

குற்றப்பெயர்கை

நர்சிம்

**குற்றப்
பொய்கை.**

த்ரில்லர்

நர்சிம்

**குற்றப்பொய்கை
©நர்சிம்**

நன்றி.

**கல்கண்டு இதழில்
2017ல் தொடராக
வந்த த்ரில்லர்.**

1.

அதிகாலை நான்கு மணி.

சென்னையில் இருக்கும் மொத்தப் பறவைகளும் கிண்டி ரேஸ் கோர்ஸ் மைதானத்தின் மீது பறப்பது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது.

படபடவென சிறகடித்து மேலும் கீழுமாய் அலறிப் பறக்கும் அவ்வளவு பறவைகளை, இதுவரை இப்படி ஒரு காட்சியைக் கண்டதில்லை என்பது போல் அந்த அதிகாலையில் வெளியே வரும் அன்றாடங்களான, பேப்பர் பண்டிகளைப் பிரித்து வாகனங்களில் ஏற்றிச் செல்லும் வியாபாரிகள், பால் லாரியின் பக்கவாட்டில் நிற்கும் பூத் காரர்கள், சுகர் வந்தவர்கள், சுகர் வரக்கூடாது என்று நினைப்பவர்கள், ஒல்லியாக நினைப்பவர்கள், ஒல்லியாக இருப்பவர்கள் என நாக்குத்தள்ள நடைபயிற்சி மேற்கொள்ளும் ஷூ வாசிகள் அத்தனைபேரும் மொத்தமாய் மேலே, வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லோர் முகத்திலும் கலவரம். இவ்வளவு பறவைகள் எங்கிருந்து இப்

படி வந்தன? ஏன் இப்படி சுற்றிச் சுழல்கின்றன? என்ன அபாயம் நடக்க இருக்கிறது? என்ற கேள்விகள் ஒவ்வொருவர் பார்வையிலும்.

மகன் டி-ஷர்ட்டை மாட்டிக்கொண்டு வந்திருந்த அங்கிள் மெல்ல ஆரம் பித்தார்.

“சுனாமி வந்தன்னிக்கு இப்பிடித்தான் சார். அப்போ நாங்க ட்ரிப்பில் லிக்கேன்ல இருந்தோம். ஒரே பறவைங்க சவுண்டு. கொஞ்ச நேரத்துல சுனாமி”

“நெட்ல போட்டுருக்கான் சார். நாய், பறவை இதுங்களுக்கு எல்லாம் நேட் சுரல் கெலாமிட்டிஸ் மோப்பம் பிடிக்கிற பவர் உண்டுன்னு.. இப்போ டிசம்பர் மாசம் கூட இல்லையே சார், இன்னும் என்ன எழவு பாக்கி இருக்கு சென்னைக்குன்னு தெரியலையே”

அந்தக் கூட்டத்தை மெல்ல பயம் கவ்வியது. அதில் ஓரிருவர் தன் வீட்டிற்கு தொலைபேசி, வெளியில் வந்து மேலே வானத்தைப் பார்க்கச் சொலிக்கொண்டிருந்தனர்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இருள் பிரியத் துவங்கியது.

டக்கடை அடுப்பு பற்ற வைக்கப் பட, சாமிப்பாடல்கள் காற்றில் கலக்கத் துவங்கியதும் ஓரளவு சகஜமானது போல் இருந்தது, கிண்டி ரேஸ்கோர்ஸ் சாலை.

பறவைகளின் வட்டம் இப்போது சற்று குறைந்து சிதறியது போல் ஆனது. நேர்க்கோடாக ஒரு பறவைக்கூட்டம் பறந்தது. வில் போல் ஒரு கூட்டம் இடவலமாகக் கடந்தது.

இரவெல்லாம் வண்டி ஓட்டிய களைப்பில் காரை ஓரத்தில் நிறுத்தி இருக்கையை பின்னோக்கித் தளர்த்தித் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கால்டாக்ஸி ஓட்டுநர், சிட்டிபாபு மெல்ல இமைகளைப் பிரித்தான். கண்கள் பொங்கிச் சிவந்து இருந்தன. சீட்டுக்கடியில் வைத்திருந்த இரண்டு லிட்டர் தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கியவன், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நடந்து, ரேஸ்கோர்ஸின் பார்க்கிங் உள்ளே ஒரு ஓரத்தை அடைந்து கண்களை நோண்டி, முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டே சிறுநீரை எங்கு கழிக்கலாம் என நோட்டம் விட்டவன் ஒரு நொடி திகைத்து நின்றான். தலையை பரபரவென சொறிந்து

கொண்டான். மீண்டும் தண்ணீரைக் கொண்டு முகத்தில் அடித்துக் கொண்டான். கண்களை அகல விரித்தான்.

இருள் பிரிந்து முற்றாக விடிந்து கொண்டிருந்தது. தன் ஆட்காட்டி விரலையும் கட்டைவிரலையும் கொண்டு கண்ணின் இமையைப் பிரித்து இன்னும் உற்று நோக்கிக் கொண்டே அருகில் போனான்.

செடிகளை விலக்கி எட்டிப்பார்த்தவன், “அய்ய்ய்யோஓஓஓஓஓ” என்று கத்தினான். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. அந்தச் செடியின் பின்பக்க இலைகள் முழுதும் ரத்தம் தோய்ந்து செந்நிறத்தில் காய்ந்தும் காயாமலும் அடர்த்தியாய் ஆடின.

கைகள் பின்பக்கமாகவும் ஒரு காலை மடக்கியும் இன்னொரு கால் என்ன ஆனாதே என்று தெரியாத ஒரு நிலையிலும் பிவிசி வயர்களால், சதை பிய்த்துத் தெறிக்கும் அளவு இறுக்கமாக்க் கட்டப்பட்டு, வெட்டுண்டு கிடந்த உடல், பார்க்கவே பீதியைக் கிளப்பியது. ஆனாலும் சிட்டிபாபுவை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க வைத்தது. இல்லை, இருக்கவே இருக்காது என்பது போல்

மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தான். கத் திக்கொண்டே பார்த்தான். ஆம், அங்கு அப்படி சிதைந்து, வெட்டுண்டு கிடப்பது, மடமடவென வளர்ந்து வரும் “ஹேப்பி குழுமத்தின்” நிறுவ னர், இளம் தொழிலதிபர் கார்த்திக் அண்ணாமலை. எப்போதும் ஏதே னும் ஒரு பரபரப்புச் செய்தியில் இருக்கும் கே.ஏயின் சமீபத்திய பரப ரப்பு, திரைப்படத்தில் நடிப்பது என்ப தாக இருந்தது.

சிட்டிபாபுவின் அலறல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரேஸ்கோர்ஸ் சுற்றுச் சுவர், கிண்டி ரயில் நிலையம், என வட்ட வடிவில் பெரிதாகி, தமிழ்நாட் டின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் பரவத் துவங்கியது.

காலை ஏழு மணியின் ரம்மியத்தை தொலைத்து, கடுகடுவென நின்றி ருந்தது ரேஸ்கோர்ஸ் வளாகம்.

எங்கு திரும்பினாலும் மீடியா வேன் கள், ஆண்கள், பெண்கள்.

போலிஸ் உள்ளே நுழைந்து எல்லோ ரையும் வெளியேற்றி அந்த இடத் தையும் சூழ்நிலையையும் தன் கட் டுக்குக்குள் கொண்டு செல்லத்

துவங்கிய நேரத்தில் ரகுவின் ஜீப் அரை வட்டம் அடித்து நின்றது.

ரகு தன் பரந்த மார்பை அசைத்து வாஸிம் அக்ரம் போலான தன் அசையும் நடையில் கார்த்திக் அண்ணாமலையின் சடலத்தை நெருங்கினான். ரகுவின் உயரம் அவனை நான்கே அடியில் அங்கு கொண்டு போய் நிறுத்தியது. பின்னாலேயே ஓட்டமும் நடையுமாய் ரகுவிற்கு ஈடுகொடுத்து அருகில் நின்றான் ராபர்ட்.

ரகுவின் பார்வை அங்குலம் அங்குலமாய் நகர்ந்து சடலத்தின் எலக்ட்ரிக் கல் வயர் கட்டுகளில் நின்றது.

“ப்ரூட்டல்”

ராபர்ட் ஆம் என்பது போல் தலையாட்ட, ரகு தலையைக் கோதிவிடும் அழகில் சொறிந்து கொண்டான்.

மீடியாக்கள் மைக்கை ஆட்டிக் கொண்டே தங்களுக்குப் பின்னர் ரேஸ்கோர்ஸ் தெரியும் வண்ணம் கோணம் அமைத்து,

“ஏ.ஸி.பி ரகு சம்பவ இடத்திற்கு வருகை தந்த காட்சியைப் பார்க்கிறோம். இந்த பரபரப்பான சூழலை உங்களுக்கு முதன்முதலாக நேரடி

யாக வழங்குவது நம் ..”இத்தியாதி இத்தியாதிகள்..

“என்ன ராபர்ட், இன்னும் ஒரு ரெண்டு வாரத்துக்கு நியூஸ் ஃபுல்லா இந்தப் படம்தான் ஓடுமா?”

வராத சிரிப்பை வரவழைத்து கேட்டுக்கொண்டே அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் நடக்கத் துவங்கினான். ராபர்ட் தொடர்ந்தான்.

“மோட்டிவ், க்ளூ ஏதாவது யாராவது? இஸ் எனிதிங் குக்கிங்?”

தன் முன் அரைவட்டமாய் நின்றிருந்த காக்கிகளைக் கேட்டான்.

இல்லை என்பதை விதவித பாவனைகளோடு சைகையால் உணர்த்தினார்கள்.

“So, கார்த்திக் அண்ணாமலை, தி பேமஸ் எங் எனர்ஜிட்டிக் பிஸினஸ் மேன் இஸ் நோ மோர்.”

சொல்லிக்கொண்டே ராபர்ட்டை நோக்கி தலையை ஆட்டிவிட்டு ஜீப்பில் ஏறிப் போனான் ரகு.

அந்த தலையாட்டலுக்கான அத் தனை அர்த்தங்களையும் அறிந்த ராபர்ட், தேவையான எல்லா விப

ரங்களையும் சேகரிக்கும் பொருட்டு, மீண்டும் சூழலுக்குள் நுழைந்தான்.

மதியம் 2 மணி, அஸிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் அலுவலகம் எவ்வித பரபரப்பும் இன்றி அமைதியாக இருந்தது.

ரகுவிற்கு எதிரே ராபர்ட் அமர்ந்திருந்தான்.

“சார், இன்னும் எக்ஸாட் மோட்டிவ் எதுவும் தெரியல. பட், நிறைய எதிரிங்க கே ஏவுக்கு. மேக்ஸிமம் ரெண்டு நாள்ல ஓடச்சுரலாம் சார்”

கொட்டாவியை அடக்க முற்பட்டு தோற்ற ரகு, கொட்டாவியின் ஊடாக சொன்னான்.

“நாளைக்கே முடிஞ்சுரும். போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் வந்தா பாதி க்ளியர் ஆகிரும். வீட்ல என்ன ரியாக்ஷன்?”

“முனு மாசத்துக்கு முன்னாடிதான் கல்யாணம் ஆச்சு.. தமிழ்நாட்டோட முக்கியமான கல்யாணம்னு பேசப்பட்ட ஆடம்பரமான மேரேஜ். வீட்ல இன்னும் அதிர்ச்சில இருந்து மீளல.. இன்ஃபேக்ட் ஒரு வார்த்தைகூட யாரும் பேசல, பேச முடியல.”

“ம்ம், நாளைக்கு அவங்க வீட்ல இருக்குற எல்லாரையும் நான் பார்க்க கனும், அதுக்கு முன்னாடி எல்லா ரிப்போர்ட்ஸ்சும்”

“டன் சார்”

“ராபர்ட், டோர் க்ளோஸ் பண்ணுங்க”

ராபர்ட் யோசனையாய் எழுந்து சென்று ரகுவின் அறைக் கதவை மூடிவிட்டு வந்ததும்,

“மச்சி, நைட்டு என்ன ப்ளான்ரா? எப்பப் பாரு எவனாவது இப்பிடி பஞ்சாயத்தக் கூட்டுறானுங்க..நல்லா வந்தம்டா இந்த டிப்பார்ட்மெண்ட் டுக்கு”

ராபர்ட் சிரிக்கத் துவங்கினான்.

“ஏண்டா சொல்லமாட்ட.. காலேஜ்ல நான் உண்டு பிஸிக்ஸ் டிப் பார்ட்மெண்ட் ப்ரியா உண்டுன்னு ஜாலியா சுத்திக்கிட்டு இருந்தேன். விட்டியா? ஐபிஎஸ் ஆவோம், ஆட் டுக்குட்டி ஆவோம்னு என்னையும் சேர்த்து ராத்திரி பகல்னு ப்ரிப் பேர் பண்ணவிட்டு.. நீ ஏஸிபி நான் உனக்கு கீழன்னு இந்தா இப்பிடி ஒவ்வொரு கேஸா நாய் பாடு..”

“எனக்கும் போர் அடிக்க ஆரம்பிச்
சிருச்சுடா.. ஒன்னு பண்ணுவோம்,
இந்த கேஸு க்ளோஸ் பண்ணிட்டு
ஒரு மாசம் குற்றாலம், கொடைக்
கானல்னு ஏறக்கட்டுவோம். பசங்கள
தேத்து..”

“நெஜமாவா சொல்ற ரகு? பசங்க
ரெடியா இருக்காங்க.. எப்படா ஃபே
மிலிய விட்டு வெளிய ஓடிவ
ருவோம்னு அவனவனன் துடிக்கி
றான். நம்மதான் இன்னும் கல்யா
ணம் காட்சின்னு இல்லாம..”

“ஆரம்பிச்சுட்டியா பொலம்ப.. விடு
பிஸிக்ஸிஸ் ப்ரியாவ இந்த ஒரு
மாசத்துல தேடி ஒனக்கு கல்யாணம்
பண்ணி வைக்கிறேன்.. ஓக்கேயா”

ராபர்ட் தன் மொபைலில் எதையோ
எடுத்து அவன் முன் நீட்டினான்.

இது போன வாரம் ஃபேஸ்புக்ல அவ
அப்லோட் பண்ணாது.

ஒரு குண்டுப் பெண் தன் கணவன்
மற்றும் குழந்தையோடு ஏதோ ஒரு
வட இந்திய மலைவாசலில் குளகு
ளுவென நின்றிருக்கும் புகைப்படம்,

உற்றுப் பார்த்த ரகு, “நல்ல வேளடா
தப்பிச்சு, ப்ரியாவா இது, அவளக்
கட்டி இருந்தா அவ நிழல்லயே நீ

இருந்துக்கலாம் போல, அவ்ளோ
குண்டாயிட்டா”

ராபர்ட் சிரிக்க, ரகுவின் கண்கள்
விரிய, “அந்த ஃபோட்டோவக் குடு”

மொபைலைப் பிடுங்கி பெரிது படுத்தி
னான்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் எங்கோ
தள்ளி நின்றிருந்த உருவங்கள் அரு
கில் பெரிதாக

நடிகை ஸ்வேதாவின் தோளில் கை
போட்டபடி நின்றிருந்தான், இன்று
செத்துப்போன கார்த்திக் அண்ணா
மலை.

2.

சிட்டிபாபுவிற்கு இருப்பு கொள்ள வில்லை. கண் எரிச்சல் காரணமாய் முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டிருந்தான். தொடர்ந்து 25 மணிநேரங்கள் ஓட்டிய களைப்பில் சற்று நேரம் அசந்து தூங்குவோம் என ரேஸ் கோர்ஸ் பார்க்கிங்கில் இன்று காலை அவன் தூங்கிய ஒரு மணிநேரத் தூக்கம்தான் கடந்த இரண்டு நாட்களில் அவன் தூங்கிய தூக்கம். காலையில் வந்தவன் மதியத்திற்கு மேல் ஆகியும் கிண்டி ஸ்டேஷனில் அமர்ந்திருக்கிறான். மரப்பெஞ்சின் கடினத்தன்மை அவன் பிட்டத்தை அழுத்தியது. எழுவதும் நடப்பதும் மீண்டும் அமர்வதும் என அங்காலயித்தான். கோரமாய்ப் பசித்தது. ஆனாலும் சாப்பிடப் பிடிக்காதவனாய் அமர்ந்திருந்தான். இன்னும் என்ன கேட்கவேண்டுமோ கேட்டுக் கொண்டு, விட்டால் போதும் ஓடிவிடலாம் என உட்கார்ந்திருந்தான். ஏட்டு ஒருவர் அவனைக் க்ராஸ் செய்ய, எழுந்தான்.

அவர் அவனை சட்டை செய்யாமல்
கடக்க, மீண்டும் அமர்ந்தான். அம
ரும்போது அவனையும் அறியாமல்
உச்சுக் கொட்டினான்.

அதைக் கவனித்த ஏட்டு முறைத்துக்
கொண்டே அருகில் வந்தார்.

“என்ன தொர ரொம்ப சலிச்சுக்குற?”

“சார், பார்த்துச் சொன்னது குத்தமா
சார், வண்டி ஓட்டி ஓட்டி வகுறெல்
லாம் காந்துது
சார். சட்டுபுட்டுன்னு கேட்டு விடுங்க
சார்”

“பார்றா.. ஏண்டா, காலைல நீ பார்த்
தத எவனும் பார்க்கல.. ஒங் கார்
டிக்கில ஆளக் கட்டிக் கொண்டாந்து
போட்டுட்டு திரும்புற நேரத்துல ஆள்
நடமாட்டத்தப் பார்த்து கத்தி இருந்
தீன்னா?, நீயும் ஓடந்தயா இருக்க
வாய்ப்பிருக்கா இல்லையா?”

அரண்டு போனான் சிட்டிபாபு. பசி
யும் சோர்வையும் சேர்த்துக்கொண்டு
இந்த வார்த்தைகள் அவன் காதில்

விழுந்த மாத்திரத்தில் மயக்கத்தை வரவழைத்தது. மயக்கத்தை பயம் மிஞ்சியது.

“சார்ரர், என்ன சார் சொல்றீங்க?, நானே பஞ்சம் பொழக்க இந்த ஊருக்கு வந்து நாய்ப்பாடு பட்டு வாடகைக்கு வண்டி எடுத்து ஓட்டிக் கிட்டு இருக்கேன் சார். எங்கம்மா சத்தியமா காலைல ஒன்னுக்கு இருக்க அந்தப் பக்கம் போனவன் அப்பிடியே அலறி அடிச்சு ஓடிவந்தேன் சார். வேணும்னா டிக்கடைக்காரர கேளுங்க சார். அவருதான் சார் நான் கத்துன தும் ஓடியாந்தாரு?”

“ம்ம், இனிமே இந்த உச்சுக் கொட்டுறது, எகத்தாளம் பார்க்குறது எல்லாம் வச்சுக்கிட்ட, அப்புறம் கேஸ ஒம்மேல எழுதி க்ளோஸ் பண்ணிருவோம் தெரியுதா? கூப்புடுறவரைக்கும் அப்பிடி ஓரமா ஒக்காரணும்” ஏட்டுப் பேசப்பேச தலையசைத்துக் கொண்டே அமர்ந்தான். சிட்டிபாபு விற்கு சுயகழிவிரக்கம் சுரந்து ஆறு போல் ஓடியது. “பேசாம எல்லாத்தை

யும் மூடிக்கிட்டு போயிருக்கனும்..
அய்யோ, இப்பிடி ஒக்காரப் போட்
டாங்களே” வயிற்றிலிருந்து வந்த கிர்
கிர் சத்தம் பசி பசி என அவனிடம்
கெஞ்சியது.

ஸ்டேசனுக்கு வெளியே சைக்கிளில்
இஞ்சிட் டி விற்றுக்கொண்டிருந்
தவன், காக்கிகளிடம் நெருக்கமா
கப் பேசி சிரித்துக்கொண்டு இருந்
தான். முன்பக்கம் கூடையில் வடை,
சமோசாக்களைத் தொங்க விட்டிருந்
தான்.

சிட்டிபாபுவின் கண்களைப் பார்த்த
வன், அழைத்தான். அவன் அழைத்த
நொடியில் சிட்டிபாபு அவனிடம் சென்
றுவிட்டான்.

நான்கு வடைகளை, செவ்வகமாய்க்
கிழிக்கப்பட்ட பேப்பரில் வைத்துக்
கொடுத்தவன், சமோசா வேண்டுமா
என பார்வையால் கேட்டு அதையும்
ஒன்று வைத்தான்.

பொதுவாக சிட்டிபாபு உணவுப்ப்ரி
யன். சட்னியில்லாமல் வடையை
தொடவே மாட்டான். அனேகமாய்
வடையை செய்தித்தாளில் வாங்கித்

திண்பது இதுவே முதல்முறை. தட்டில் சட்னியை ஊற்றி வடை அதில் ஊறும் வரை பொறுமை காத்து, பிய்த்து, உள்ளே சட்னி புகாத இடத்திலும் சட்னியில் தோய்த்து விழுங்குவான். உழுந்தவடை மட்டுமே அவனுக்கு உகந்தது.

இன்று, காய்ந்து போன மசால்வடையையும் எண்ணெயில் பொரித்து, நொறுங்கும் நிலையில் இருந்த சமோசாவையும் ஒரே மூச்சில் தின்று நீர் குடித்தான்.

ஈரக்கையோடு இஞ்சிட்டியையும் குடித்தவன் அவனையும் அறியாமல் எதிர்த்துவந்த ஏப்பத்தை வெளியேற்றி, நூறு ரூவாய்த்தாளை நீட்டினான். டக்காரன், “பரவால்ல வைய்ப்பா, வேற எதுவும் காசு இருக்கா, எப்பிடியும் நீ போக விடிஞ்சுரும்”

சிட்டிபாபுவிற்கு ஓவென அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

அவனிடம் இருந்து வாங்கி வைக்கப்பட்ட மொபைல் விடாமல் அடித்துக்

கொண்டிருந்தது ஏட்டுவின் டேபிள் மேல்.

“யாருய்யா இது ‘செல்லம்’”

“வீட்ல இருந்து சார்”

ஆற்றாமையோடு போனைப் பார்த்தான்.

ஏட்டு எடுத்துப் பேசு என்பது போல் சம்மதமாய்த் தலையாட்ட, அடுத்த நொடி போனின் மீது பாய்ந்து எடுத்தான்.

“சொல்லு செல்லம்”

“ஏங்க.. எப்ப வருவீங்க, இன்னிக்கு வண்டி ஓட்ட வேணாம்னு சொன்னேன்ல, பாருங்க அழுவுறான். ஆறுமணிக்கு எல்லாத்தையும் வரச் சொல்லி இருக்கான், மணி நாலாகப் போகுது”

அய்யோ வென வாய்விட்டு அரற்றி விட்டான். ஏனெனில் தன் ஆறுவயது மகனின் பிறந்த நாள் என்பதை முற்றாக மறந்தே போயிருந்தான்.

“என்னங்க ஆச்சு?”

“ஒன்னும்மில்ல, இன்னும் ஒரு அவர்ல வந்துருவேன்.”

“இதத்தான சொல்லுங்க தெனமும்.. பாவம்ங்க பிள்ள”

“வைய்யிடி, வர்றேன்”

நிமிர்ந்தவன் கண்களில் நீர் கோர்த்த திருந்தது.

“சார்,”

என்ன என்பதுபோல் புருவம் உயர்த்தினார் ஏட்டு.

“பையனுக்குப் பெறந்த நாள் சார்”

“ஆமாய்யா, பையன் பெறப்பான், பாட்டி சாகும், நெஞ்சு வலி வரும், எம்புட்டு காலம் எத்தன்ப் பேத்த பாத்திருப்போம், நீ தப்பு எதுவும் பண்ணல இல்ல, அப்பிடி ஓரமா ஓக்காரு, ஏ.சி வந்து ரெண்டு கேள்வி கேப்பாரு, என்ன நடந்துச்சோ சொல்லு, என மொகனையாப் பேசுனா

உள்ள வச்சு லாடம் கட்டி உண்மைய
வரவச்சுருவாரு, பார்த்துக்க”

“சார், சத்தியமா”

“டேய், ஒக்கார்ரா”

எரிந்து விழுந்ததும் அவமானமாய்
உணர்ந்தான்.

நீளமான மரப்பெஞ்சில் ஓரத்தில்
போய் அமர்ந்தான்.

“டேய், பேசிட்டல்ல, போன இங்க
வைய்யி”

எழுந்து போய் வைத்துவிட்டு வந்து
சோர்வாய் அமர்ந்தான்.

காலையில் கண்ட காட்சி அவன்
கண் முன் வந்தது. முகத்தை மட்டும்
விட்டுவிட்டு, உடலின் அத்தனை பகு
தியையும் வெட்டித் தீர்த்திருந்தார்
கள். வயறால் அவ்வளவு அழுத்தமா
கவும் இறுக்கமாகவும் கட்டி இருந்
தார்கள். தினந்தோறும் செய்திக
ளில், போஸ்டர்களில் பார்க்கும் முகம்
மட்டும் அப்படியே, அதே வசீகரத்
திற்கு சேதாரம் இல்லாமல், கண்கள்

அகல விரிந்து என அப்போது தோன்
றாத பயம் இப்போது கவ்வியது சிட்
டிபாபுவிற்கு.

ஒரு திடீர் படபடப்பு அந்த சூழ
லைத் தொற்றிக்கொண்டது. ராபர்ட்
மிக நேர்த்தியான காலடிச் சத்
தங்களோடு சிட்டிபாபுவைக் கடந்து
உள்ளே போக, ஏட்டுவிலுருந்து கான்
ஸிடபிள் வரை அனைவரும் விரைத்
துத் தளர்ந்து அமர்ந்தனர்.

ராபர்ட் மிடுக்கான ஊதா நிற சட்டை
யும் காக்கிப் பேண்டும் அணிந்து, அ
மர்ந்திருந்த தோரணையே சிட்டிபாபு
விற்கு லேசான பயத்தை ஏற்படுத்தி
யது. வாழ்க்கை முழுக்க எவ்வித தவ
றுமுமே செய்யாதவனும் போலிஸ்
என்றதும் இனம்புரியா பயம் பீடிக்
கத் துவங்குவதுதான் அதிகாரத்
தின் வெற்றி என்பதை உணர்ந்த
வன் போல் சிட்டிபாபு பயந்து எதிரே
அமர்ந்திருந்தான்.

“சிட்டிபாபு”

“ஆமா சார்”

“எந்த ஊருய்யா?”

“மதுர சார்”

“மதுரைன்னா மதுரையேவா, ஏன்னா மதுரையைச் சுத்தி நூறு கிலோமீட்டருக்கு யாரக் கேட்டாலும் மதுரைன்னுதானய்யா சொல்றீங்க”

“திருப்பறங்குன்றம் சார்”

“ம்ம், சரி சொல்லு, என்ன நடந்துச்சு”

சிட்டிபாபு ஒரு நிமிடம் மிடரு விழுங்கி, பின் நிதானமாய் நடந்ததை விவரித்தான்.

கூர்மையாய் கவனித்துக்கொண்டே வந்தான் ராபர்ட்.

“இங்க எந்த ஏரியால வீடு?”

“பில்லர் பக்கத்துல சார்”

“பிரபா ஓயின்ஸ் ஏரியாவா”

ராபர்ட்டின் இந்தக் கேள்வி சிட்டியை சற்று சகஜமாக்கியது. சிரித்தான்.

“சரி, கௌம்பு, எப்பக் கூப்புட்டாலும்
போன எடுக்கணும், வரணும் சரியா”

“கண்டிப்பா சார். தேங்கக்ஸ் சார்”

“லைசன்ஸ் ஜெராக்ஸ் காப்பி குடுத்த
துட்டுப் போ, ஆதார் எடுத்துட்டியா?”

இருக்கு என்பது போல் தலையாட்
டியவன் இரண்டையும் ஜெராக்ஸ்
எடுத்து

கொடுத்துவிட்டு கிளம்பத் தயாரா
னான்.

“டேய்”

ஏட்டு அதட்டினார்.

சற்று எரிச்சலாக வந்தது சிட்டிபாபு
விற்கு. சாமியே சும்மா இருந்தாலும்
பூசாரிக அலும்பு தாங்காது போல

என நினைத்துக்கொண்டே அருகில்
போய் “சார் போகச் சொல்லிட்டாரு
சார்” என்றதும்,

அங்கிருந்த ஒருவனை அழைத்து,
“நான் சொன்னத வாங்கிட்டு வந்தி
யாய்யா?”

அந்த ஆள் ஒரு பெரிய புளு வண்ண
கேரி பேக்கைக் கொண்டு வந்து
கொடுத்தான்.

“இந்தா உம் பையனுக்கு”

உள்ளே மிகப்பெரிய டெட்பியர் கரடி
பொம்மை ஒன்று பஞ்சப் பொதியா
க. கிண்டியின் பக்கவாட்டுச் சாலை
யில் வட இந்தியர்கள் போட்டு விற்
றுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

“சார்”

“அடப் போய்யா.. பாவம் உன் “செல்
லம்” திட்டப்போகுது.

வெய்யில் மட்டுப் பட்டு அந்தி மந்தா
ரமாய் இருந்தது.

காரின் பின் சீட்டில் அவ்வளவு
பெரிய பொம்மையை நுழைத்து
விட்டு டிரைவர் சீட்டில் ஏறி அமர்ந்து
ஏட்டைப் பார்த்தான்.

சிரித்தார். இவனுக்கு களுக்கென்று
கண்ணில் நீர் முட்டியது.

நல்லவர்களும் இருக்கத்தான் செய்
கிறார்கள் இங்கு.. அதிகாலையில்
பார்த்த அந்த
விசயத்தை ஏட்டிடம் சொல்லலாமா
என்று யோசித்தவன், ஒரு நொடி
சுதாரித்து, இன்று ஒருநாள் பட்
டதே போதும் என்று முணுமுணுத்
துக்கொண்டே வண்டியைக் கிளப்பி
னான்.

3.

நடிகை ஸ்வேதாவின் வீட்டு வர வேற்பறை விஸ்தாரமாய் பரந்து விரிந்து இருந்தது. பெரிய பெரிய புகைப்படங்களில் ஸ்வேதா விதவிதமாய் சிரித்துக்கொண்டும் தொப்பியை இழுத்துக்கொண்டும் கண்ணாடியை பிடித்துக்கொண்டும் நின்றிருந்தாள். எல்லாமே ஆளுயர புகைப்படங்கள்.

ராபர்ட், ஒரு 'பார்த்துக்கப்பா' பார்வையை ரகுவை நோக்கிப் பார்த்தான்.

ரகு தலையை ஆட்டிக்கொண்டே எதிரே ஏறிய மாடிப்படிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் ஸ்வேதா அவர்களுக்குப் பின்னால் இருந்த அறையில் இருந்து வெளியே வந்தாள்.

ரகுவும் ராபர்ட்டும் போலிஸ் உடையில் இல்லாதது அவளுக்கு குழப்பமாகவும் சற்று நிம்மதியாகவும் இருந்தது.

“எஸ் சார்”

அவளின் அதிகப்படியான ஃபெர்யூம்
நெடி ரகுவை அனிச்சையாய் நாசி
யைத் தடவச் செய்தது.

ராபர்ட் தான் ஆரம்பித்தான்.

“மிஸ் ஸ்வேதா, இது ஜஸ்ட் என் அன்
அஃபிஸியல் விசிட். ரொம்பவே சாத
ரணமான ஒரு கொஸ்டின்”

“கேளுங்க சார்”

“கேஏ.. கார்த்திக் அண்ணாமலை.”

ராபர்ட் சொல்லச் சொல்ல ரகுவின்
விழிகள் அவளது முகமாற்றங்களை
கூர்ந்து நோக்கியது.

அவள் எந்தச் சலனமும் இல்லாமல்

“யா, கேஏ.. ப்ச், வெரி சேட் இல்ல
நேத்து அவருக்கு ஆனது, ப்ச்
நியூஸ்ல பார்த்தேன்”

“ம்ம். அவர உங்களுக்கு எத்தன வரு
ஷமாத் தெரியும்?”

“எக்ஸ்ஸ்கியூஸ்ஸ்ஸ் மி,”

அத்தனை அழுத்தமாய்த்தான் கேட்
டாள். ராபர்ட் அசராமல் மீண்டும்
அதே கேள்வியைக் கேட்க

“சார், எனக்கு அவர பெர்சனலா
தெரியாது. ஐ டோண்ட் நோ எனிதிங்
அபவுட் ஹிம்.. பட் எஸ், அவரு பேமஸ்

ஆன பிஸினஸ் மேன், அது தெரியும்.”

ராபர்ட் ஏதோ கேட்க முற்பட ரகு மறித்து,

“ஸ்யூர் ஸ்வேதா. தேங்க் யூ.”

என எழுந்தான். ஸ்வேதாவும் எழுந்தாள்.

ராபர்ட் எழாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான்.

ஸ்வேதா, “இட்ஸ் ஒக்கே” என்றாள்.

ரகு ராபர்ட்டை நோக்கி வா என்பது போல் தலையசைக்க,

ராபர்ட் எழுந்து ஸ்வேதாவைப் பார்த்து சிரித்து, “ இப்போ ரிலீஸ் ஆன மூவில உங்க ஆக்ஷிங் இம்ப்ரூவ் ஆகி இருந்துச்சு.. ஆல் த பெஸ்ட்”

“ஓ..தேங்க்யூ ஃபார் யுவர் வேர்ட்ஸ்.. ”

நடந்து கொண்டே குதூகலமாய் சொன்னாள்.

“நார்த் இண்டியால எதுவும் சூட் போனிங்களா லாஸ்ட் மந்த்”

“டோண்ட் ஆஸ்க் மீ.. எங்க எப்போ என்ன பண்றோம்தோ தெரியாம சுத்திக்கிட்டு இருப்போம்.. ஈவ்னிங் கோயமுத்தூர் ஃப்ளைட்.. நாளைக்கு

ஹைட்ரபாட் ராமோஜி சிட்டி.. ஓ மை
காட்”

“பிரபலமா இருக்குறதுக்கான கூலி”
என சொல்லியவாறே ரகு கண்ணா
டியை மாட்டிக்கொண்டு வெளியே
ற, ராபர்ட், டாட்டா காட்டுவது போல்
சைகை செய்தான்.

முகம் மலர சிரித்து வழி அனுப்பி
வைத்தாள் ஸ்வேதா.

ரகுவும் ராபர்ட்டும் எதுவும் பேசா
மல் வண்டியில் போய்க்கொண்டி
ருந்தார்கள்.

ராபர்ட் தான் மௌனம் உடைத்தான்.

“என்ன ரகு, சம்பவம் நடந்து சரியா
34 மணி நேரம் ஆச்சு. காலைல
ரிப்போர்ட்ஸ்லாம் பார்த்தியே.. எனி
கன்க்லூசன்ஸ்?”

ரகு அமைதியாய் ஸ்டியரிங்கைத்
திருப்பி பெசண்ட் நகர் கடற்கரை
நோக்கி செல்லும் சாலைகளுள்
ஒன்றில் நுழைந்து ஒரு மரத்தின் கீழ்
நிறுத்தினான். ராபர்ட்டை நோக்கி
வசதியாக திரும்பி அமர்ந்தான். ஏசி
யின் வேகத்தை சற்று மிதப்படுத்தி
விட்டு ஆரம்பித்தான்.

“மச்சி, இந்த கேஸ் சப்ப மேட்டர்னு நெனச்சோம். ஒரே நாள்ல முடிச்ச ஏறக்கட்டிட்டு குற்றாலம் போலாம் னுதான் நெனச்சேன். ஆனா இப்ப சொல்றேன் கேட்டுக்க.. இது வேற மேட்டர், அவ்ளோ ஈஸியா ஒடைக்க முடியாது மாதிரி தெரியுது”

“ஆமா ரகு. நம்ம எக்ஸ்பீரியன்ஸ்ல, எல்லா க்ரைம்லயும் நடந்த ரெண்டே நிமிசத்துல ஏதாவது ஒரு சின்ன லூப் கெடச்சுரும். அதுல இருந்து நோண்டி உள்ளப் போயிருவோம். இந்த கேஸ் மேட்டர்ல இந்த நிமிசம் வரைக்கும் எதுவுமே தொக்கா சிக்கல. சுத்தல்ல விடுது”

ரகு அதை ஆமோதிப்பது போல் தலையாட்டினான். வெளியே கலர் அடிக்கும் புத்தகங்களை விற்கும் சிறுமி, கண்ணாடியைத் தட்டி, பசி என்பது போல் சைகை செய்தாள். கண்ணாடியை இறக்கியவன், பத்து ரூபாயைக் கொடுத்தான்.

“இருபது ரூபா சார்”

“புக்கு வேண்டாம்மா, வச்சுக்க”

“சார், புக்கு வாங்கிக்கோங்க சார், இல்லேன்னா பணம் வேணாம் சார்” ரகு சிரித்துக்கொண்டே நூறு ரூபாயைக் கொடுத்து ஐந்து புத்தகங்களை வாங்கிக்கொண்டான். சிறுமியின் முகத்தில் அவ்வளவு பெருமிதம். கையில் மீதமிருந்த புத்தகங்களை சரிசெய்துகொண்டே நூறு ரூபாய் நோட்டை மடித்து உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தாள். அவள் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் ரகுவும் ராபர்ட்டும்.

“அடிப்படை அறம்னா இதான ரகு. பிச்சயாடா போடுறன்னு கேட்ட மாதிரி இருந்துச்சு அந்தப் பொண்ணு கேட்டது”

“எக்ஸாட்லி, என்னோட ஆங்கிள்ல அந்தப் பொண்ணுப் பசின்னு சொல்லுச்சே, நமக்கு புக்கு தேவை இல்ல ஆனாலும் ஹெல்ப் பண்ணணும்னு தோணுச்சு, அந்தப் பொண்ணோட வியூ அதுக்கு நேர்மாறா இருக்கு.. இதுதான் இந்த கேஸோட ஆரம்பப்புள்ளி”

ராபர்ட் நிமிர்ந்தான். ரகு தொடர்ந்தான்.

“கார்த்திக் அண்ணாமலைக்கு தொழில்ல நிறைய போட்டி, அது பொறாமையா மாறி எதிரிகளாவும் ஆக்கி இருக்கும் அதுல யாரோ ஒருத்தர் கொன்னுட்டாங்கன்னு சிம்ப்பிளா நான் அந்தப் பொண்ணுக்குக் குடுக்க நினைச்ச பத்து ரூபாய் மாதிரி நெனச்சோம். ஆனா இதுக்கு வேற ஆங்கிள் இருக்கு”

ராபர்ட் சிரித்தான்.

“நான் நேத்துல இருந்தே அதத்தான் யோசிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன் ரகு. எதிரிங்க கொல்றதுல எறங்க மாட்டாங்க.. நம்ம காலேஜ் கேண்டீன் வாசல்ல ஒரு நாய் இருக்குமே ஞாபகம் இருக்கா?”

“ம்”

“அது எவனயாச்சும் கடிச்சரும், அவன், டாக்டர் சொன்னபடி பத்து நாள் நாய்க்கு எதுவும் ஆகக் கூடாதுன்னு காத்திருந்து, பதினொன்னாவது நாள் அந்த நாய் மண்டயப் பொளக்க

னும்னு வெறியோட காத்துருப்பான்.
கரெக்ட்டா ஒம்போதாவது நாள் அந்த
நாய் வேற ஒருத்தன கடிச்சுரும்.
இப்ப அந்த இன்னொருத்தன் நாயப்
பத்து நாள் பத்திரமா பார்த்துக்க
னும்.. இப்பிடியே அதுவும் காலத்த
ஓட்டுச்சே.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

”அதாண்டா கே.ஏ. எதிரிங்க மேட்டர்
லயும். எவன் கொன்னாலும் அவன்
மேல பலி வந்துரும்னு எல்லாருமே
கேர் ஃபுல்லாத்தான் இருந்துருப்பா
னுங்க”

ராபர்ட் தீர்மானமாகச் சொன்னான்.

”அதுனால, பிஸினஸ் எதிரிங்க ஆங்
கிள விட்டுட்டு வேற கோணத்துல
போகனும். அட்டாப்ஸி ரிப்போர்ட்ஸ்
படி, காலைல எக்ஸாட்டா 3:30 க்கு
உயிர் போயிருக்கு. ஆனா நைட்
ஃபுல்லாவே குத்துயிருத்தான் இருந்
துருக்கான். முதல் வெட்டு விழுந்த
டைம் நைட் 9:50. அதுல இருந்து
3:30 வரைக்கும் சித்தரவதை பண்ணி
இருக்காங்க, இந்த வச்சு செய்

யுறதுன்னு சொல்வாங்களே, அதப்
பண்ணி இருக்காங்க”

ரகு தலையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்
தான். கண்கள் மூடி, காதுகளைத்
திறந்து வைத்திருந்தான். ராபர்ட்டின்
வார்த்தைகளைத் துல்லியமாய் உள்
வாங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

ராபர்ட் ,ஆறு ஓடுவது போல், எந்
தப் பிசுறும் இல்லாமல் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான்.

“அப்போ 9:50க்கு முன்னாடி
கே.ஏவ தங்களோட கட்டுப்பாட்டுக்
குள்ள கொண்டு போயிருக்காங்க.
கடைசியா கே.ஏவோட மொபைல்ல
ரிஸீவ் ஆன கால் டைம், 6:45. வீட்ல
இருந்துதான் பண்ணி இருக்காங்க.
மூனு செகண்ட்தான் பேசி இருக்
கான். அதுக்கு அப்புறம் நோ அவுட்
கோயிங் நோ இன் கம்மிங். கே.ஏ
வோட கால் லாக் லிஸ்ட்ல 90% அபீ
ஸியல் நம்பர்ஸ். 5% வீட்டு லேண்ட்
லைன். 5% பொண்டாட்டி மொபைல்
நம்பர்”

ரகு கண்களைத் திறந்தான்.

“ஸ்வேதா நம்பர்?”

இல்லை என்பதுபோல் உதட்டைப்
பிதுக்கினான் ராபர்ட்.

“ஆமா ரகு, ஃபோட்டோல கார்த்
திக் அண்ணாமலை கூட அப்
பிடி சிரிச்சுக்கிட்டு நிக்கிறா, ஆனா
யார்னே தெரியாதுன்னு சொல்றா,
அவ முகத்துல கொஞ்சம் கூட தப்
பான ரியாக்ஷனோ பதட்டமோ இல்
ல. அதான் குழப்பமா இருக்கு”

ராபர்ட் முகம் உண்மையாக குழப்பத்
தில் இருந்தது.

பைக்கில் கடற்கரை நோக்கிச் செல்
லும் ஜோடிகள். பின்னால் இருக்கும்
பெண்கள், தாய்க்குரங்கு குட்டியைக்
கவ்விப் பிடித்திருப்பது போல் தம்
ஜோடியுடன் கடந்தார்கள்.

“இல்ல மச்சி, ஸ்வேதா நடிச்ச படம்
ஏதாவது பார்த்துருக்கியா?”

“நடிச்ச படம் பார்த்ததில்ல, ஆனா
அவ ஸ்கீர்ன்ல வந்து நின்ன படங்
கள் பார்த்திருக்கேன்” ராபர்ட் மெலி
தாய் வெட்கம் படரச் சொன்னான்.

“அதேதான். நானும் அவளுக்கு நடிக்
கத் தெரியாதுன்னு நெனச்சேன்.
இன்னிக்கு காட்டுனாளே ஒரு படம்.

ஈரானியன் மூவில வற்ற ஹீரோயின்
மாதிரி, ப்ரமாதமான நடிப்புடா”

ராபர்ட் ஆமோதித்தான். “ஆமல்ல,
நானும் எங்கயாவது கண்ணு படப
டன்னு அடிச்சுக்கும் பிடிச்சிரலாம்னு
பார்த்தேன். நிதானமா டீல் பண்ணா”

“அதான் பிரச்சனையே.. ரொம்ப
நிதானமா இருந்துட்டா பாவம்”

ரகு சிரித்துக்கொண்டே ராபர்ட்டின்
மொபைலை வாங்கி மீண்டும் அந்
தப் புகைப்படத்தை ஜூம் செய்து
பார்த்தான்.

ராபர்ட்டின் மொபைல் அலறி சட்
டென அடங்கியது.

ரகு உடனே

“என்னடா எனக்குத் தெரியாம லவ்
கிவ் பண்ணியா, அர ரிங்ல மிஸ்டு
கால் வருதே”

ராபர்ட் “ஹூக்குக்கும், பண்ணிட்டா
லும்” என்றவாரே நம்பரைப் பார்த்
தான். “அன் நோன் நம்பர்டா. இரு
ட்டு காலர்ல பார்க்குறேன்”

ரகு சிரித்துக்கொண்டே சொன்
னான்.

“போட்டுப் பாரு மச்சி, ஆக்டரஸ்
ஸ்வேதான்னு வரும்பாரு”

ரகு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்
போதே ராபர்ட் ஆச்சர்யமாய்
மொபைலைக் காட்டினான்.

“ஸ்வேதா-அஸிஸ்டெண்ட்” என்று
இருந்தது.

4.

“இந்தா, மணி என்ன ஆவது, இன்னும் இப்பிடி கெடக்க, எந்திரி”

இடுப்பில் இருந்த குடத்தில் இருந்து ஒரு கை நீரை அள்ளி சிட்டிபாபு மீது தெறித்துக் கொண்டே போனான்.

நீர் விழுந்த அதிர்ச்சியில் கண் விழித்தவனின் எதிரே பூதகரமாய் தென்பட்டது ஏட்டு கொடுத்த கரடி பொம்மை.

எதை மறக்க வேண்டும் என நினைத்து, வண்டி ஓட்டக்கூடப் போகாமல் வீட்டிலேயே இருக்கிறானே அதை நினைவுபடுத்துவாதத் தென்பட்டது அந்த பொம்மை.

“இத எடுத்து உள்ளார போட சொன்னேன்ல்ல”

படுக்கையில் இருந்து எழுந்தவன் அப்படியே சுவரில் சரிந்து அமர்ந்து கொண்டான். சாய ஏதுவாக தலையைணையை அண்டக் கொடுத்தான். அது சரிந்தது. சரிசெய்தான்.

அந்த அறையில் அவன் கால்களை நீட்டினான் எனில் எதிர் சுவரில் முட்டும். அறையின் மூளையில் பலகை

வைத்து மறைத்து அடுப்படி ஆக்கி இருந்தாள் செல்லம்மாள். அவனுக்கு வலதுபக்க மூலையில் ஒரு ஸ்டீலிற்கு செங்கலை வைத்து முட்டுக் கொடுத்திருந்தான். அதன் மீது அரசு டி.வி.

காலரில் நீலப்பட்டி வைத்து தைக்கப் பட்ட வெள்ளைச் சட்டைகள் நான்கு அழுக்கேறி தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. வெள்ளை, மித வெள்ளை, அழக்கேறிய வெள்ளை என மூன்று பேண்ட்டுகள். கட்டைவிரல் வெளியேறும் ஓட்டையோடு சாக்ஸ்கள். அடிப்பாகம் கிழிந்த ஷூக்கள் ஒரு ஜோடி. உறிந்து போன சுவர். அதன் வயிற்றைக் கிழித்து சொருகியபடி இருந்த இரண்டு சிமெண்ட் சிலாபுகளில் மகனின் புத்தகங்கள், பை, அவன் கிறுக்கலாய் வரைந்த கார் படம், அதில் By ஆகாஷ்.

சிட்டிபாபுவின் கண்கள் மகனைத் தேடின. எதேச்சையாய் மணி பார்த்தான். 9:20. பள்ளிக்கூடம் போயிருப்பான்.

இரண்டு நாட்களாகத் தன் அன்றாடங்களில் இருந்து தப்பி ஒளிகிறான் சிட்டிபாபு.

எது எப்படிப் போனாலும் அதிகாலை எழுந்து குளித்து திருநீறு வைத்து, வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு நேராக ட்ராவல்ஸ் அலுவலகத்திற்குப் போனான் எனில் அவனுக்காகவே தயாராக இருக்கும் நல்ல, அவன் மொழியில் சொல்வதானால், 'லட்டு டீட்டி'யை எடுத்துக்கொண்டு, கொடுக்கப்பட்ட முகவரிக்குப் பறந்து போய் பயணிகளை பிக்-அப் செய்தான் எனில் அதன் பிறகு அவர்களோடு ஐக்கியமாகி, மிகுந்த பணிவுடன் அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்து, போகச்சொல்லும் இடங்களுக்குச் சுற்றி என வேலை முடித்து இறக்கிவிடும் போது டிப்ஸாக நூறிலிருந்து ஐநூறு வரை வாங்கும் அளவிற்கு செய்யும் தொழில் தெய்வம் வகையறா. சாப்பிட என யார் எவ்வளவு கொடுத்தாலும் அந்தப் பணத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, மனைவி செல்லம்

மாள் வைத்துவிடும் டிபன்பாக்கைஸத் தான் சாப்பிடுவான். அதுவும் எப் போது சாப்பிடுகிறான் எப்படி சாப்பிடுகிறான் என யாருக்கும் தெரியாது. அவர்கள் சாப்பிடப் போகும் நேரத்தில் பாதியில் சட்டென முடித்துக் கொண்டு காருக்கு அருகில் நிற்பான். குறிப்பாக காருக்குள் அமர்ந்து சாப்பிட மாட்டான். வாடிக்கையாளர்களுக்கு வாடை வரக்கூடாது என்பதில் கருத்தாக இருப்பான்.

இது எதுவும் இல்லாமல், சுவற்றில் சாய்ந்து அமர்ந்திருக்கிறான். மனைவின் ஈரம் சொட்டிய இடுப்பைப் பார்த்தவன் எதுவும் தோன்றாமல் நிமிர்ந்து அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“பிள்ள ஸ்கூலுக்குப் போய்ட்டானா?”

“ஆமா, இன்னும் ஏழு மணி நேரம் தூங்கு, என்னய்யா ஆச்சு ஒனக்கு? ரெண்டு நாளா ஏதோ காணாதக் கண்டமேனிக்க அரண்டு போய் கெடக்க”

செல்லமாள் மாநிறம். மதுரை திருநகரில் இருக்கும் ஒரு பேமஸ் பேக்கரி

ஓனரின் மகள். சிட்டிபாபுவின் ஸ்டைலில் கவரப்பட்டு, அவனே உலகம் என வீட்டை எதிர்த்து ஓடி வந்தவள். அவளுக்கு சிட்டிபாபுதான் உலகம். ஆனால், சிட்டிபாபுவை விடவும் தெளிவானவள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வாழ்க்கையை அடுத்தக் கட்டம் நோக்கி நகர்த்துவதில் கெட்டிக்காரி. அவள் கொடுத்த யோசனையின் பேரில்தான், ஆட்டோ ஓட்டுவதை விட்டு, காருக்கு மாறி இருக்கிறான். அடுத்த முயற்சியாக சொந்தக்கார், பின்னர் அதை இரண்டாக மாற்றுவது என்பது வரையில் பேலன்ஸ் ஷீட் போட்டு வைத்திருக்கிறாள். இன்னும் பத்து வருடங்கள் கழித்து மதுரையிலும் ஒரு கிளை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பது அவள் ஆசையின் கொசுறு.

"கேட்டுக்கிட்டே இருக்கேன், அமத்தி வச்சருக்குற டிவியப் பார்த்துக்கிட்டு ஒக்காந்து இருக்க,"

சிரித்துக்கொண்டே காபிடம்ளரை அவன் முகத்திற்கு நேர் நீட்டினாள்.

அவன் வாங்கியதும் அவனுக்கு அரு
கில் அமர்ந்தாள்.

டிவியைப் போட்டாள்.

சேனல்களை மாற்றிக்கொண்டே
போனாள். செய்திச் சேனல் வந்ததும்
“நிறுத்து நிறுத்து”

என்றான் ஆர்மவாய்.

கார்த்திக் அண்ணாமலை கொலை
யுண்ட செய்தி. ரேஸ்கோர்ஸ் ஏரியா
வையும் கே.ஏவின் வீட்டையும் மாற்றி
மாற்றி காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
திரையின் ஓரத்தில் கட்டம் கட்டி, இறு
தியாக வெட்டுண்ட புகைப்படத்தைக்
காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

செல்லம்மாள் ஏதே பேச வாய் எடுக்
க, அவளை பேசாதே என சைகை
செய்து உன்னிப்பாக பார்த்தான்.

பின் மெல்ல உதடு பிரித்தான்.

“அன்னிக்கு என்ன ஆச்சு, ஏன்
லேட்டு லேட்டு பைய்யன் பொறந்த
நாளு அது இதுன்னு பஞ்சாயத்தக்
கூட்டுனயே, பாரு”

அவன் சொன்னதும் சுவாரஸ்யமாய்
டிவியை உற்று நோக்கினாள்.

தொலைவில் எங்கோ நின்றிருந்த சிட்டிபாபுவை அடையாள் கண்டாள்.

“நாந்தான் மொதோ பார்த்தது. யம்மா சாமி, இனி அப்படி ஒரு காட்சிய என் வாழ்க்கைகல பார்த்துறக் கூடாதுடி. ச்சை,”

வாந்தி எடுப்பது போல் பாவித்தான். டிவியை அணைத்தான். வெளிச்சம் குறுக்காக வெட்டி புள்ளியாய் திரையிலே ஒடிந்து மறைந்தது.

அவனும் அவளும் அமர்ந்திருந்த நிழல் உருவங்கள் டிவிக்குள் தெரிந்தன.

“அன்னிக்கு விடிகாலைல” என ஆரம்பித்து நடந்த அத்தனையும் சொன்னான். அவள் விழிகள் ஆச்சர்யத்திலும் பயத்திலும் விரிந்தன.

“அடப்பாவி மனுஷா ஒத்த வார்த்தை சொல்லி இருக்கலாம்ல?”

“அன்னிக்கு எம்மாம் பறவைங்க தெரியுமா? க்கியாக் க்கியான்னு”

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் ஏதோ அமானுஷ்யமாய் உணர்ந்தாள். சிலிர்த்து உதறினாள்.

அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு
சொன்னான்.

“அந்தாளு பெரிய ராஜாமாதிரி
வாழ்ந்தவனாம். தெனத்துக்கும் ஒரு
காரு, வேளைக்கு ஒரு நாடுன்னு சுத்
துன ஆளாம். ப்ச், சாவப் பார்த்தா
அவ்ளோதான். அப்பிடியே உடம்பு
பூரா ரவ ரவயா பிய்ச்சுத் தொங்க
விட்டாய்ங்க. வலிலயே செத்துருப்
பான்.”

“விடுய்யா கருமத்த, அதான் பார்த்த,
சொல்லிட்டல்ல விடு, நமக்கு எதுக்கு
இந்த எழுவெல்லாம்”

குக்கர் சத்தம் கேட்டு எழுந்தவளின்
கரத்தைப் பற்றி இழுத்தான்.

“அதானப் பார்த்தேன், என்னடா
ரெண்டு நாளா டிரைவர் வண்டி ஓட்
டுற மூடுக்கே வரலயேன்னு, விடு,”
என விடுவித்துக்கொண்டு இன்னும்
சில விசில சத்தங்களுக்குக் காத்தி
ருந்தாள்.

சிட்டிபாபு எழுந்து, பின்னோக்கி வில்
லாய் வளைந்து சோம்பல் முறித்
தான்.

டிர்வுசரை சரியாகப் போட்டுக் கொண்டான்.

சென்று அவள் பின்னால் நின்று, அவள் தோளில் தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டான்.

அவள் தன் தலையால் அவனை இடித்தாள்.

“போய் குளிச்சுட்டு வா, சாப்புட்டு கெளம்பு, வேலைக்குப் போயி ரெண்டு நாள் ஆச்சு. ஓனர் ஆகனுமா வேணாமா?”

ஒன்றும் சொல்லாமல் கண்களை மூடி அமைதியாக இருந்தான்.

மீண்டும் தலையால் இடித்தாள்.

எழுந்தவன் நிமிர்ந்தான். அவளைத் திருப்பினான்.

என்ன என்பதுபோல் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் காமம்.

“அன்னிக்கு நான் நைட்டு ரெண்டர ரெண்டே முக்காலுக்கு கிண்டி பாலத்துல இருந்து ரேஸ்கோர்ஸ் பக்கமா வண்டிய எறக்கினேன். எம் புட்டு அசதியா இருந்தாலும் வீட்டுக்கு வந்துருவேன், ஆனா அன்னிக்கு கண்ணு சொடக்கு போட்டு சொக்

குச்சு, ஏற்கனவே சைதாப்பேட்ட பக்
கத்துல சைக்கிள்ள டி வித்துக்கிட்டு
இருந்த ஆளத் தூக்கத் தெரிஞ்சேன்”
அவன் பேசப் பேச அவள் அசுவா
ரஸ்யமாய் கேட்டுக்கொண்டே அவன்
கைய எடுத்துத் தன் இடுப்பில் வைத்
துக்கொண்டாள்.

அவன் வெடுக்கென கையைப்
பிடுங்கிக்கொண்டு தன் தலையைத்
தேய்த்தவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்
துவிட்டு,

“ரேஸ்கோர்ஸ்ல இருந்து ஒரு வண்டி
சல்லுனு பாஞ்சு என் வண்டிய இடிக்
கத் தெரிஞ்சுச்சு”

“ம்ம்”

“நிப்பாட்டிக் கத்த வாய் எடுத்தேன்
பாரு,காருக்குள்ள”

ஏதோ விபரீதம் என்பதை உணர்ந்
தவள் போல் பயமாய்ப் பார்த்தாள்
செல்லம்மாள்.

“காருக்குள்ள ராஜவேல்”

குக்கர் நான்காவது விசிலை வீறிட்டு
அடிக்கவும் அவன் அப்பெயரைச்
சொல்லவும் சரியாக இருந்தது.

“அய்யோ” எனக் கத்திவிட்டாள்.

ராஜவேல், தமிழின் முன்னனி நடி
கன். சூப்பர் ஸ்டார் அந்தஸ்திற்குப்
போட்டி போடும், இந்தியப் புகழ்
பெற்ற முன்னனி நடிகன்.

5.

ராபர்ட்டின் முகம் சினத்தால் மூர்க்க
மாய் இருந்தது போல் இருந்தது.

ஆனால் ரகு சிரித்துக் கொண்டே
இளநீரைப் பருகிக் கொண்டிருந்
தான். சென்னையின் வெயிலை
முறிக்க இளநீரை பாட்டிலில்
அடைத்து ஃப்ரிட்ஜில் வைத்து கொஞ்
சம் கொஞ்சமாகப் சாந்தி செய்து
கொள்வது ரகுவின் வழக்கம்.

“மிஸ்டு கால் வந்த செகண்ட்ல
இருந்து இன்னிக்கு வரைக்கும் அந்த
நம்பர் நாட் ரீச்சபிள்டா, அல்மோஸ்ட்
மூனு நாளை”

“இந்தா இதக் குடி”

வாங்கிக்கொண்டு எதிரில் அமர்ந்
தான்.

“வெய்யில் ஓவர்னு யூனிஃபார்மே
போடாம ஜீன் டிஷர்ட்ல சுத்துறன்னு
நெனச்சேன். ஆனா ஸ்வேதா மீட்
டிங்க்குத்தான் டெய்லி இப்பிடி வர்
றியோ?”

ரகு வேண்டுமென்றே ராபர்ட்டை வம்
பிழுத்தான். ராபர்ட்டிற்கு கேஸில்
ஏதாவது ஓட்டை கிடைத்தால்

போதும், மண்டைக்குள் குடைய
ஆரம்பித்துவிடும். பரபரப்பாகவே
இருப்பான். ரகு அரைமணிநேரமாய்
ரசித்துக் குடித்துக்கொண்டிருந்த
இளநீரை ராபர்ட் ஒரே நொடியில்
குடித்து, டங் என்று கிளாஸை வைத்
தான்.

“அவ நம்மள எவ்ளோ மோசமா டீல்
பன்றா பார்த்தியா? அவ்ளோட நம்
பரும் ஸ்விச்ட் ஆஃப்லயே இருக்கு.
இந்த புது நம்பர் நாட் ரீச்சபிள். ட
வர் செக் பண்ணேன். அவ சொன்ன
மாதிரி கோயமுத்தூர், ஹைதராபாத்
ட்ராவலிங்தான்”

ரகு தன் நாற்காலியை ஆட்டிக்
கொண்டே சொன்னான்.

“வெயிட் பண்ணுவோம். வரட்டும். ட
வர் சென்னை ரீச் ஆனதும் இன்ஃ
பார்ட் பண்ணச் சொல்லு”

“சொல்லிட்டேன். அவ ஏதோ ஒன்ன
மறைக்கிறா”

“இல்லையே, எதையும் மறைக்க
லயே, நான் பார்த்தேன்”

ரகு நாற்காலியை ஆட்டிக்கொண்டே
கண் அடித்தான். ராபர்ட் நாற்காலி

யின் விளிம்பில் உதைக்க அது சல்
லெனப் பின்னால் போனது.

"ரகு பி சீரியஸ். ஊரோ பத்தி
எரியுற கேஸ்ல நமக்கு இன்னும்
ஒரு நூல் கூடக் கெடைக்கல. கே.ஏ
வோட போன் ட்ராக்ஸ் சுத்தம். நல்லா
விளம்பரத்துல வர்ற கக்கூஸ் மாதிரி
கழுவி வச்சிருக்கான், பளீர்னு"

"அந்த புது நம்பர் எதுவும் ட்ரேஸ்
ஆச்சா அவனோட நம்பர்ல இருந்து"
இல்லை என்பது போல் தலைய
சைத்தான்.

ரகு தன் தலைக்கு மேலே இருந்த
வெள்ளை போர்டைப் பார்த்தான். அ
தில் ஊதா நிற மையில் ராபர்ட்
கிறுக்கலும் தெளிவாகவும் வட்டங்க
ளும் சதுரங்களும் அம்புக்குறிகளும்
என கலந்து நிரப்பி இருந்தான்.

ரகு எழுந்து போர்டிற்கு மிக அருகில்
சென்றான். சுவற்றில் ஒரு கையை
வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்
றாய்ப் பார்த்தான்.

ராபர்ட் தன் பேனாவை எடுத்து போர்
டில் வைத்து, ஆரம்பித்தான்.

காலைல 3:30க்கு ஆள் காலி.

முதல்நாள் நைட் 9:50ல இருந்தே
வெட்ட ஆரம்பிச்சிருக்கான் அல்லது
ஆரம்பிச்சிருக்காங்க
கிண்டி ரேஸ் கோர்ஸ்ல பாடி-
மொத்தம் 36 எடத்துல டீப்பான
வெட்டு- ஆனா முகத்துல சின்ன
கீறல் கூட இல்ல.
காலைல டாக்ஸி ட்ரைவர் பார்த்து
இன்பார்ஃபம் பண்ணி இருக்கான்.
கே.ஏவோட மொபைல்ல இருக்குறது
எல்லாமே அபீஸியல் அண்ட் வீட்டுக்
குப் பேசுன கால்ஸ்தான்.
கார் ஆபிஸ்லயே இருக்கு. லஞ்ச்
டைத்துக்கு வந்துட்டு அப்புறமா கார்
எடுக்கல.
கே.ஏவோட வொய்ஃப் இன்னும் நார்
மலா பேசுற நிலைமைக்கு வரல.
அந்த அளவுக்கு அவங்க கே.ஏவ லவ்
பண்ணி இருக்காங்க.
நடிகை ஸ்வேதா கூட கே.ஏ நிக்கிற
ஃபோட்டோ அவுட் ஆஃப் ஃபோக்கஸ்.
ஸ்வேதாவுக்கு கே.ஏவ தெரியா
துன்னு சொல்லிட்டா- அது சுத்தமான
அக்மார்க் நெய் பொய்.

ஸ்வேதா சம்பந்தப்பட்ட நம்பர்ல இருந்து ஒரு மிஸ்டு கால்- ஆனா இதுவரைக்கும் அந்த நம்பர் நாட் ரீச் சபிள், ஸ்வேதாவும் அவுட் ஆஃப் ரீச்.” ராபர்ட் பேசி முடிக்க, அவனிடம் இள நீர் பாட்டிலை நீட்டினான் ரகு.

இந்த முறை மெதுவாகப் பரு கிக் கொண்டே மீண்டும் போர் டைப் பார்த்தான். அப்போது ரகு ஒரு மார்க்கரை எடுத்து சிட்டிபாபு-டிரைவர் என்பதை வட்டமிட்டான்.

“இவன் கிட்ட ஏதாவது தேறுச்சா?”

“பாவம் ரகு, ஜெனியூன் ஸ்டேண்ட் மெண்ட். ஃபர்ஸ்ட் வியூ. அதட்டுனா பயப்படுற ஆசாமி”

“அவன் எவ்ளோ நேரமாத் தூங்கிட்டு இருந்தானாம் அங்க?”

“ரெண்டு, மூணு மணி நேரமா”

ராபர்ட் பதில் சொல்லும்போதே அவன் மூளைக்குள் ஊற்றெடுத்த து. ஆமாம் இவனை நோண்டினால் ஏதேனும் தேற வாய்ப்பிருக்கிறது. ரகு தீர்மானமாய் சொன்னான்

“இவங்கிட்ட நமக்கு தேவையான ஒரு வார்த்தை இருக்கு. அது அவன் வயித்துல இருக்கா தொண்டைல இருக்காங்குறத நீதான் தோண்டிப் பார்த்துச் சொல்லணும்”

ராபர்ட் ரகு போட்ட வட்டத்தின் மீதே மீண்டும் வட்டம் போட்டு, குறுக்கே கோடு கிழித்தான். அது துப்பாக்கியின் வியூ ஃபைண்டர் போல் இருந்தது. உள்ளே சிட்டிபாபுவின் பெயர் பாவமாய் அமர்ந்திருந்தது.

ராபர்ட்டின் போன் மேஜியில் சுழன்றது.

ரகு அதை எடுத்து ஸ்கீரைன் பார்க்காமல் அவனிடம் கொடுத்து,

“உன் புது லவ்வர்”

ராபர்ட் வாங்கி ஆம் புது லவ்வர் என்பது போல் முகம் மலர்ந்து போனை எடுத்தான்.

“சார் கண்ட்ரோல் ரூம்ல இருந்து கார்த்தி”

“ம்ம், சொல்லு” என பெண்ணிடம் பேசுவது போலவே பேச, ரகு புருவம் உயர்த்தினான்.

“சார், ஸ்வேதா போன் சிட்டி ரேஞ்சுக் குள்ள வந்துருச்சு சார், மீனம்பாக்கம் டவர் ரேஞ்சு”

“தேங்க்ஸ்- நான் சொல்ற வரைக் கும் ட்ரேஸ் பண்ணுங்க- அந்த இன் னோரு நம்பர்?”

“அது நோ அலர்ட் சார், சேம் கண்டி ஷன்”

போனை வைத்துவிட்டு, ரகுவைப் பார்த்து கண்ணடித்தான்.

“ஸ்வேதா அரைவ்டு”

“ஏதோ ஒம் பொண்டாட்டி வந்துட்ட மாதிரி சந்தோஷப்படுற”

“இல்ல மச்சி, அவகிட்ட ஏதோ மர்மம் இருக்கு, லெட் மீ டிக் இன் டீ டீப்”

“யாய்..தப்பா பேசாத”

ராபர்ட் அவனையும் அறியாமல் நேராக இருந்த கண்ணாடியைப் பார்த்து, வயிற்றை சற்று உள் இழுத் து, தம் கட்டி, மீசையை முறுக்கி னான்.

“அதேதான்டா, சாருக்கு லவ் வந்து ருச்சு, அதுவும் கொல்காரி மேல”

காலி பாட்டிலை அவன் மேல் எறிந்தான். ரகு அதில் இருந்து எளிதாக விலகி, சிரித்தான்.

வெயில் சற்று மட்டுப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் மாலை ஐந்து மணி என்பது போல் இல்லாமல் மத்தியான வாசனையோடு இருந்தது வெளி. ராபர்ட் காரை ஓட்டிக்கொண்டிருக்க, ரகு யெளவ்வன மாய் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான்.

“போன் போட்டு வர்றோம்னு சொல்லிட்டியா?”

“வேண்டாம் நேரா போயிருவோம்”

“ஹும். பார்ப்போம் இன்னிக்கு என்ன சொல்றான்னு” ரகு சொல்லிக்கொண்டே எஃப் எம்மில் சத்தம் கூட்டினான்.

பாடல் வந்தாலும் மாற்றினான், விளம்பரம் வந்தாலும் மாற்றினான். சமயங்களில் இப்படித்தான், என்ன தேவை என்ற தெளிவில்லாமல் அல்லாடும் மனம் என்பது போல் இங்கும் அங்கும் மாற்றி, வெளியே வேடிகைப் பார்த்தான்.

அவன் எண்ணம் முழுக்க அந்த வெள்ளை போர்டும், சிட்டிபாபு என்ற பெயரின் மீது போட்ட வட்டமும் வியாபித்திருந்தது.

“ஆமா, அந்த சிட்டிபாபு, அவன் கிட்ட ஏதாவது பெக்கூலியரா கவனிச்சியா? ஐ மீன், மொட்டை, ஆறு விரல், சுருள் முடி?”

ராபர்ட் எதுவும் இல்லை என்பது போல் உதட்டைப் பிதுக்கி

“நம்ம பக்கத்து ஆளுப்பா, திருப்பறங்குன்றம்.”

அண்ணாசாலையில் இருந்து டி.நகருக்கு வெட்டிக்கொண்டு இறங்கும் போது சொன்னான்.

“அவன் கார்ல பின்னாடி பெருசா ராஜவேல் போட்டோவ ஒட்டி இருந்தான்”

“ம்ம்.”

“பை த வே, ஸ்வேதா இப்போ நடிச்சிட்டு இருக்குற ப்ராஜெக்ட்ல ராஜவேல்தான ஹீரோ”

குறுக்கே திடீரென பாய்ந்த வண்டியைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு சட்டென பிரேக்கில் ஏறி நின்றான் ராபர்ட்.

கார் அரைவட்டம் அடித்து சுழன்று
நின்றது.

6.

தி. நகர் திகுதிகுவென தீ நகர் ஆகி
பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. ரா
பர்ட் காரை ஓரங்கட்டி நிறுத்த, ரகுவும்
ராபர்ட்டும் இறங்கிக்கொண்டார்கள்.
தனியார் அடுக்குமாடிக் கட்டிடம் தீப்
பற்றியதில் போர்க்கோளம் பூண்டி
ருந்தது தி.நகர்.

“கீழ் எடம் இருந்தா தோண்டிர்றான்.
அப்பிடியே ரெண்டடிய வச்சே வானம்
வரைக்கும் ஏத்திட்டுப் போனா எரி
யாம என்ன செய்யும்? ஒரு ப்ராப்பர்
அப்ரூவலும் இருக்காது”

ராபர்ட் கடுகிடுப்பாக சமூகத்தைச்
சாடிக்கொண்டிருந்தான். வெளி
யெங்கும் கரும்புகை.

“ரஜினி சொன்ன மாதிரி இந்த சிஸ்
டமே தப்பு மச்சி”

ரகு மொபைலை சீரியஸாகப் பார்த்
துக்கொண்டே

“அவரு சொன்ன மாதிரி நீயும் ஒரு
தடவ சொல்லிட்டு அமைதியாகிரு,
எல்லாம் சரியாகிரும்”

என்றான். சிலவிநாடிகளுக்குப் பிறகு புரிந்துகொண்ட ராபர்ட் சிரித்தான்.

“இந்த கே.ஏ பய எங்க என்ன ஓரண்ட இழுத்து வச்சான்னு தெரியல, இங்க இருந்து ஸ்வேதா வீட்டுக்கு போகுறது ஆகாத காரியம் போல.. நமக்கே டேக் டைவர்ஸன் ஆகிருச்சு இன்னிக்கு”

ரகு சொல்லிக்கொண்டே அங்கு யூடர்ன் எடுத்த ஆட்டோவை அழைத்தான்.

ரகு மற்றும் ராபர்ட்டின் தோரணையைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பம்மி அருகில் வந்தது ஆட்டோ

ஏறி அமர்ந்து, “கண்ணதாசன் சிலைல இருந்து லெஃப்ட் கட் பண்ணி” என இழுத்த ரகுவை கை அமர்த்திய ராபர்ட்

“நடிகை ஸ்வேதா வீட்டுக்குப் போகனும், எதுக்குள்ள புகுந்து போவியோ போ”

ஆட்டோ குதூகலமாய் குலுங்கிக்கிளம்பியது.

“தீப்பத்தி எரிஞ்சாலும் இன்னிக்கு
ஒன் ஆள பார்க்காம போறதில்
லைனு தீர்மானம் பண்ணிட்ட போல”
ரகு கிசுகிசுக்க,

“எல்லாம் கேஸ் முடிக்கனும்ங்குற
தொழில் பக்திதான்ப்பா” என்றான்.
ஆட்டோ புகையற்ற இடங்களுக்குள்
புகுந்து கடந்து நடைகையின் வீட்டு
வாசலில் நின்றது.

ரகு பர்ஸை எடுத்துக்கொண்டிருக்
கும்போதே ராபர்ட் கத்தினான்.

“அதுலயே ஏறு, வீடு பூட்டி இருக்கு”
அதுவரை வெகு சாதாரணமாய்
இருந்த ரகுவின் முகம் மெல்ல மாறத்
துவங்கியது. ஆட்டோ டிரைவரை
அங்கேயே நிற்கச் சொல்லிவிட்டு
வீட்டின் வெளிக்கேட்டில் நின்று எட்
டிப்பார்த்தான்.

வாசலில் இருந்து நுழைவு வரை
தொட்டிச் செடிகள், பச்சைப் புல்
வெளி என மினி பங்களாவின்
வாசல் வெறிச்சென்றிருந்தது.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவன் காம்
பவுண்ட் சுவரை ஒட்டி, மரத்தடியில்

போடப்பட்டிருந்த அயர்ன் கடையைப் பார்த்து அருகில் சென்றான்.

“மேடம் கார் இன்னிக்கு வந்துச்சா?”

நெஞ்சுக்கூடெல்லாம் தெரிய, பெரிய அயர்ன் பாக்கை இழுத்து இஸ்திரிப் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஆள் நிமிர்ந்து பார்க்காமலே, “டெய்லி நாலு பேர் தூக்கிட்டு வந்துருவீங்களே பார்க்க” என்றவனை ராபர்ட் சொடுக்குப் போட்டு அழைத்தான். நிமிர்ந்தவன் சட்டென பணிந்து,

“சார், கவனிக்கல சார், சொல்லுங்க சார்”

“இன்னிக்கு மேடம் கார் வந்துச்சா?”

“இல்ல சார், ரெண்டு நாளா இல்ல, நம்ம கிட்டத்தான் துணி வரும், ரெண்டு நாளா வரல, வெளியூர் போயிருந்தா இப்பிடித்தான் வாரம் பத்து நாள் ஆயிரும்”

ராபர்ட் குழப்பமாய்ப் பார்க்க ரகுதீர்மானமாய்த் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு சொன்னான்.

“கெட் ஹெர் டவர் ரேஞ்சு”

ரகு அப்படிக் கேட்கும் முன்னரே
ராபர்ட் கண்ட்ரோல் ரூமிற்கு அடித்தி
ருந்தான்.

“ஈஸிஆர், கொட்டிவாக்கம்”

ஆட்டோவில் ஏறி, காரை அடைந்தார்
கள்.

தீப் பிடித்த விசயம் தீபோலப் பரவி
யதால் தி.நகர் முழுக்க நெரிசல். சா
லையெங்கும் வண்டிகள். அதன் சத்
தங்கள். கசகசப்பு.

காரை முன்னும் பின்னும் நகர்த்தி
எடுத்து மெயின் ரோட்டைப் பிடித்து,
ஈஸ்ட் கோஸ்ட் ரோட்டைத் தொடு
வதற்குள் ரகுவிற்கு டென்ஷன்
தலைக்கேறியிருந்தது.

“சென்னைக்கு வந்து எறங்கி வீட்
டுக்குப் போகாம நேரா ஈஸிஆர்க்குப்
போயிட்டா. சம்திங் ஃபிஷ்ஸி ராபர்ட்”

“அட நீ வேற, ரெண்டு நாளாத்தான்
இவள ட்ரேஸ் பண்ணோம். அவளோட
ரெகுரல்ர் லைஃபே இப்பிடி இருந்
துச்சுன்னா? ஹூ நோஸ்?”

ராபர்ட் சொல்வதும் சரிதான். ஒரு
வேளை ஸ்வேதாவின் வாழ்க்கைமு
றையே இப்பிடி இருக்கலாம்தான்.

தேவையில்லாமல் குழப்பிக்கொள்ளாமல் இருப்போம் என்று நினைத்தான்.

ஆனால் ரகுவும் ராபர்ட்டும் ஒன்றில் தீர்மானமாய் இருந்தார்கள். அது, ஸ்வேதாவை சற்று கடுமையாக விசாரிக்க வேண்டும், தேவையேற்பட்டால் கஸ்ட்டியில் எடுக்கவும் தயங்கக் கூடாது.

ரகு அதற்கு ஏற்ப, ஒரு பெண்கான்ஸ்டபிளை தயாராக இருக்கச் சொல்லி இருந்தான் நீலாங்கரை ஸ்டேஷனில்.

கொட்டிவாக்கம் அடைந்ததும் ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு மொபைலை எடுத்தான்.

“கண்ட்ரோல் ரூம் எல்லாம் பண்ணாத. டைரக்ட்டா அவளையே கூப்புட்டு” தலையாட்டிக்கொண்டே ராபர்ட்டயல் செய்தான்.

முதல் ரிங்கிலேயே பட்டென கட்செய்யப்பட்டது.

“அடிங்” என ராபர்ட் வாய்விட்டு கத்தி விட்டான். ரகு சிரித்துக்கொண்டே,

“வெயிட், அவ கூப்புடுவா பாரு.
செல்ஃபி கில்ஃபி எடுத்துக்கிட்டு
இருந்திருப்பா”

போன் வந்தது.

“ஸ்வேதா, எங்க இருக்கீங்க? உடனே
உங்களப் பார்க்கணும்?”

“ஹூஸு ஆன் த லைன்” என்றது
குரல். ப்ளூ டீத் என்பதால் கார்
முழுக்க அதிர்ந்தது.

“ராபர்ட்.” என்றான்.

அவனை இடைமறித்த ரகு

“போலிஸ்” என்றான், சற்று மூர்க்க
மாய்.

எதிர்முனையில் அரைநொடி மௌ
னம் நிலவியது.

“ரைட்டு” என்றான் ரகு சன்னமாய்.

“சொல்லுங்க ராபர்ட், எனிதிங் இம்ப்
பார்ட்டன்?”

“எனிதிங்கா? மெனிதிங்ஸ் அண்ட்
மச் மச் இம்ப்பார்ட்டண்ட்”

“ஓக்கே, நான் இப்போ..”

என இழுத்தவளை இடைமறித்த
ராபர்ட்

“ஸ்வேதா, நீங்க கொட்டிவாக்கம் ஏரி
யால இருக்கீங்க, டோண்ட் ட்ரை

டு கிவ் ஃபால்ஸ் இன்ஃபோ. உடனே
உங்களப் பார்க்கனும், எக்ஸாட் அட்
ரஸ் சொல்லுங்க”

ஸ்வேதா சற்றுத் தயங்கி, “ஆர்வி
ஃபார்ம் ஹவுஸ், 5த் அவென்யூ”

அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக்
கொண்டே ராபர்ட் தனக்குப் பக்க
வாட்டில் இருந்த பலகையைப் பார்த்
தான்

3வது அவென்யூ என்று இருந்தது.

காரை மெல்ல முன் நோக்கி நகர்த்
திக்கொண்டே கேட்டான்.

எல்லா அவென்யூக்களும் மெயின்
ரோட்டில் இருந்து இடப்பக்கம்
பிரிந்து நேராகக் கடலில் போய் முட்
டின.

பெரிய பெரிய பங்களாக்கள் ஏதே
னும் ஒரு பால்கனி கடல் நோக்கி
பார்க்கும்வண்ணம் அமைக்கப்பட்ட
வீடுகள்.

“ஆர் வி ஃபார்ம் ஹவுஸ்”
என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே
அந்த ரோட்டில் மெல்ல உருட்டினான்
ராபர்ட்.

ரகு நிதானமாய் சொன்னான்.

ஆர்வின்னா அப்போ, ராஜ வேல்
ஃபார்ம் ஹவுஸ் தான ?

ராபர்ட் தன் கண்களின் சிறு
அதிர்வை உள்வாங்கித் திரும்பி
னான்.

வலதுபுறம் பிரம்மாண்டமாய் நின்றி
ருந்தது அந்த பங்களா.

-

*

7.

பண்ணை வீட்டின் வாசலில் நின்றி
ருந்த காவலாளி, காரைப் பார்த்ததும்
குனிந்து கவனித்தான். ரகு ஏதோ
சொல்ல வாய் எடுப்பதற்குள் அவ
னாகவே பெரிய கதவை கப்பலின்
மாலுமி தினுசில் குனிந்து தள்ளிக்
கொண்டு போனான்.

கதவு விலக விலக பெரிய புல்வெளி
கண்ணில் பட்டது.

காரை நிறுத்தி இறங்கிய இருவரும்
முகப்பு நோக்கி நடந்தார்கள்.

வலதுபுறம் முழுக்கப் புல்வெளி, சிறு
மைதானம் போல். நடுவில் ஊஞ்சல்.
செங்கற்களைச் செதுக்கி சாய்வாய்
சரித்து நட்ட நடைபாதை உள்ளே கூட்
டிச் சென்றது.

அங்கு, சென்னையை மறக்கடிச்
செய்யும் வகையில் இருந்தன, எல்
லாமும், தட்பவெட்பம் உட்பட.

வரவேற்பறையில் இருந்த பிரம்பு
நாற்காலிகளின் பாலிஷ் தரம் சர்வ
தேசம். உள்வாங்கிய பஞ்சு,தாய்மடி.
எங்கும் மங்கிய வெளிச்சம். ஒரு
வன் ரகுவின் அருகில் வந்து, "சார்

மேல சுட்டிட்டு வரச்சொன்னாரு” என்று அழைத்துப் போனான்.

மேலே நீண்ட லாபியின் முனையில் ராஜவேலும் ஸ்வேதாவும் அமர்ந்திருந்தார்கள். மேலும், சில பெண்களும் ஒரு வயதான ஆணும் என மொத்தமாய் ஆறுபேர் இருந்தார்கள். ஸ்வேதா, மழையில் நனைந்த கன்றுக்குட்டி நடுங்கிக்கொண்டு பசுவின் பின்னால் மருண்டு மழையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பது போல் அங்கு அமர்ந்திருந்தாள்.

இவர்களைப் பார்த்ததும் ராஜவேல் சிரித்துக்கொண்டே கை ஆட்டினான்.

“நம்மள ஏதோ இவனோட விசிலடிச்சான் குஞ்சுமாதிரி டீல் பண்ணான், செவுலப் பேர்க்கப்போறேன் பாரு”

ராபர்ட் முனுமுனுத்தான். ரகு அமைதியாக இரு என்பது போல் கண்ணைக் காட்டி, அருகில் சென்றான்.

அமர்ந்திருந்த ஆணும் மூன்று பெண்களும் எழுந்து கொள்ள, ராஜவேல் அமரச் சொல்லி கை காட்டும் முன்னரே ராபர்ட் அமர்ந்தான். ர

கு, தனக்குத் தோதாக இடப்புறமாய்
இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தான்.

ராஜவேல் சிரித்துக்கொண்டே

“சொல்லுங்க சார். இவ்ளோ தூரம்
துரத்திட்டே வந்துட்டீங்க ஸ்வேதாவ.
யாராவது மீடியா கீடியா ஃபாலோ
பண்ணானா.. வாட் வில் யூ ஹேவ்..
காஃபி, பியர்?”

ராஜவேல் படபடவென ஆனால் நளி
னமாய் பேசிகொண்டு போனான்.
தான் ஒரு நாயகன். சுற்றிலும் ஆட்
கள் தன்னை ரசிக்கிறார்கள் என்ற
மனோபாவம் அவன் பேச்சில் இருந்
தது.

“வெல், நாங்க ஸ்வேதாகிட்ட கொஞ்
சம் தனியாப் பேசனும்”

ஸ்வேதாவிற்கு மேலும் படபடப்பான
து. கையில் வைத்திருந்த கண்ணாடி
கிளாஸைச் சுற்றிலும் டிஸ்யூப்பேப்
பர் வைத்து மூடி இருந்தவள் அதை
அப்படியே டீப்பாயில் வைத்தாள்.

சாய்ந்து அமர்ந்து இருந்த ராஜ
வேல் முன்னோக்கி நகர்ந்து ரகு மற்
றும் ராபர்ட்டின் முகத்திற்கு அருகில்
குனிந்து,

“ஸ்வேதா என்னோட கெஸ்ட் அண்ட்
மை பெஸ்ட் ஃப்ரெண்ட். நீங்க ஃபார்
மலா என்ன கேட்கனுமே அத
என் முன்னாடியே கேட்கலாம். இல்ல
வேற மாதிரி அப்டின்னா சொல்லுங்
க, யார் சொன்னா கேப்பீங்களோ
அவங்கள் விட்டு சொல்லச் சொல்
றேன், ஹோப் யூ ஆர் கெட்டிங் வாட்
ஐம் சேயிங்”

ராஜவேல் சொல்லிவிட்டு ஏதோ இரு
வது பேரை ஒரே குத்தில் வானில்
பறக்க விட்ட தன் படக் காட்சி
போல் பாவித்து பின்னால் சாய்ந்து
அமர்ந்து ஸ்வேதாவைப் பார்த்தான்.
ரகுவிற்கு பயம், எங்கே ராபர்ட் ஓர்
இழுப்பு இழுத்துவிடுவானே என்று.
ஆனால் ராபர்ட் நிதானமாகப் பேசி
னான்.

“கே.ஏவும் ஸ்வேதாவும் கொஞ்சம்
க்ளோஸ்டு இண்டஸ்ட்ரில் பேசிக்
கிட்டாங்க. அத கன்ஃபார்ம் பண்ண
மாதிரி சில எவிடன்ஸ் கெடச்சி
ருக்கு எங்களுக்கு. நாங்க ரொம்ப
சாதாரணமா சில பேசிக் கொஸ்
டின்ஸ் கேட்டு அதுல இருந்து ஏதா

வது லூப் கிடைக்குமானனுதான்
ட்ரை பண்ணோம். ஸ்வேதாவப் பார்த்
துட்டு நாங்க போனதும் எங்களுக்கு
கு "ஸ்வேதா அஸிஸ்டெண்ட்"னு ஒரு
போன் வந்தது ஆனா அந்த நம்பர்
இன்னிக்கு வரைக்கும் நாட் ரீச்சபிள்"
ரகு ராபர்ட்டை அழுத்தினான்- சொல்
லாதே.

ராபர்ட் புரிந்துகொண்டு, ஜஸ்ட் என்
என்கொய்ரி, ஆனா"

என்று ராபர்ட் இழுத்தான். இதுவரை
ராபர்ட்டின் குரல் மிக சாதுவாய்
இருந்தது.

கடினமாய் ஆரம்பித்தான்.

"இவங்க என்னடான்னா போனுக்கு
ரெஸ்பான்ட் பண்ண மாட்டேங்கு
றாங்க, கட் பன்றாங்க, ஃபிகேவிங்
வெரி ஃபிஸ்சி,"

ராஜவேல் சிரித்தான்.

"யூ ஸி மிஸ்டர்"

என பெயரை தெரிந்து கொள்ளும்
விதமாய் அமைதிகாத்தான்.

ராபர்ட்

"யெஸ், ராபர்ட், ஷி இஸ் வெரி
லிட்டில் அண்ட் இன்னோசண்ட், பா

வம் சார். இப்போதான் ஒரு
லெவல், ஆர்வி கூட நடிக்கி
றான்னு ஏற்கனவே பொறாமை..
போலிஸ் நியூஸ்னு வெளில கசிஞ்சா
அவ்ளோதான், கேரியர் காலியாகி
றும், அதனால நாந்தான் சொன்
னேன், அவாய்ட் போலிஸ் அண்ட் கம்
ஹரியர், ஐ வில் ஹேண்டிஸ்னு”

இவன் அறை வாங்கப்போகிறான்.
'தமிழ்நாட்டின் முக்கிய நடிகருக்கு
பளார், போலிஸ் விளார்' என நாளை
தலைப்புச் செய்தி வரப்போகிறது
என ரகு யோசித்துக்கொண்டிருந்
தான்.

ஸ்வேதா ராபர்ட்டைப் பார்த்துக்
கொண்டே இருப்பதையும் ரகு கவ
னித்தான்.

ராபர்ட் பின்னால் சாய்ந்து, கால்
மேல் கால் போட்டு, தீர்க்கமாய்
சொன்னான்.

“மிஸ்டர் ராஜவேல், ஒரு டென்
மினிட்ஸ் நீங்க எல்லாரும் கீழ்
போறிங்க. இல்லேன்னா நாங்க
ஸ்வேதாவ கஸ்ட்டில எடுத்துட்டு
போக வேண்டி வரும். நீங்க யாருக்கு

வேணாலும் கால் பண்ணி சொல்லிக்கோங்க, பட் இந்த பத்து நிமிசம் என்னோடது”

இதுவரை எவரும் ராஜவேலிடம் அப்படிப் பேசியது கிடையாது என்பதால் ராஜவேலின் முகம் சட்டென இருண்டது. சினத்தில் அவன் கண்கள் அலைபாய்ந்தன. அடிபட்ட புலி போல் முகத்தை இடவலமாக ஆட்டிகொண்டே எழுந்தான்.

“நான் யார்னு காட்டுறேன்” என மொபைலை எடுத்து டயல் செய்து கொண்டே கீழிறங்கினான். மற்றவர்களும் தொடர்ந்தார்கள்.

ஸ்வேதா சற்று வசதியாக அமர்ந்து கொண்டு ராபர்ட்டைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

“யெஸ் சார், சொல்லுங்க, ஷூட் மி வித் கொஸ்டின்ஸ்” என துப்பாக்கியால் சுடுவது போல் கைகளை வைத்துக் கேட்டாள்.

“எதுக்கு போன் பண்ணீங்க, உங்க அஸிஸ்டெண்ட் நம்பர்ல இருந்து?”
புருவங்களால் நெற்றியில் முடிச்சிட்டவள்,

“விச் நம்பர்?” என்றாள்.

ராபர்ட் நம்பரைக் காட்டினான்.

“இது என்னோட மேக்கப் அஸிஸ் டெண்ட் ப்ரியாவோட நம்பர், எங்கூடதான் இருப்பா. ஹைட்ராபாட்ல ஒரு மேரேஜ் இருக்குன்னு தங்கிட்டு நாளைக்கு வர்றேன்னு சொன்னா.. இந்த நம்பர்ல இருந்து கால் வந்ததா? என்ன சொன்னா?”

அப்போது ரகுவின் மொபைலுக்கு கண்ட்ரோல் ரூமில் இருந்து போன்.

எழுந்து போய் பேசிவிட்டு வந்தவன்,

“ஸ்வேதா, உங்க அஸிஸ்டெண்ட் பேர் என்ன சொன்னீங்க?

“ப்ரியா”

“ப்ரியா இஸ் நோ மோர்”

ராபர்ட் அதிர்ந்து திரும்பினான்.

ஸ்வேதாவின் கண்கள் இமைக்கவில்லை.

நடிகை ஸ்வேதாவின் பெர்சனல் மேக்கப் வுமன் ப்ரியதர்ஷினி இறந்துவிட்டாள் என்பதை அங்கு இருந்த எவராலும் நம்பமுடியவில்லை.

ஸ்வேதா இயல்பிற்கு வர வெகு நேரம் பிடித்தது. ராபர்ட்டும் ரகுவும் ஸ்வேதா சகஜமாவதற்காக காத்திருந்தார்கள்.

ராபர்ட் விடாமல் கண்ட்ரோம் ரூமிற்குப் பேசி விபரங்களை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஹைதராபாத்தில் ஷூட்டிங் முடித்து, ஸ்வேதாவை அனுப்பி வைத்து விட்டு, தன் சொந்த ஊரான நெல்லூருக்குப் போயிருக்கிறாள் ப்ரியதர்ஷினி. அங்கே அவள் வீட்டிலிருந்து மாமா வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது விபத்து. ஸ்பாட் அவுட்.. அதுவும் பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்னர்.

ராபர்ட் பொறுமை இழந்து அந்த அறையை விட்டு வெளியேறி வராந்தாவில் நின்றான். எதிரே கடல். இருட்டி இருந்தது. இருட்டில், இது

போன்ற மனநிலையில் கடலைப் பார்ப்பது வித்தியாசமாய் இருந்தது. எங்கும் இருட்டு. பச்சை மீன்களின் வாசம். தூரத்தில் தெரியும் சிறு வெண் புள்ளி பெரிய அலையாய் உருமாறி பளீரென நுரைத்துத் திரும்பும் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். காற்று சில்லென அடித்தது.

அருகில் வந்த ரகு, ராபர்ட்டின் தோளைத் தொட்டு மொபைலைக் காட்டினான்.

வாட்ச்ப்பில், ஸ்வேதாவின் அசிஸ் டெண்ட் ப்ரியதர்ஷினி விபத்தில் அடிபட்டு இறந்து கிடக்கும் படங்கள். உடல் அப்படியே முழுதாய் இருக்க, முகம் மட்டும் சிதைக்கப்பட்டு கொடுரமாய் இருந்தது படம்.

ராபர்ட் மொபைலைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்தான். அனிச்சையாய் அவன் விரல்கள் படங்களை ஜலம் செய்தன.

மொத்தம் நான்கு புகைப்படங்கள். நான்கு திசையிகளில் இருந்தும் எடுக்கப்பட்ட படங்களைத் திரையில்

பெரிதாக்கிப் பார்த்தான். சரியாக கழுத்துப் பகுதியில் இருந்து உடலைப் பார்த்தால் யாரோ தூங்குவது போல் இருந்தது. முகம் இருந்த இடம் மட்டும் ரோட்டில் தோய்க்கப்பட்டு கரண்டியைக் கொண்டு சுரண்டி எடுக்கும் வண்ணம் இருந்தது. சாமான்யர்கள் அந்தப் படங்களைப் பார்த்தால் வாந்தி எடுத்துவிடுவார்கள்.

ரகு ராபர்ட்டைப் பார்த்து புருவம் உயர்த்தினான்.

ராபர்ட் புரிந்து கொண்டு மீண்டும் படத்தைப் பார்த்தான்.

உள்ளே இருந்து வந்த ஸ்வேதா ராபர்ட்டை நோக்கிப் பேசினாள்.

“சார், எனக்கு பயமா இருக்கு”

“ஏன் மேடம், உங்களுக்குத்தான் கே.ஏ யாருன்னே தெரியாது, எங்களுக்கு எதுக்கோ, எதையோ சொல்ல ட்ரை பண்ண உங்க அஸிஸ்டெண்ட் ஆக்ஸிடெண்ட்ல செத்துருக்காங்க, உங்களுக்கு எதுக்கு பயம் ? உங்க பின்னாடி இந்தியாவே பாராட்டும்

பெரிய நடிகர் இருக்காரு, இன்னும் என்ன பயம்?"

ராபர்ட்டின் சர்க்காஸ்டிக் வார்த்தைகள் ஸ்வேதாவை மேலும் பயம் கொள்ளச் செய்தது.

ரகு, "லுக் மிஸ் ஸ்வேதா, திங்ஸ் கெட்டின் வொர்ஸ்ட், உங்களுக்கு ஏதாவது தெரிஞ்சா சொல்லுங்க, கமான், ஐ திங்க் யூ நோ"

ஸ்வேதா எதிரேத் தெரிந்த இருட்டுக் கடலைப் பார்த்துக்கொண்டே, "சார், என்னோட அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர் ஷினி.."

"ஸ்வேதா" என்று கத்திக்கொண்டே அங்கு வந்தான் ராஜவேல். சில சிகரெட்டுகளைத் தின்று இருப்பான் போல வாடை வந்தது அவன் வாயிலிருந்து.

அவனை சட்டை செய்யாத ராபர்ட் "சொல்லுங்க உங்க அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர்ஷினி"

ராபர்ட்டிடம் தன் கையில் இருந்த போனைக் கொடுத்தான் ராஜவேல்.

ராபர்ட் அதை வாங்காமல் குழப்பமாய் பார்க்க, "பேசுங்க, யார்னு தெரி

யும்” என்றான், வெறுப்பும் மிதப்பும் கலந்து.

ராபர்ட் திரும்பிக் கொள்ள, சூழல் உணர்ந்த ரகு அதைக் கையில் வாங்கினான். வாங்கும்போதே பெயரைப் பார்த்தான். எம்என்எஸ்டிஆர் என்று இருந்தது. யாரோ மினிஸ்ட்டர் என்று ரகுவின் மூளை உள்வாங்கியது.

“சார்,”

எதிர்முனை பேசப் பேச ரகு “ஸ்யூர் சார், ஜஸ்ட் ஃபார்மல், ஓ, ஸ்யூர் சார்” என்று சொல்லி, ராஜவேலிடம் கொடுக்க, ராஜவேல் ஏதோ மினிஸ்ட்ரிடம் பேச முற்பட, “வச்சுட்டாரு” என்றான் ரகு, ராபர்ட்டைத் தேடிக்கொண்டே.

ராஜவேல் நக்கலாக, “நீங்க ஸ்யூர்னு பம்மும்போதே அவரு கீழ இறங்கிப் போய்ட்டாரு, இப்பவாவது நான் சொல்றது புரியும்னு நினைக்கிறேன், ப்ளீஸ் டோண்ட் கொஸ்டின் ஸ்வேதா, வேற ஏதாவது வழில கண்டுபிடிங்க யெங் அண்ட் யெனர்ஜிடிக் ஆபிஸர்”

என்று சொல்லி ஸ்வேதாவைப் பார்த்து கண் அடித்தான். ஸ்வேதா பட்டெனத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

ரகு கண்களை மூடி, மூச்சை இழுத்தான். பின் ராஜவேலைப் பார்த்து சொன்னான்.

“நீங்க சொன்ன மாதிரி ஸ்வேதாவா இனி டிஸ்டர்ப் பண்ணமாட்டோம்”

“தட்ஸ் பெட்டர்”

“பட், அவசியம் ஏற்பட்டா, உன்ன”

என்று சொல்லி, பல்லைக் கடித்து,

“உங்கள விசாரிக்க வேண்டிய விதத்துல விசாரிப்போம், அப்ப எவன் போன் பண்ணாலும் கேட்க மாட்டேன்” என ஆட்காட்டி விரலை ராஜவேலின் கண்களுக்கு நேர் நிறுத்தி, ஒவ்வொரு வார்த்தையாகச் சொல்லிவிட்டு கீழிறங்கினான்.

ராஜவேலின் நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

பெரிய

திரையில் கார்த்திக் அண்ணாமலையின் சடலம் மற்றும் ப்ரியதர்ஷினியின் சடலப் புகைப்படங்கள் படர்ந்து இருந்தன. ரகுவும் ராபர்ட்டும் தீவி

ரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“கவனிச்சியா ரகு?”

ரகு ” ம்ம், கே.ஏ வ முகத்த விட்டுட்டு உடம்ப சிதைச்சிருக்காங்க, ப்ரியதர் ஷினிய உடம்ப விட்டுட்டு முகத்தை சிதச்ச இருக்காங்க, ரெண்டுமே ரொம்ப உக்கிரமா பண்ணி இருக்காங்க”

“எக்ஸாட்லி, ப்ரியதர்ஷினியோட சாவு விபத்து மாதிரி தெரியல. முகத்த மட்டும் ஏத்திக் கொல்ல னும்னு நல்லாப் ப்ளான் பண்ணி எக்ஸிக்யூட் பண்ணி இருக்காங்க”

“ரகு நாம ஏமாந்துட்டு இருக்கமோ? ராஜவேல்கிட்ட இவ போன் பண்ணாதப் பத்தி சொல்லி இருக்கக் கூடாதோ”

ராபர்ட்டின் குரலில் உண்மையான வருத்தம் இருந்தது. ஒரு பெண்ணின் சாவிற்கு தெரிந்தோ தெரியாமலோத் தான் காரணம் ஆகிவிட்ட குற்றவுணர்வும் தெரிந்தது.

“ராபர்ட், சினிமா ரொம்ப பார்க்காதடா, நீ சொன்ன அடுத்த பத்து நிமி

சத்துல ஆள செட் பண்ணி அவ எங்க இருக்கான்னு கண்டுபிடிச்சு கொல பன்ற அளவுக்கு ராஜவேல் பெரிய ஆள் இல்ல, நான் இன்னிக்கு அவன் மூக்குப் பக்கத்துல போய் மொரச் சதுக்கே ஒன்னுக்குப் போய்ட்டான், அவன் கண்ணுக்கு கீழ இருக்குற சத பயத்துல துடிக்க ஆரம்பிச்சிருச்சு, நீ வேற”

அப்போது கான்ஸ்டபிள் ஒருவர் வந்து,

“சார் யாரோ சங்கீதான்னு ஒரு பொண்ணு உங்களப் பார்க்க வந்தி ருக்காங்க”

“பிஸியா இருக்கேன்னு சொல் லுங்க, என்ன விசயம்னு கேட்டு எழுதி வாங்கிக்கோங்க.”

கான்ஸ்டபிள் அங்கிருந்து அகன்ற தும், மீண்டும் புனைப்படங்களைப் பார்த்த ரகு, ஆர்வமாகக் கத்தினான்.

“டேய், அவ கழுத்துக்குக் கீழ பாரு”

“ச்சே, டேய், பொணம்டா. ஆனா செம கட்டதான்”

ராபர்ட்டின் தலையில் தட்டிய ரகு சுட்டிக்காட்டிய இடத்தைப் பார்த்த

ராபர்ட்டும் ஆச்சர்யமாகி அருகில்ப் போய்ப் பார்த்தான்.

மார்புக்கு சற்று மேலே, இதயத்திற்கு அருகில், மிக மிக சிறிய எழுத்துகள் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தன.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டே ராபர்ட் மொபைலில் ஆட்களை அழைத்து விபரம் சொன்னான்.

அவன் பேசி முடிக்கும் வரை காத்திருந்த கான்ஸ்டபிள்,

“சார், அந்தப் பொண்ணு, ப்ரிய தர்ஷினியோட ஃப்ரெண்டாம், ஏதோ சொல்லனுமாம்”

“உடனே உள்ள கூட்டிவாங்க”

ரகுவும் ராபர்ட்டும் பரபரப்பானார்கள்.

9.

ரகுவையும் ராபர்ட்டையும் பயத் தோடு பார்த்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்தாள் சங்கீதா. கலையான முகம். நெற்றியில் ஒரு கத்தை முடியை வெட்டி படர விட்டிருந்தாள். கன்னம் வரை வளைந்து தொங்கிய அந்த முடியை அடிக்கடி கையால் ஒதுக்கி விட்டவாரு அமர்ந்திருந்தாள்.

"சொல்லும்மா," ரகு அவளிடம் கேட்டுக்கொண்டே கண்ணைக்காட்டி, புரிந்து கொண்ட ராபர்ட், சடலங்களின் புகைப்படங்கள் தெரியாதவாறு திரையை அணைத்தான்.

அவள் சைகையாள் தண்ணீர் கேட்டாள். கொடுக்கப்பட்டதும் மிடறு மிடறாய் விழுங்கினாள்.

அவள் பேசுவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

"சார், என் பேரு சங்கீதா. நானும் ப்ரியதர்ஷினியும் நெல்லூர்க்காரங்க"

"ம்ம்"

"அவ இங்க வந்து கொஞ்ச நாள் லயே என்னையக் கூப்ட்டா, நாங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துதான் இருப்

போம். ஸ்வேதா மேடம் கூட ஷலிட்
டிங் போகும்போது கூட ஏதாவது ஒரு
அஸிஸ்டெண்ட்னு சொல்லி எனக்
கும் ப்ரொடக்ஷன்ல சண்ட போட்டு
பேட்டா வாங்கிக் குடுத்து கூட்டிடுப்
போயிருவா”

“சரி, மேட்டருக்கு வா, ப்ரிய
தர்ஷினி எப்பிடிப் பட்ட ஆளு?
அவ போலிஸ்க்கு போன் பண்
ணப் போறதா உங்கிட்ட எப்பவாவது
சொன்னாளா? எதுக்குன்னு சொன்
னாளா?”

சங்கீதா இருவரையும் ஒருமுறை
கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள்.

“சார், அவ ரொம்ப நல்ல பொண்ணு.
ஆனா, இங்க வந்து நிறைய பேர்
கூட பழகி, அவளோட பழக்கவழக்
கமே வேற மாதிரி ஆகிருச்சு. அப்
பப்ப குடிப்பா, என்னையும் குடிக்க
சொல்வா. நான் மாட்டேன்னு சொல்
வேன். சிரிச்சுக்கிட்டே விட்டுருவா”

“ம்”

“அவளுக்கு ராஜவேல் சாரக் கண்டா
லேப் பிடிக்காது. ஸ்வேதா மேடம்கூட
அவர் பேசுறதுக்கு போன் பண்ணா

இவ ஏதாவது காரணம் சொல்லி
கட் பண்ணிவிட்டுருவா. மேடம் திட்டு
வாங்க. ஆனா இவ மேடம்கிட்டயே
அந்தாளு யூஸ் பண்ணிட்டு தூக்கிப்
போட்டுருவான், பழகாதீங்க மேடம்னு
சொல்வா”

ராபர்ட் கையைச் சொடுக்கி ரகுவைப்
பார்த்தான். ஆனால் ரகு, தனக்
குத் தேவையான ஏதோ ஒரு விச
யம் இன்னும் அவளிடம் இருந்து வர
வில்லை என்பது போல் அமர்ந்திருந்
தான்.

“ஸ்வேதா மேடம், மைண்ட் யுவர்
பிஸ்னஸ்னு தஸ்சு புஸ்ஸுன்னு திட்
டுவாங்க.”

“உன் ஃப்ரெண்ட்டு ஆக்ஸிடெண்ட்ல
சாகலைன்னு நினைக்கிறயா? நான்
கேட்ட கேள்விக்கு பதிலே சொல்ல
லயே நீ, போலிஸ்க்கு போன் பண்
ணனும் ஏதாவது சொன்னாளா?”
ராபர்ட் அதிரடியாகக் கேட்க, பயந்த
வள்,

“இல்ல சார். அவ போனே எங்கிட்ட
தான் சார் இருக்கும். நைட்டு வந்
துதான் யூஸ் பண்ணுனவா, ஊருக்குப்

போற அவசரத்துல போனயே எடுத்துட்டுப் போகல அவ”

ரகு திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

“போன் ஹைதராபாத் ரேஞ்சுல இருந்துச்சு இல்ல ராபர்ட்?”

ஆம் என்பது போல் குழப்பமாகத் தலையாட்டினான் ராபர்ட்.

அவள் பையிலிருந்து அதிநவீன போன் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“இந்தாங்க சார் அவ போன்”

அதில் பெரிதாய் ஒன்றும் இல்லை. கால் லிஸ்ட்டில் நான்கைந்து நம்பர்கள். தன் நம்பருக்கு டயல் செய்தான். புதிய நம்பர் மிளிர்ந்தது.

“ரெண்டு சிம் வச்சுருந்தாங்களா? இதுல வேற நம்பர் வருதே”

எனக் கேட்டுக்கொண்டே ஏற்கனவே வந்த நம்பரைக் காட்டி, “இது வேற சிம் நம்பரா?”

“இல்ல இல்ல, இது ஸ்வேதா மேடம் யூஸ் பண்ணுற நம்பர். இவ முந்தி யூஸ் பண்ணிட்டு இருந்தா, மேடம் வாங்கி பெர்சனல் கால்ஸ்க்கு யூஸ்

பண்ணுவாங்க, அவங்க கிட்டதான் இருக்கு இந்த நம்பர்”

“வாட் எ கேம் ஸ்வேதா..வாட் எ கேம்” என ராபர்ட் மேஜையைக் குத்தினான். ரகு சிரித்துக்கொண்டே”ராபர்ட்” என அதட்டிவிட்டு,

“இத பாரும்மா, நீ இங்க வந்து இந்த விசயங்களைச் சொன்னத யார்கிட்ட யும் சொல்லாத”

“சரி சார்”

“சொன்னா உன் உயிருக்கே ஆபத்தா முடியலாம்”

எழுந்தவள் மீண்டும் அமர்ந்தாள்.

“அதுக்காக பயப்படத் தேவையில்ல, நாங்க இருக்கோம். ஆனா எங்க யுமோ சொல்ல வேணாம்”

ராபர்ட் பேசி அவளிடம் நம்பர் மற்றும் முகவரி வாங்கிக்கொண்டு, “எப்பகால் பண்ணி என்ன டீட்டெய்ல் கேட்டாலும் சொல்லணும், அப்பத்தான் உன் ஃப்ரெண்டு விபத்துல செத்தாலா இல்ல கொலையானனு கண்டுபிடிக்க முடியும்”

அவள் நிற்கப் போகும் குழாயில் இருந்து விட்டு விட்டு வரும் தண்ணீர் போல் பாவமாய் தலையாட்டினாள்.

அவள் வெளியே போனதும் கான்ஸ் டபிளை அழைத்து, “சிட்டிபாபுன்னு ஒரு ட்ரைவர் வரச் சொல்லி இருந்தேனே, வந்தாச்சா?”

“அப்பவே வந்துட்டான் சார், அனுப்புறேன்” என ஓடினார்.

பளீரென வெள்ளைச் சட்டையில் டீட்டி பார்க்கும் பவ்யத்தோடு வந்து நின்றான் சிட்டிபாபு.

“வாயா பிரபா ஓயின்ஸ், எப்பிடி இருக்க?”

ராபர்ட் கேட்டதும் இருக்கமாய் இருந்தவன் மலர்ந்து சிரித்து, “நல்லா இருக்கேன் சார்” என்றான்.

ரகு அவனிடம்

“ஏம்ப்பா, அன்னிக்கு நைட்டு எத்தன மணிக்கு ரேஸ்கோர்ஸ் போன? எவ்ளோ நேரம் தூங்கிட்டு இருந்த?”

மறுபடியும் முதலில் இருந்தா என்பது போல் நிமிர்ந்தான் சிட்டிபாபு. ஆனாலும் சுதாரித்துக் கொண்டு,

“ஒரு ரெண்டு ரெண்டர” என்றவன் யோசித்து, “மூணு மணிக்கு மேல சார். ஏற்கனவே சைதாப்பேட்டப் பக்கத்துல சைக்கிள்ள சுக்கு காபி வித்துக்கிட்டு இருந்த ஆள தூக்கத் தெரிஞ்சேன். தூக்க கலக்கம், அதுனால ரேஸ்கோர்ஸ்ல ஓரங்கட்டி அசந்துட்டேன் சார்”

“சரி, தூங்குறதுக்கு முன்னாடியோ, அப்புறமோ, இல்ல நீ போன வழில ஏதாவது காரோ, ஜீப்போ, க்ராஸ் ஆச்சா? வேகமா? நான் கேட்குறது புரியுதா? ஏதாவது வித்தியாசமா நடந்துச்சா?”

சிட்டிபாபுவின் முக மாற்றம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

“சைதாப்பேட்டைல இருந்தே தூக்கக் கலக்கம் சார். மெதுவா உருட்டிட்டுத்தான் வந்தேன். ஐ.டி கெம்பெனிப் பசங்க கால்டாக்ஸிய நிறுத்திட்டு, கோர்ட்டு வாசல்ல டீ குடிச்சிட்டு கும் பலா நின்னுட்டு இருந்தாங்க, வேற எங்கயும் யாரும் இல்ல சார்”

ரகுவிற்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை.

“சரி உன் வண்டில ஜி.பி,எஸ் இருக்கு இல்ல? எத்தன மணி எங்க இருந்தன்னு அதுல பார்க்கனுமே”

சிட்டி பாபு தயங்கித் தயங்கி

“சார் அன்னிக்கு கம்பெனிக்குத் தெரியாம வெளியூர் டீட்டி போனேன் சார், அதுனால வயரக் கழட்டி விட்டு ருந்தேன்”

ரகு எழுந்து அவன் அருகில் சென்று அவன் தோளில் கை போட்டு,

“தம்பி, போலிஸ்ட்ட அடி வாங்கி இருக்கியா?”

சிட்டிபாபுவின் கால்கள் தடதடவென நடுங்கத் துவங்கின. எதிரே அமர்ந்திருந்த ராபர்ட்டின் மொபைல் அடிக்க எடுத்துப் பேசியவன் ரகுவை அருகில் அழைத்தான்.

“அடுத்த ட்விஸ்ட்டு, கேட்குறியா?”

ரகு கண்களால் சிட்டிபாபுவை பின்னால் போகச் சொல்லிவிட்டு ராபர்ட்டை நோக்கினான்.

“ப்ரியதர்ஷினி மார்புல இருந்த லெட்டர்ஸ் ஜும் பண்ணி பார்த்துட்டாங்க”

“ராஜாவா வேல் ஆ?”

“அதான் இல்ல”

இன்னும் குரலைத் தாழ்த்தி சொன்னான்.

“கே.ஏ”

10.

ராபர்ட்டும் ரகுவும் நெல்லூரில் இருந்து சென்னை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வண்டியை மித வேகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட்..

அவன் எண்ணம் முழுக்க கே.ஏவின் கொலைக்கானப் புள்ளியும் அதன் அடுத்தடுத்து நடந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்வுகளும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன.

ரகு தனக்கு முன்னர் நெளிந்து வளையும் கரும் புனல் போன்ற தார்ச்சாலையை பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க சாலை வெவ்வேறு விதமாய் தோற்றம் கொடுத்துக் கொண்டே போனது.

தூரத்தில், ஓரத்தில் நொங்கு விற் கப்படுவதைப் பார்த்த ரகு, ராபர்ட்டிடம் சுட்டி, வண்டியை ஓரங்கட்டச் சொன்னான்.

சென்னையை நோக்கிச் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலை. ஆந்திர, கர்நா

டக தமிழக பதிவெண் கொண்ட வாகனங்கள் சீறிப்பாய்ந்து கடந்தன.

“கள்ளு இருக்கா”

ரகு கேட்கவும் நொங்கு விற்பவன் “அதெல்லாம் இல்ல சார்” என்றான் உடைந்த தமிழில்.

ராபர்ட் அங்கு இருந்த ஓலைகளை விலக்கினான். நுரைத்த கள் பாட்டில் கள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

“இதென்ன ஆவின் பாலா?”

சொல்லி, மீண்டும் மூடிவைத்து விட்டு, நொங்குகளையும் பதநீரையும் வாயும் வயறும் ஆற, பருகினர்.

அந்த இடத்தின் குளுமையும் பதநீரின் சுவையும் இருவரின் மனநிலையையும் சற்று இலகுவாக்கியது.

காரில் அமர்ந்தவாரே பேசத் துவங்கினான் ராபர்ட்.

“ஆமா, அந்த சங்கீதாப் பொண்ணு பாஷைல தெலுங்கு வாயையே இல்ல, கவனிச்சியா?”

“உடம்புல இருந்துச்சே” ரகு பதநீர் சாப்பிட்ட மட்டையை தூக்கி எறிந்து விட்டு, வாயைத் துடைத்தான். ராபர்ட் அவனையே முறைத்துப் பார்த்துக்

கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து, “சரி சரி மேட்டருக்கு வா”

“ப்ரியதர்ஷினி செத்தது நிச்சயமா ஆக்ஸிடண்ட் இல்ல. ஸ்பாட்டப் பார்த்தாலே தெரியுது, அந்த எடத்துல எப்பிடி ஓட்டினாலும் மோத முடியாது. ஏத்தனும்னு முடிவு பண்ணி ஏத்தி இருக்கான். அக்கம் பக்கம் விசாரிச்சதுல நல்ல பொண்ணு ஆனா சென்னை, சினிமான்னு போனதுக்கு அப்புறம் ஆள் மாறிப்போய்ட்டான்னு தகவல்.”

ராபர்ட் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து புகையைக் கத்தை கத்தையாக விடுவித்துக்கொண்டே வண்டியைக் கிளப்பினான்.

“ராபர்ட், நாம என்ன நினைச்சோம். ஸ்வேதா நம்ம கிட்ட ஏதோ சொல்லாம மறைக்கிறா, அத இவ சொல்ல ரெடியாகித்தான் நமக்கு கால் பண்ணி இருக்கான்னு, க ரெக்ட்டா?”

“ம்”

“Game A னு வச்சுக்குவோம். ராஜவேல் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக,

அதாவது ஸ்வேதாக்காக, கே.ஏ வ
கொலை பண்ணி இருக்கலாம்.

ஸ்வேதாவுக்கு இது தெரிஞ்சு இருக்
கலாம்.

ஃபார்ம் ஹவுஸ்ல ஸ்வேதாவோட
ரியாக்ஷன்லாம் வச்சப் பார்த்தா
ஸ்வேதாவுக்கு ராஜவேல் தன்ன
டாமினேட் பண்றது பிடிக்கலன்னு
தோணுது. அதனால ஸ்வேதா நம்ம
கிட்ட தனியா ஏதோ சொல்ல ட்ரை
பண்ணிட்டு இருக்கா.

கரெக்ட்டா”

ராபர்ட் ஆமோதித்தான்.

“இதுக்கு நடுவுல ப்ரியதர்ஷினிக்
கிட்ட இருந்து மிஸ்டு கால் வந்ததும்
அவ ஏதோ ஒரு மர்மத்த நம்ம கிட்ட
சொல்ல ட்ரை பண்ணதால ராஜ
வேல் அவளக் கொன்னுட்டான்னு
நினைச்சோம்,”

“எக்ஸாட்லி”

“இது கேம் ஏ. ஆனா கேம் பி ஒன்னு
இருக்கு, கேளு”

ராபர்ட் ரகுவைப் பார்த்து “அத நான்
சொல்றேன் கரெக்ட்டான்னு பாரு”

ரகு கைகளை விரித்து சிவாஜிபோல் பாவனை செய்து தாரளமாச் சொல்லுப்பா என்றான்.

“ப்ரியதர்ஷினி நம்ம கிட்ட எதையுமே சொல்ல ட்ரை பண்ணல. ஸ்வேதா தான் அந்த நம்பர யூஸ் பண்ணிட்டு இருக்கா. ப்ரியதர்ஷினிக்கும் கே.ஏவுக்கும் ஏதோ ஒரு லிங்க் இருக்கு. மார்ல அவன் பேர பச்சக் குத்திக் கிற அளவுக்கு. கே.ஏ யவ கொலை பண்ணின ஆள்தான் இவளையும் கொலை பண்ணி இருக்கனும். மோட்டிவ் ரொம்ப சிம்ப்பிள். கே.ஏவ கொல பண்ண ஆள் யார்னு ப்ரியதர்ஷினிக்கு தெரிஞ்சு இருக்கலாம்.”

“குட். இப்போ நம்ம கிட்ட இருக்குற விசயங்கள் வச்சப் பார்த்தா, ராஜவேல் பண்ணி இருக்கலாம். ஸ்வேதா அதுக்கு உடந்தையாவோ, அல்லது காரணமாவோ இருக்கலாம்.

ராஜவேல் ஸ்வேதா கூட நெருக்கமா இருக்குறத கே.ஏவும் தடுத்து இருக்கலாம், சங்கீதா சொல்றத வச்சப் பார்த்தா, ப்ரியதர்ஷினியும் தடையா

இருந்துருக்கா. ஸோ, ரெண்டு பேத்
தையும் ராஜவேல் தீர்த்துக் கட்டி
இருக்கலாம்”

“அப்போ ப்ரியதர்ஷினி மார்புல கே,ஏ
பச்ச?”

“அதுவும் கூட இன்னொரு கார
ணம், கே,ஏவயே பிடிக்காது ராஜ
வேலுக்கு, இவ அவங்கிட்ட எல்லா
மேட்டரையும் போட்டுக்கொடுக்குற
ஸ்பையா இருந்துருக்கலாம் இல்
லையா?”

“அப்போ சென்னைக்குப் போனதும்
ராஜவேலத் தூக்கி ஒக்கார வச்ச
லாடம் கட்டுனா கேஸ் முடிஞ்சுடும்ங்
குறயா?”

“முடியலாம். இல்ல வேற ஏதாவது
பஞ்சாயத்து வந்தாலும் வரலாம்.
இப்ப அய்யா நாடு முழுக்க தெரிஞ்ச
ஹீரோ வேற..”

“அதெல்லாம் அவந்தான்னு கன்ஃ
பார்ம்மா எவிடன்ஸ் இருந்தா, அடிச்ச
கிழிச்ச தொங்க விட்றலாம். வாட்சப்
வாயனுங்களுக்கு பயந்துட்டு இப்
பல்லாம் எந்த மினிஸ்டரும் உள்ள
வற்றதில்ல ரகு”

வண்டி சென்னைக்குள் புகுந்ததன் அடையாளமாய், சைலன்ஸர் பிடுங்கிவிடப்பட்ட ஆட்டோ ஒன்று ட்ரொட்டெரொட்டெட் எனப் பெருஞ்சத்த தோடு கடந்தது.

“ராபர்ட் ஆனா ஏதோ ஒன்னு நம்ம மூக்குப் பக்கத்துலயே சுத்துது, பட், கனெக்ட் ஆக மாட்டேங்குது. ராஜ வேல சீன்ல இருந்து எடுத்துட்டுப் பாரு”

“ஆமாடா, ராஜவேல எடுத்துரு, அப் புறம் ஸ்வேதாவையும் எடுத்துரு, சீன்ல சங்கீதாவும் சிட்டிபாபுவும் தான் மிச்சம்.”

“ஏன் நீ இருக்கியே ராபர்ட். ஸ்வேதா எனும் இளம் நடிகைக் காக, போலிஸ் அதிகாரி ராபர்ட் கே.ஏவை பழைய கிரிமினஸ்களின் உதவியைக் கொண்டு கொலை செய்திருக்கிறார். போனில் துப்புக் கொடுக்க நினைத்த உதவியாளரையும் தன் போலிஸ் மூளையை உபயோகித்து கொலை செய்திருக்கிறார் இந்த ராபர்ட்”

ரகு பேசப் பேச ராபர்ட் “யப்பா டேய்,
நான்பாட்ல பிஸிக்ஸ் டிப்பார்ட்
மெண்ட் ப்ரியாவ கல்யாணம் பண்
ணிட்டு இந்நேரம்” என புலம்ப ஆரம்
பிக்க,

ரகுவின் போன் அடித்தது

“ மிஸ்டர் ரகு? இஸிட் குட் டைம் டு
டாக்?”

காதிலிருந்து மொபைலை ஒரு
முறை எடுத்துப் பார்த்தான். இவ்வ
ளவு இனிமையான குரலை கேட்ட
தில்லை என்பதுபோல் சைகையால்
ராபர்ட்டிடம் தெரிவித்துக் கொண்டே
தொடர்ந்தான்.

“யப், கோ ஆன்”

“சார், ஐம் டாக்டர் ப்ரேமா முகுந்த்.
அட்டாப்ஸி ரிப்போர்ட்ஸ் பத்தி
கொஞ்சம் டீடெய்ல்ட்டா பேசனும்”

“ஸ்யூர். வென், வேர்?”

ரகு குழைவதைப் பார்த்த ராபர்ட்,
“ரைட்டீட்டீட்டு” என்றான்.

“நாளைக்கு அரவுண்ட் டென்க்கு
போன் பண்ணிட்டு கம் டு ஜி ஹெச்”
என்றவளை இடைமறித்து,

“ரிப்போர்ட்ல ஏதாவது அப்நார்மலா,
எனிதிங் ஸ்ட்ரேஞ்சு?”

“வெல்.. நாளைக்கு டீட்டெய்ல்டா
சொல்றேன், பட், ப்ரியதர்ஷினி ஆக்
ஸிடெண்ட்ல சாகல, டெட் பாடி மேல
தான் வண்டி ஏறி இருக்கு”

11.

டாக்டர் ப்ரேமாவின் மருத்துவ மனை அறையில் அமர்ந்திருந்தார்கள் ரகுவும் ராபர்ட்டும். அங்கு வந்த பணிப்பெண், வயதானவர், இருவருக்கும் தண்ணீர் வைத்து விட்டு, போன் அடித்தவுடன் எடுத்து, “மேடம் இன்னும் அஞ்ச நிமிசத்துல வந்துருவாங்க” என்று பவ்யமாய் பதிலளித்துப் போனாள்.

ராபர்ட் ரகுவின் காதில் கிசுகிசுத்தான். “கெழவி குரல கேட்டீள்ள, எப்பிடி ஸ்வீட் வாய்ஸ். இதேதான் டாக்டர் குரலும். கண்டிப்பா கெழவிதான். நார்மலா இதுக்கெல்லாம் நாந்தான் வருவேன். டாக்டர் குரலக் கேட்ட ஆர்வத்துல, நீ நல்லவன் மாதிரி இங்க வந்து ஒக்காந்துருக்க”

“நான் ஒரு ஏ.சி மிஸ்டர் ராபர்ட், மைண்ட் யுவர் டங்” என பொய் மிடுக்குக் காட்டினான் ரகு.

“ஒக்கக்கே சார்” என அதைவிட பொய்யாக விரைப்பைக் காட்டி உட்கார்ந்தவாறே சல்யூட் அடித்தான் ராபர்ட்..

கதவைவத் திறந்துகொண்டு டாக்டர் ப்ரேமா உள்ளே வந்தார். வந்தாள் என்றுதான் எழுதவேண்டும். அத்தனை இளமை. அவ்வளவு வசீகரம். லேசான சுருள் முடி. நல் உயரம். மஞ்சள் நிற டாப்ஸ். சிவப்பு நிற லெங்கிஸ். அதற்கு மேலாக டாக்டர் கோட். என வந்தவள், தன் இருக்கையில் அமர்ந்த நொடியில் ரகுவைப் பார்த்து,

“எஸ் மிஸ்டர் ரகு, காஃபி?”

“நோ வீ ஆர் குட்” என்று நாகரீகமாய் மறுத்துவிட்டு அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

பார்த்தவுடன் ரகுவிற்குப் பிடித்துப் போனது. இத்தனை வருடங்களில் எவ்வளவோ கேஸ் டீல் செய்திருக்கிறான். எவ்வளவோ பெண்கள் கடந்திருக்கிறான். ஆனால் டாக்டரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் வீழ்ந்தது ரகுவின் விழிகளில் தெரிந்தது. கவனித்த ராபர்ட் மனதிற்குள் “ரைட்ட்டு” என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

அவள் மேஜையில் இருந்த பேப்பர் வெயிட் வித்தியாசமாய் இருந்

தது. ஏதோ ஃபார்மா கம்பெனி
கொடுத்த கிஃப்ட். சிறு சுத்தியல் வடி
வில், அழகான இரும்புக் கைப்பிடி.
அதன் அடிப்பாகம் கூர்மையாக
இருந்தது. இதை வைத்து நேர்த்தி
யாய் ஒரு கொலை செய்துவிடலாம்
என்று ராபர்ட் யோசித்துக்கொண்டே
அதைக் கையில் எடுத்து உருட்டிப்
பார்த்தான்.

டாக்டர் ப்ரேமா ரகுவிடம் விளக்கி
னாள்.

“ரிப்போர்ட்ஸ் அனலைஸ் பண்ணச்
சொல்லி உங்க டிப்பார்மெண்ட்ல
இருந்து குடுத்தாங்க சார். ரொம்ப
டீட்டெய்ல்ட் ரிப்போர்ட் இதுல இருக்
கு. பொறுமையாப் படிங்க. பட், ஹை
லைட்ஸ் என்னன்னா, அவங்க மேல
வண்டி மோதுறதுக்கு மூணு நிமி
சம் முன்னாலயே அவங்க இறந்
துட்டாங்க. நார்மலா பெரிய ஆக்ஸி
டெண்ட்ஸ்ல ஒரு நிமிசம் ரெண்டு
நிமிசம் முன்னால உயிர் பிரிஞ்ச
ஹிஸ்டரி இருக்கு. அது, பயத்துல
ஹார்ட் நின்னும். அதுக்கு அப்பு

றம் பாடிதான் ஆக்ஸிடுடன்ல மாட்
டும். ஆனா”

அவள் நளினமாக ஆங்கிலமும் தமி
ழும் கலந்து பேசிக்கொண்டு
போவதை ரகு சுவாஸ்யமாய்க் கேட்
டுக்கொண்டிருந்தான். ராபர்ட்
தேவையானவற்றை நோட் செய்து
கொண்டிருந்தான்.

அவளுடைய ‘ஆனா’ என்ற ஆச்சர்
யவிளிப்பு ரகுவையும் ராபர்ட்டையும்
கேஸ் முடியப் போகிறது என்பதற்
கான சமிக்ஞை போல் தோன்றியது.
அவள் ஒரு புகைப்படத்தைக் காட்
டினாள். இறந்துபோன ப்ரியதர்ஷி
னியை கூறு போட்ட படம். அதில்
அவள் தோள்பட்டையும் கழுத்தும்
இணையும் இடத்தில் வட்டமிட்டுக்
காட்டிய டாக்டர்,

“ஏதாவது தெரியுதா?”

ரகு அந்த புகைப்படத்தைக் கையில்
வாங்கிப் பார்த்தான். அவனுக்கு
ஏதோ புலப்பட்டது போல் இருந்த
து. அனிச்சையாய் ராபர்ட்டின் கரங்
களுக்கு புகைப்படம் போனது. அவ
னும் உற்றுப் பார்த்தான்.

அவர்களிடம் இருந்து புகைப்படத்தை வாங்கிய ப்ரேமா, தன் ஆட்காட்டி விரலின் நுனியை அளவாகக் குறிக்கும் வண்ணம் வைத்துக்கொண்டு “இவ்ளோதான், இந்த அளவு, ஒரு குண்ட்சியோட முனையளவு ஒரு டாட் இருக்கு பாருங்க. அது மயக்க மருந்த கொஞ்சம் தள்ளி இருந்து ஷூட் பண்ணுறது. ஏறும்புக் கடிச்ச மாதிரி இருக்கும். கொஞ்ச நேரத்துல ஐமீன் அஞ்சே நிமிசத்துல கண்ட்ரோல் இழந்துருவாங்க.”

ரகு ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தான்.

“அப்போ யாரோ ப்ரொஃபஷனலாப்ளான் பண்ணி இருக்காங்கன்னு சொல்றீங்க. பட், அப்புறம் எதுக்கு லாரில ஏத்தனும்?”

தோள்களைக் குலுக்கிய டாக்டர், “தட் யூ நீட் டு ஃபைண்ட், நீங்கதானசார் போலிஸ்,” சிரித்தாள்.

ரகு தலையாட்டினான்.

அவள் இன்னும் சுவாரஸ்யமாய் ஏதோ சொல்லப்போவதுபோல் தன் இருக்கையை முன்னால் நகர்த்தி ரகுவை நோக்கி குனிந்தாள்.

ரகுவும் அதே போல் குனிந்து செவிம
டுத்தான்.

“நான் ஒங்கள வரச்சொன்ன விச
யமே வேற”

சொல்லிவிட்டு சுற்றும் முற்றும்
பார்த்தவள், இன்னொரு ஃபைலை
எடுத்தாள். ராபர்ட் ரகுவைப் பார்த்து
புருவம் உயர்த்தினான்.

அந்த ஃபைலில் இருந்து ஒரு புகைப்
படம் எடுத்தாள்.

இருவரும் லேசாய் அதிர்ந்தார்கள்.

அது கார்த்திக் அண்ணாமலையின்
உடற்கூறு புகைப்படம்.

சற்று முன்னர் ப்ரியதர்ஷினியின்
புகைப்படத்தின் கழுத்துப்பகுதியில்
வட்டமிட்டுக் காட்டினாளே, அதுபோ
லவே கழுத்தின் ஆரம்பப் பகுதியில்
வட்டமிட்டிருந்தாள்.

ராபர்ட்டும் ரகுவும் ஒருவரை ஒரு
வர் பார்த்துக்கொண்டே ப்ரேமா
வைப் பார்த்தார்கள்.

“இந்த ஃபோட்டோவப் பாருங்க. இது
லயும் அதே மார்க் இருக்கு,”

ராபர்ட்டின் உதடுகள் அனிச்சையாய்
முணங்கின. “ஓ மை காட்”

ரகுவின் போலிஸ் மூளைக்குள் சட்
சட்டென காட்சிகளாக, கோர்வையாக
கண் முன் வந்தன.

யாரோ நேர்க்கோட்டில் செயல்படுகி
றார்கள். அவர்களின் இலக்கு கார்த்
திக் அண்ணாமலை மட்டும் அல்ல.
அவன் சார்ந்தவர்களையும் கொல்
லும் முயற்சியில் இருக்கிறார்கள். அ
துவும் ஒரே மாதிரியான திட்டம். ம
யக்க ஊசியை தூரத்தில் இருந்து
கன் ஷூட் செய்து, ஆளைக் கட்டுப்
பாட்டில் எடுத்து சித்தரவதை செய்து
கொல்கிறார்கள். ப்ரியதர்ஷினியை
யும் அப்படித்தான் கட்டுப்பாட்டில்
எடுக்க முயற்சி செய்யும்போது, லாரி
அடித்துப் போயிருக்கிறது. அல்லது
மயக்கமடையச் செய்து லாரியால்
ஏற்றுவதுதான் திட்டமா? இன்னும்
ஏதாவது கொலை பாக்கி இருக்கி
றதா இதே பாணியில்?

ரகுவின் சிந்தனைகள் பலவாறு
பறந்தன.

ராபர்ட் தன் பங்கிற்கு சொல்ல ஆரம்
பித்தான்.

“கே, ஏ வோட மர்டர்ல முகத்தை ஒன் னுமே பண்ணல. இதுல முகத்த மட்டும் சிதைச்ச மாதிரி இருக்கு. ஆக, ஒரே ஆள் பன்றான்னா, ஏதோ க்ளீன் மோட்டிவ் இருக்கு. ப்ளானும் பக்காவா பன்றாங்க”

ராபர்ட்டின் வார்த்தைகளும் ரகுவின் சிந்தனைகளும் ஒரு கோட்டில் ஓடிக்கொண்டிருக்க, எதிரே அமர்ந்திருந்த டாக்டர் பதுமை, ப்ரேமா,

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ சார். ஹோப் ஐ ஹேவ் கிவன் சம் இம்ப்பார்ட்டண்ட் டீட்டெய்ல்ஸ்” என்றாள், கண்களைச் சிமிட்டி.

“அஃப்கோர்ஸ், எஸ்” என்றான் ரகு தீர்மானமாய்.

“நீங்க கொடுத்த இந்த டீட்டெய்ல்ஸ் தான் கும்மிருட்டா இருந்த இந்த கேஸ்க்கு ஒரு நூறு வாட்ஸ் வெளிச்சம். இத்தன நாள் இருட்டில நடந்துட்டு இருந்தோம். இனிமே இந்த லைட்ட வச்சு புகுந்து ஓடிருவோம். விவில் ஃபிக்ஸ் த விக்டிம் சூன்”

ரகுவின் குரலில் இருந்த நம்பிக்கை
ராபர்ட்டின் உடல்மொழிக்கும் வந்
தது.

ப்ரேமா மகிழ்ச்சியாய் சொன்னாள் “
ஐம் க்ளாட்”

ரகு மெதுவாய் அஸ்திரம் வீசினான்.
“இந்த பிக்ஸர்ஸ் எல்லாம் எனக்கு
வாட்ஸப் பண்ணிர்றீங்களா டாக்டர்?”

“ஸ்யூர் ஸ்யூர்”

“அப்பிடியே குட் மார்னிங் குட் நைட்
லாம் அனுப்பலாம், தப்பில்ல”

அவன் சொன்னதை ரசித்தாள்
ப்ரேமா. அல்லது அவள் ரசிக்கும்
விதத்தில் சொன்னான் ரகு.

அப்போது ராபர்ட்டின் மொபைல்
அடித்தது. செய்தியை வாங்கியவன்
லேசான அதிர்வோடு சொன்னான்.

“ரகு, இது பெருசா போகுது. டாக்ஸி
ட்ரைவர் செத்துட்டானாம்”

ரகு அதிர்ச்சியின் உச்சத்திற்குப் போனது அப்பட்டமாய்த் தெரிந்தது. ப்ரேமாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு எழுந்தவன், ராபர்ட் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு, மீண்டும் அமர்ந்துவிட்டான்.

“என்ன ராபர்ட் சொல்ற? எங்க, எப்ப, எப்பிடி?”

ராபர்ட் ரகுவின் கோபமும், ஆற்றாமையும் புரிந்துகொண்டவன் போல், “வெயிட், வில் கெட் த டீட்டெயில்ஸ்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போனான் மொபைலில் யாரையோ அழைத்துக்கொண்டே.

ரகுவின் நிலையை உணர்ந்த ப்ரேமா, தண்ணீர் பாட்டிலை அவன் முன் வைத்தாள்.

அந்த பாட்டிலில் அவளின் ரசனை புரிந்தது. பிங்க் நிறத்தின் ஒரு பெண் சிலை. அத இடுப்புப் பகுதியில் பிடித்து, சிலையின் உதடுகள் வழியே நீர் அருந்தும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது அந்த பாட்டில்.

மடமடவென நீர் அருந்தியவன், அந்த பாட்டிலைக் கீழே வைத்துவிட்டு, அரை நொடியில் மீண்டும் கையில் எடுத்துப் பார்த்தான். நிமிர்ந்து டாக்டர் ப்ரேமாவைப் பார்த்தான். சிரித்தான்.

“ம்ம், பேப்பர் வெயிட், வாட்டர் பாட்டில், கடிகாரம்னு எல்லாத்துல யும் ஒரு எக்ஸ்ட்ரா திங் தெரியுதே, ரொம்ப ரசிச்சு செலக்ட் பண்ணுவீங்களோ?”

ஆம் என்பதுபோல் தலையாட்டிச் சிரித்தாள்.

“யூ லைக்ட் த பாட்டில், டேக் இட்” என்றாள், தாராளமாய்.

ரகு சிரித்துக்கொண்டே “ஓ, பிடிச்சத எல்லாம் எடுத்துக்கலாமா?”

ரகுவின் கேள்வி புரிந்தும் புரியாமலும் இருந்ததால் “ம்ம்” என்றாள், பொதுவாக.

“பை த வே, கேஸ்ல ஏதாவது ப்ராப்ளமா? கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி பயங்கர ஹேப்பியா இருந்தீங்க, திடீர்னு அப்செட் ஆகிட்டீங்க?”

“அதுதான் எங்க வேலையே. நீங்க நியூஸ் ஃபாலோ பண்ணுவீங்கன்னு நம்புறேன். கார்த்திக் அண்ணா மலை மர்டர் கேஸ். மீடியால போட்டு வாட்டி எடுக்குறாங்க. ஆனா எங்களுக்கு கிடைக்கிற நூலப் பிடிச்சு போய்ட்டு இருக்கோம். சில சஸ் பெக்ட்ஸ் நெருங்குறோம். ஆனா, மூச்சு விடமுடியாம அடுத்தடுத்து மர்டர்ஸ் நடக்குறதால ப்ரஷர் ஜாஸ்தி ஆகுது. நீங்க சொன்ன விசயத்த வச்சு, நான் ஒரு கால்குலேஷன் பண்ணி அந்த டாக்ஸி ட்ரைவர் சிட்டிபாபுவ வேற ஒரு ஆங்கிள்ள விசாரிச்சா சாலிட் எவிடன்ஸ் கிடைக்கும்னு நினைச்சுட்டே கிளம்புனேன். பார்த்தா அவன் செத்துட்டான்னு செய்தி வருது. போனதடவ அப் பிடித்தான் ப்ரியதர்ஷினிய ஸ்மெல் பண்ணி நெருங்க நினைச்சப்போ கரெக்ட்டா அவள கொன்னுட்டாங்க”

ரகு மிக நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். பொதுவாக ராபர்ட்டிடம் இப்படி சொல்வான். அப்படி சொல்லும்

போதே ஏதேனும் ஒரு பொறி தட்டும்,
ஒரு வெளிச்சம் பரவும். அதற்காகத்
தான் இப்படி சொல்வது.

அனைத்தையும் கேட்ட ப்ரேமா, “ஐ
கேன் அண்டர்ஸ்டேண்ட், பி கூல்”
என்றாள்.

ரகுவிற்கு சற்று புதிதாய் இருந்தது,
அதேசமயம் தேவையாகவும் இருந்
தது ப்ரேமாவின் ஆறுதல் வார்த்தை
கள்.

“ஐம் சர்ப்ரைஸ்ட் வித் மை செல்ஃப்.
நான் நார்மலா கேஸ் விசயமா ராபர்ட்
தவிர மூணாவது ஆள்கிட்ட மூச்சு
விடமாட்டேன். ஆனா உங்கள் இப்பத்
தான் மீட் பண்ணேன். ஆனா எல்
லாத்தையும் சொல்லிட்டு உக்காந்து
இருக்கேன். இன்ஃபேக்ட் நான் ஒரு
போலிஸ் ஆபிசரா இப்ப ஃபீல்
பண்ணல”

ப்ரேமா கலகலவென சிரித்து தன்
நாற்காலியை அரை வட்டமாய் சுழற்
றிக்கொண்டே,

“ஏதோ லவ் டயலாக்ஸ் ட்ரை பண்
றீங்க மிஸ்டர் ரகு, ஆனா வரல ஒங்க
ளுக்கு, ப்ளீஸ் விட்ருங்க”

என சிரித்தாள். ரகு “அப்பி
டியா சொல்றீங்க? இல்லியே நல்லா
லவ் பண்ணுவேனே..லெட் மீ ட்ரை
அகெய்ன்” என்று சொல்லிக்கொண்
டிருக்கும்போதே ராபர்ட் உள்ளே வந்
தான்.

“தேங்க் காட். செத்தது சிட்டி பாபு
இல்ல. போன் பண்ணுதுதான் சிட்டி
பாபு. அவன் கூட வேலை பார்த்த
ஒரு கால் டாக்ஸி ட்ரைவர் செத்துப்
போய்ட்டானாம். அவன் சாவுல ஏதோ
மர்மம் இருக்குற மாதிரி ஃபீல் பண்
ணதால சிட்டிபாபு நம்ம ஏட்டுக்குப்
போன் பண்ணி சொல்லி இருக்
கான்”

ரகு மலர்ச்சியாக சிரித்தான்.

“தேங்க்யூ டாக்டர், நீங்க கொடுத்த
டீட்டெய்ல்ஸ் வச்சு க்ளோஸா போய்
ருவோம்”

“வாட்”

“ஐ மீன் கேஸ்ல க்ளோஸா மூவ்
பண்ணி முடிச்சிருவோம்னு சொல்ல
வந்தேன். ஏதாவது டவுட்னா கால்
பண்ணேன்.”

“டவுட் இல்லாட்டியும் கால் பண்ணலாம்” சிரித்துக்கொண்டே சொன்னவள் ஸ்டெதஸ் கோப்பை எடுத்து கழுத்தில் மாட்டி கொஞ்சம் மிடுக்குக் காட்ட,

ரகு “ தேங்கயூ, ஸ்டே இன் டச்” என்றான்.

ராபர்ட் கடும் கோபத்தில் ரகுவையும் டாக்டரையும் பார்த்துக்கொண்டே

“நான் வேணா வெளில வெயிட் பண்ணவா?” என்றான்.

போடா போடா என்பதுபோல் கையை நீட்டிக்கொண்டே ரகு மீண்டும் ப்ரே மாவிடம் கண்களால் விடைபெற்றுக் கொண்டே வெளியேறினான்.

“என்ன ஏ.சி சார் கேஸ் க்ளோஸ்ட் போலயே. இனி மருத்துவச் செலவு மிச்சம்”

“ஏண்டா ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சிரித்துப் பேசினா இந்த சீழ்பிடித்த சமூகம் இப்பிடி தப்பாத்தான் பார்க்குமா?”

“ரைட்ட்டு. அனேகமா நாளைக்கு காஃபி டேல ஒக்காந்து இருப்ப.

அதுக்கான எல்லா தகுதியும் வந்து
ருச்சு ஒனக்கு”

சிரித்துக்கொண்டே வண்டி ஏறினார்
கள்.

வண்டி ஆன் செய்த நொடியில் சீரி
யஸ் ஆனார்கள்.

“எங்க? டாக்ஸி ஸ்பாட்?”

“ஆமா ரகு. ட்ராவல்ஸ் ரெஸ்ட் ரூம்
லயே செத்துக் கெடக்கானாம். சிட்டி
பாபுவ அங்கயே வெயிட் பண்ணனைச்
சொல்லி இருக்கேன்.”

ராபர்ட் சொல்லிக்கொண்டே வண்
டியை விரட்டினான்.

“அவன இந்த தடவ கொஞ்சம்
டிப்பா நோண்டனும் ராபர்ட். அவன்
கிட்ட இந்த கார்த்திக் அண்ணாமலை
கேஸ்ல நமக்கான ஏதோ ஒரு விசயம்
இருக்கு”

ராபர்ட் தலையாட்டி ஆமோதித்தான்.
கூகுள் மேப்பில் சிட்டிபாபு சொன்ன
ட்ராவல்ஸ் பெயரைப் போட்டதும்
வழிகாட்டியது ஒரு பெண்ணின்
குரல்.

ட்ராவல்ஸ் வாசலில் நிறையக் டாக்ஸிகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அது ஆலந்தூர் பக்கம், குடும்பங்கள் வசிக்கும் பகுதி. முன்னால் சற்று பெரிய வெற்று நிலம் இருக்கும் வீடாகப் பிடித்து அதை அலுவலகமாக மாற்றி இருந்தார்கள். அந்த இடம் முழுக்க கார்கள்.

ஒரு மூலையில் பழைய டயர்கள் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதற்கு சற்றுத் தள்ளி உடைந்து போன பம்பர்கள், சைடு வியூ மிரர்கள்,ப்ளாஸ்டிக்குகள் என சிறுகுப்பை.

மர நிழலில், ஆக்ஸிடெண்ட் ஆன வண்டியின் பாகங்கள், ட்ரைவர் இருக்கைகளை செட் செய்து ட்ரைவர்கள் ஓய்வெடுக்கும் விதம் அமைத்திருந்தார்கள். பெரிய ஸ்டீல், அதில் கேரம் போர்ட் மற்றும் செஸ் போர்டு பாதி விளையாடிய நிலையில் இருந்தன. ஓய்வில் ஓட்டுநர்கள் விளையாடும் ஆட்டங்கள் அவை.

ஒவ்வொன்றாய் பார்த்துக்கொண்டே
ராபர்ட்டும் ரகுவும் கார்களைக் கடந்து
உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

லோக்கல் போலிஸ் ஸ்டேஷ
னில் இருந்து கான்ஸ்டபிள்கள் தம்
வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்
தார்கள்.

டிராவல்ஸ் மேனேஜர் கர்ச்
சீப்பை வைத்து முகத்தைத் துடைத்
துக்கொண்டே நின்றிருந்தார். சில
பெண்கள், டை கட்டிய நான்கைந்து
இளைஞர்கள் அவரைச் சுற்றி நின்
றிருந்தார்கள். அனைவர் கண்களி
லும் பயம்.

அவர்களுக்கு முன்னர் கை கட்டி
நின்றிருந்தான் சிட்டி பாபு.

அனைவரையும் கடந்து உள்ளே
நுழைந்த ரகுவும் ராபர்ட்டும் ரெஸ்ட்
ரூமை அடைந்து கதவைத் திறந்தார்
கள்.

உள்ளே மிகச் சரியாக உடலின் ஒரு
பாதி மட்டும் உச்சி முதல் பாதம் வரை
நசுங்கி சிதைந்து இருக்க, மறு பாகம்
எந்த காயமும் இன்றி பளிச்சென
இருந்தது.

இறந்து கிடக்கும் அந்த ஓட்டுநரின்
முகத்தை எங்கோ பார்த்தது போல்
இருந்தது ரகுவிற்கு.

13.

இறந்து கிடந்த ஓட்டுநரின் சடலத்தை அருகில் போய்ப் பார்த்தார்கள் ரகுவும் ராபர்ட்டும்.

இருவரின் கண்களும் சடலத்தின் கழுத்துப் பகுதியில் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

“டாட் இருக்குற மாதிரி தான் இருக்கு” ரகு சடலத்தின் வெகு அருகில் குனிந்துப் பார்த்து சொன்னான்.

ராபர்ட் உதட்டைப் பிதுக்கி, “அவன் கழுத்து ஃபுல்லா மரு இருக்கு, எனக்கு என்னமோ இல்லதமாதிரி தான் இருக்கு”

“ம்ம், லெட்ஸ் வெயிட் ஃபார் ரிப் போர்ட்”

சடலத்தை அப்புறப்படுத்தி, போஸ்ட் மார்ட்டத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, மற்ற அடிப்படை உத்தரவுகளை அங்கிருக்கும் கான்ஸிடபிள்களிடம் பிறப்பித்து விட்டு, வெளியே பார்க்கிங்கிற்கு வந்தார்கள்.

சிட்டி பாபு கையைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

அவனுக்கு அருகில் ட்ராவல்ஸ் கம் பெனியின் மேனேஜர்.

ரகு சிட்டிபாபுவைக் கண்ணைக் காட்டி அழைத்து, மர நிழலுக்குக் கூட்டிப் போனான்.

ராபர்ட்டும் ரகுவும் மரத்திற்கு அடியில் நிற்க, அவர்களுக்கு எதிரே, கேரம்போர்டு ஸ்டீலை ஒட்டி நின்று கொண்டான் சிட்டி பாபு.

“சிட்டி, சொல்லு, யார் இவன்? எத்தன வருசமா வேல பார்க்குறான்?”

சிட்டிபாபு ஒரு முறை தன் மேனேஜரைப் பார்த்தான். அவன் முகவாய்க் கட்டையைத் தொட்டுத் திருப்பிய ராபர்ட், “இங்க பார்த்து சொல்லு, எவனுக்கும் பயப்படாத”

சிட்டி சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“சார், இவன் இப்பத்தான் சார் புதுசா வேலைக்கு சேர்ந்தான். மணிப்பூர் பக்கமோ அசாம் பக்கமோ, ஆனா பார்க்க நம்ம பக்கம் மாதிரி இருக்குறதால டக்குனு வேலைல சேர்த்துட்டாங்க.”

“ம்”

“சேர்ந்ததுல இருந்தே எங்கிட்ட ஓட்டிக்கிட்டான். எப்பப் பாரு நியூஸ் பேப்பர் வாங்கிட்டு வந்து, படிச்சு சொல்லுன்னு உயிர வாங்குவான். அவனுக்கு டியூட்டி இல்லாட்டியும் எங்கூட சுத்துவான். அன்னிக்கு ஓங்கள பார்க்க வந்த அன்னிக்கும் எங்கூட வந்து கமிஷனர் ஆபிஸ்லயே நின்னுட்டு இருந்தான்”

ரகுவிற்கு இப்போது நினைவிற்கு வந்தது. சங்கீதா வந்த அன்று இவன் வெளியே, காருக்குப் பக்கத்தில் நின்று அவள் போவதையேப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதும் நினைவிற்கு வந்தது

ராபர்ட் அதட்டினான். “என்ன மர்மம் கிர்மம்னு போன் பண்ணை? இதப் பார்த்தா ஆக்ஸிடென்ட் ஆன மாதிரிதான் இருக்கு, அந்த வண்டியும் அடிச்ச நொறுங்கிப் போயிருக்கு”

சிட்டி பாபு ஆம் என்பதுபோல் தலையாட்டியவன்,

“இந்த முக்குலதான் ஆக்ஸிடென்ட் ஆச்சு சார். லேசா உயிர் இருந்ததுனால ட்ரைவருங்க எல்லாம் சேர்ந்து

தூக்கி, இந்தா இந்த எடுத்துவரைக்
கும் தூக்கிட்டு வந்துட்டாங்க. மேனே
ஐரு ஆஸ்பத்திருக்கு அள்ளிட்
டுப் போயிருவோம்னு சொல்லிட்டு
இருக்கும்போதே செத்துட்டான் சார்”
“ஒரு பக்கமே காலியாப் போச்சு,
எங்க இருந்து உசுரு நிக்கும்? சரி
சொல்லு,”

“அதான் சார், அவன் சேர்ந்ததுல
இருந்து எங்கிட்ட நியூஸ்ல படிச்சு
சொல்லச் சொன்ன மேட்டர்”

தயங்கினான்.

“இங்க பாரு சிட்டிபாபு, ஒனக்கு
தெரிஞ்சத எல்லாம் தயங்காமச்
சொல்லு, ஆரம்பத்துல இருந்தே
நீ அரைகொறயா எல்லாத்தையும்
சொல்ற, எனக்கு கோவம் வந்தா அப்
புறம் எப்பிடி கேட்கனுமோ அப்பிடி
கேப்பேன்”

ரகுவின் குரல் சிட்டிபாபுவை மிரள
வைத்தது.

“அதான் சார். அவன் நியூஸ் பேப்
பர்ல கேட்டதெல்லாமே கார்த்திக்
அண்ணாமலை பத்தி வந்த செய்
திகளத்தான். நல்லா தமிழ் பேசு

வான்., ஆனா எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. சின்ன வயசுல இருந்தே இந்தப் பக்கம் எடுபிடி, துணிக்கடைன்னு அவன் பார்க்காத வேலை இல்லயாம். ஒரு நாள் அவன் ருமுக்குப் போனேன்”

ராபர்ட் தலையாட்டினான் - “ம்”

“அங்க ஒரு அட்ட டப்பா நெறைய கார்த்திக் அண்ணாமலை நியூஸ்கட்டிங்தான் வச்சிருந்தான். என்கிட்ட அத எல்லாத்தையும் படிச்சுக் காட்டச் சொன்னான். அப்பிடியே, நான்தான் மொதல்ல அந்தக் கொலையப் பார்த்தவன், போலிஸ்ல சாட்சி சொன்னவன்ற டீட்டெய்ல்ஸ்லாம் கரெக்ட்டாச் சொன்னான்.”

ரகுவிற்குப் புரிந்தது. அவன் வேலைக்குச் சேர்ந்ததே சிட்டிபாபுவை டார்கெட் வைத்துதான்.

சிட்டி பாபு தொடர்ந்தான்.

“நான் போலிஸ்கிட்ட எதுனா சொன்னேனான்னுதான் டெய்லி கேப்பான். ஆனா காசு நல்லா செலவு பண்ணுவான் சார். சாப்பாடு, வடை, அப்பப்ப வெளியூர் டியூட்டி போய்ட்டு அலுப்பா

வந்தா சரக்குன்னு செழிம்பா இருந்தான், எனக்கும் செலவு பண்ணுவான்”

ராபர்ட் இடைமறித்தான்

“ப்ரியதர்ஷினின்னு ஒரு பொண்ணு செத்துச்சே, அந்த நியூஸ்ப் படிக்கச் சொல்லி கேட்டானா?”

“அதுக்குத்தான் சார் ஒங்களுக்குப் போன் பண்ணாதே”

இருவரும் நிமிர்ந்தார்கள்.

“அந்த நியூஸ் வந்தன்னிக்கு ரொம்ப பயந்தான். அன்னிக்கு ஃபுல்லா ஒரு பத்து தடவயாவது, அடுத்து நாந்தான், அடுத்து நாந்தான்னு சொல்லிட்டே இருந்தான் சார்”

ரகு ராபர்ட்டை அர்த்தமாய்ப் பார்த்தான்.

“சிம்ப்பிள் லாஜிக்” என்பதுபோல் ராபார்ட் ரகுவைப் பார்த்து தலையாட்டினான்.

“சரி, செத்தவன் டீட்டெய்ல்ஸ் வேணுமே, பேரு, ஊரு, இங்க எங்க தங்கி இருந்தான்”

“எல்லாமே ஃபைபல்ல இருக்கும் சார்” என சொல்லிக்கொண்டே மேனேஜரைப் பார்த்தான்.

மூவரும் தன்னைப் பார்ப்பதைப் பார்த்த மேனேஜர் ஓடி வந்தார்.

“செத்தவனோட ஃபைபல் வேணுமே”

“ஸ்யூர் சார். எல்லா டீட்டெய்ல்கும் இருக்கு. ஆனா இன்னிக்கு காலைல கூட போலிஸ் வெரிஃபிகேசன் முடிக்காம இருக்கமேன்னு யோசிச்சேன், இப்பிடி ஆகிருச்சு?”

“வாட், போலிஸ் வெரிஃபிகேசனா?”

“ஆமா சார், டெல்லில நிர்பயா மேட்டர் நடந்ததுல இருந்து, ட்ரைவர்ஸ் எடுக்குறதுல கொஞ்சம் ஸ்ட்ரிக்ட்டா ரூல்ஸ் ஃபாலோ பண்ணோம் சார். ட்ரைவரோட சொந்த ஊர் டீட்டெய்ல்ஸ், அங்க இருக்குற ஸ்டேசன்ல அவன் மேல ஏதாவது க்ரைம் ரிப்போர்ட் இருக்கான்னு செக் பண்ணுதுன்னு”

“ஓ, சூப்பர். கேட்க நல்லா இருக்கு, ஆனா சும்மா ஃபார்மாலிட்டிக்குப் பண்ணிங்களா இல்ல நெஜமாவே வெரிஃபிகேசன் பண்ணிங்களா?”

“சார், ஒரு அவுட்சோர்ஸ் ஏஜன்ஸிய வச்ச கரெக்ட்டா பண்ணிருவோம் சார், நாளைக்கு ஏதாவது கெஸ்ட் கூட டிரைவர் பிரச்சனை அது இதுன்னா இந்த வெரிஃபிகேசன் மட்டும்தான் சார் எங்களைக் காப்பாத்தும்”

“சரி அவனோட ஃபைல் எடுத்துட்டு வாங்க, அவன் பேரு என்ன?”

“சோனு சார்”

“என்னாது?”

“சோனு சார்”

சொல்லிவிட்டு பவ்யமாய் நகர்ந்து, அலுவலகத்திற்கு உள்ளே போனார். சிட்டிபாபுவைப் பார்த்த ரகு,

“சிட்டி, இன்னும் என்னல்லாம் ஒனக்கு இந்த கேஸ் விசயமா தெரியுமோ எல்லாத்தையும் சொல்லிடு. ஆரம்பத்துல இருந்து நல்லா யோசிச்ச சொல்லு. நீ சொல்ற சின்ன விசயம் கூட கொல்காரனப் பிடிக்க ரொம்ப உதவியா இருக்கும். சட் சட்டுனு எத்தன கொலை.. எனக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சிருச்சு, இந்த கே.ஏ. ப்ரியதர்ஷினி, சோனு கொலைங்களுக்கு ஒன்னுக்கு

ஒன்னு தொடர்பு இருக்கு, ஏதோ
பெரிய முடிச்சு இருக்கு”

சிட்டி பாபு மார்பில் இறுக்கமாகக்
கட்டி இருந்த கையை லேசாக விடு
வித்து, வாயைத் துடைத்துக் கொண்
டு, மிடறு விழுங்கியவன்,

“அன்னிக்கு நைட் அந்த ஏரியால
ராஜவேலப் பார்த்தேன் சார்”

அவன் சொன்ன நொடியில் ராபர்ட்
சொடுக்குப் போட்டான்.

“ரகு, அன்னிக்கு என்னா பேச்சுப்
பேசினான் அந்த ராஜவேல். செத்
தான் எங்கிட்ட இன்னிக்கு” ராபர்ட்
டின் மூர்க்கம் பார்த்து சிட்டிபாபு
அரண்டுபோனான்.

உள்ளே இருந்து டிராவல்ஸ் மேனே
ஜர் கத்தினார்.

“சார் இங்க வந்து பாருங்க”

14.

டிராவல்ஸ் மேனேஜர் இருந்த இடத்திற்கு விரைந்தார்கள் ரகுவும் ராபர்ட்டும்.

அது பழைய கோப்புகள், ஸ்பேர் பார்ட்ஸ்கள் இருக்கும் கிடங்கு போன்ற அறை. அதன் அடுத்து மேனேஜர் கேபின். கிடங்கில் இருந்த கோப்புகள் அனைத்தும் சிதறிக்கிடந்தன. கிடங்கே அலங்கோலமாக இருந்தது.

எட்டிப்பார்த்த ராபர்ட் "அசோகன் காலத்து வில்லன் வேலய இன்னு மாடா பண்ணானுங்க? என தனக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டே மேனேஜரைப் பார்த்து,

"என்ன சார், ஃபைபல் எல்லாம் போயிருச்சா? அந்த சோனியோ சோனுவோ, அவன் டீட்டெய்லும் அதுல போயிருச்சு, அதான?"

மேனேஜர் சிரித்துக்கொண்டே

"ச்ச , அதெல்லாம் இல்ல சார். எல்லாமே சிஸ்டத்துலயும் இருக்கு. வெரிஃபிகேசன் சர்டிஃபிகேட் கூட ஸ்கேன் காப்பி ஏத்தி வச்சுருப்போம்"

சொல்லிக்கொண்டே தன் லேப்
டாப்பை திறந்து ஒவ்வொரு டாக்கு
மெண்ட்டாக பிரிண்ட் கொடுத்தார்.

சோனுவலின் பாஸ்போர்ட் அளவு
புகைப்படம் ஒரு பக்கமாய் இருக்க,
அவன் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய
பேப்பர்களை ராபர்ட் கைபற்றி படித்
துக்கொண்டிருந்தான்.

“ரகு, இவன் ஒரிஸ்ஸா பார்ட்டி. ஆனா
நேஷனல் பர்மிட் லாரிமாதிரி இந்
தியால இருக்குற எல்லா எடத்துல
யும் வேல பார்த்துருக்கான். சிம்லா,
குலுமணாலின்னு ஆரம்பிச்சு, விசா
கப்பட்டினம், சென்னைன்னு சுத்தாத
எடம் இல்ல ”

ரகு கண்களை மூடிக்கொண்டே “
எல்லா எடத்துலயும் கால்டாக்ஸி
ட்ரைவர் தானா?”

“இல்ல. எல்லாத்துலயும் ஆபிஸ்
அசிஸ்டெண்ட், அதாவது எடுபிடி,
ஆபிஸ் பாய். இங்கதான் ட்ரைவர்”
கண்களைத் திறந்த ரகு, மேனேஜ்
ரைப் பார்க்க,

“சார், ஒரு பக்கம் வண்டி சும்மா நிக்
கும், ஒரு பக்கம் ஏகப்பட்ட விளம்பரம்

அதுனால நிமிசத்துக்கு நூறு போன்
கஸ்டமர்கிட்ட இருந்து, அங்க வா
இங்க வான்னு. இன்னிக்கு தேதில
ட்ரைவர்ஸ் தான் சார் ராஜா. அ
துனால வேலைக்குன்னு யாரா
வது லைசென்ஸோட வந்தா, உடனே
சேர்த்துருவோம். கொஞ்ச நாள்ல
போலிஸ் வெரிஃபிகேசன் வந்து
ரும், அதுனால பெருசா பிரச்சன
இல்லன்னு”

என இழுத்தார்.

ராபர்ட்டிற்கும் ரகுவிற்கும் மூளை
முழுக்க சிட்டி பாபு சொன்ன “அன்
னிக்கு நைட் ராஜவேல அங்க பார்த்
தேன்” வார்த்தைகள் மட்டுமே பிர
தானமாய் சுழன்று கொண்டிருக்க,
சோனு குறித்த விபரங்கள் அனைத்
தையும் அள்ளிக்கொண்டு சிட்டிபா
புவை வெளியே தள்ளிக்கொண்டு
போனார்கள்.

ராபர்ட் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு
சிட்டிபாபுவிடம் “இத பார், இப்போ
சொன்னத வேற யார்கிட்டயும்
சொல்லிறாத, ராஜவேல்க்கும் இந்த
கொலைகளுக்கும் ஏதோ ஒரு

கனெக்ஷன் இருக்கு. நீ அன்னிக்கே சொல்லி இருந்தா இவ்ளோ தூரம் இழுத்துட்டு வந்திருக்காது இந்த கேஸ்”

ரகு சிட்டிபாபுவை முறைத்துக் கொண்டே வண்டியில் ஏறி, “அன்னிக்கே ரெண்டு அடி விட்டுப் பேன். பச்சு, எதுக்குடா தெரிஞ்சு உண்மைய சொல்றதுக்கு இவ்ளோ பயம் ஒங்களுக்கு எல்லாம்?”

கதவை படார் என சாத்தி, ஜன்னல் கண்ணாடியை இறக்கி

“இத சோனுகிட்ட சொன்னியா?”

“இல்ல சார்”

“குட், வேற யார் கிட்டயும் சொல்லிற லயே”

சிட்டி தயங்கினான்.

“சொல்றா”

ரகுவின் “றா”வில் இருந்த அழுத்தம் கண்டு ஒரு அடி பின்னால் போய்

“இல்ல சார், என் வொய்ஃப்ட்ட மட்டும்தான் சார் சொன்னேன். வேற யார்கிட்டயும் இல்ல”

“போ, போய் அவ சேஃபா இருக்காளான்னு பாரு. நாங்க ராஜவேல்

கிட்ட முடிச்சுட்டு கால் பண்ணோம்.
எங்க சொல்றமோ அங்க வா”
தலையாட்டினான்.

ராபர்ட் அவனிடம் சற்று தணிந்த
குரலில் “சிட்டி, ஒனக்கு எது
வும் வராம பார்த்துக்குறோம். ஆனா
கரெக்ட்டா கோ ஆப்ரேட் பண்ணு,
இது சாதாரண விசயமாத் தெரியல,
எத்தன கொலை, எல்லாமே ஒரே
கோட்டுல நடக்குது, நீயும் கொஞ்சம்
சேஃபா இருந்துக்க”

ராபர்ட்டின் குரலில் உண்மையான
அக்கறையும், சிட்டிபாபு குறித்த பய
மும் தெரிந்தது.

வண்டி கிளம்பி வெளியேறும் வரை
சிட்டிபாபு அங்கேயே நின்று கொண்
டிருந்ததை இருவரும் ரியர்வியூ மிர
ரில் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார்
கள்.

ராஜவேலின்

வீட்டை அடைந்து, வரவேற்பறையில்
இருந்த இருக்கையில் அமரும் வரை
ரகு, ராபர்ட்டிடம் அறிவுரை சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான்.

“ராபர்ட், அவசரப்பட்டு காரியத்த
கெடுத்துறாத. எல்லா எவிடன்ஸ்கம்
கரெக்ட்டா இப்பத்தான் மேலே ஏறிக்
கிட்டு இருக்கு. இவன் சொல்றதுல
ஏதாவது ஏடாகூடமா இருந்தா அப்பு
றம் வச்சுக்கலாம் கச்சேரிய”

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே ராஜ
வேலின் மேனேஜர் வந்து, பவ்யமாய்
நின்றான்.

“சார்”

“ஒங்க சார பார்க்கணும். ரொம்ப அர்
ஜெண்ட்”

அவன் லேசாக சிரித்துக்கொண்டே

“சார், நியூஸ்லாம் பார்க்குறது இல்
லயா?”

அவன் குரலில் இருந்த நக்கலால்
இன்னும் வெறியேறிய ராபர்ட் எழுந்
தான்.

அதற்குள்ளாகவே மேனேஜர்
தொடர்ந்தான். “அவார்டு வாங்க
டெல்லிக்குப் போயிருக்காரு சார்,
நாளைக்குத்தான் வர்றாரு. ஏதாவது
போலிஸ் டிப்பார்மெண்ட்ல விழா
எடுக்குறீங்களா? வந்ததும் சொல்
றேன் சார்”

“ஆமா, அப்புத் திருவிழான்னு சொல்லுங்க” என்று ராபர்ட் சொன்னது மேனேஜருக்குப் புரியாத்தால், அதை எழுதிக்கொண்டான். ஒவ்வொரு எழுத்தாகச் சொல்லிக்கொண்டே.

வெளியே வந்து வண்டியில் ஏறி, ஸ்டியரிங்கை ஓங்கி அடித்தான் ரகு. “ச்செய், அவன் தான்னு நெனைக்கிறேன். இப்பிடி சுத்தல்ல விடும்போதே தெரியுது, இல்ல?”

ராபர்ட் இன்னும் மூர்க்கமாய் சொன்னான். “சிங்கம் பட சூர்யா ஆப் பிரிக்கா போனமாதிரி, டெல்லிக்குப் போய் அடிச்ச இழுத்துட்டு வரணும் போல இருக்கு எனக்கு”

கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க உண்மையிலேயே வெறியாகி சொல்லிக் கொண்டிருந்த ராபர்ட்டைப் பார்த்து ரகு சிரித்தான்.

“நம்மளையும் சினிமாப் போலிஸ் மாதிரி பேச வச்சுட்டானே இந்த ஹீரோ”

அத்தனை டென்ஷனையும் மறந்து இருவரும் சிரித்தார்கள்.

ரகுவின் வாட்சப் மிளிர்ந்தது. அதைப் பார்த்த ராபர்ட்

“மருத்துவர் மருந்து அனுப்பி இருக்காங்க போல, ஹும், இந்நேரம் பிஸிக்ஸ் டிப்பார்ட்மெண்ட் ப்ரியாவ லவ் பண்ணி கல்யாணம் பண்ணி, அந்த ரிசார்ட்ல நிக்கிறானே அவ புருசன், அவனுக்கு பதிலா நான் அங்க நின்னு ஒரு ஃபோட்டோ எடுத்து வீட்ல மாட்டி, சந்தோஷமா பிக் பாஸ் பார்த்து, பொறணி பேசி, ஓவியா வாழ்கன்னு சோசியல் மீடியால போஸ்ட் போட்டு லைஃப் என் ஜாய் பண்ணிட்டு இருந்துருப் பேன். இப்பிடி அலைய விட்டுட்டு, நீ காதோல் பன்றியோ காதோல்”

ராபர்ட்டின் புலம்பலை கண்டு கொள்ளாமல் வாட்சப் பார்த்த ரகு, அந்த மொபைலை அப்படியே ராபர்ட்டின் முன் நீட்டினான்.

யாருடைய முதுகுப் புறமோ.. அதில் டாட் வைத்து வட்டமிடப்பட்டிருந்தது.

“புரியுதா?”

“ம்ம்.

“சோனுவோட முதுகு. அவனுக்கும்
அதே கன் ஷாட் மயக்க மருந்து
ஷூட், அப்புறம் ஆக்ஸிடெண்ட்”

ராபர்ட்டின் மொபைல் வைப்ரேட்
மோடில் அதிர்ந்தது.

“டிராவல்ஸ் மேனேஜர் பேசுறேன்
சார். நீங்க சொன்ன மாதிரி சிசி டிவி
ஃபுட்டேஜ் செக் பண்ணோம் சார்.
கொடவுன்குள்ள போன ஆள் யார்னு
பதிவாகி இருக்கு சார்”

ராபர்ட்டிற்கு உடம்பு முழுக்க தீப் பற்றியது போல பரபரவென்று இருந்தது. சோனுவும் அதே பாணியில் மயக்கம் கொடுக்கப்பட்டு உடல் சிதைக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டது ஒரு புறம், நடிகர் ராஜவேலுக்கு பங்கு இருக்கலாம் என சிட்டி பாபுவின் தகவல் உறுதி படுத்தியது மறுபுறம் என ராபர்ட் மூளை கனன்றது. கூடுதலாக ஸ்வேதாவை வளையத்திற்குள் கொண்டு வரவிடாமல் ராஜவேல் இழுத்தடித்தது வேறு இன்னும் அவன் மேல் சினத்தை வரவழைத்தது.

"ரகு நீ டிராவல்ஸ்ல இருந்து சி.சி.டிவி, ஃபுட்டேஜஸ் வந்ததும் பார்த்துட்டு கால் பண்ணு. நான் ராஜவேல் மேட்டர டீல் பண்ணேன்"

ரகு ராபர்ட்டின் தோளைத் தொட்டு "ராபர்ட், பொறுமையா இரு. ராஜவேல் நீ நினைக்கிறமாதிரி அவ்ளோ ஈஸியா டீல் பண்ண முடியாது. அவன் நம்பி கோடிக்கணக்குல பணம் போட்ட புரொடியூசர்ஸ் ஒரு பக்கம்,

அவன் பழகி வச்சுருக்குற பொலி
டிக்கல் பவர் ஒரு பக்கம்னு ப்ர
ஷர் வேற லெவல். இந்த டிரைவர்
சொல்றத வச்ச ராஜவேல ஒன்னுமே
பண்ண முடியாது. ஆமா அந்த டயத்
துல ஏர்போர்ட்ல இருந்து வீட்டுக்
குப் போனேன்னு ஏதாவது டிக்கெட்ட
எடுத்து நீட்டுவான்”

ராபர்ட் கைகளை மார்புக்குக் குறுக்
காக் கட்டிக்கொண்டு, கண்களை
மூடி நின்றான். பற்களைக் கடிப்
பது கன்னத்தில் தெரிந்தது. ரகு
தொடர்ந்தான்.

“ராஜவேலுக்கு இதுல என்ன மோட்
டிவ்? ஸ்வேதாவ கே,ஏ,கிட்ட இருந்து
காப்பாத்துறது இல்ல காபந்து பண்
றது, ஆனா ஒரு ஹீரோ அதுக்காக
இந்த லெவல் போவானா?”

“ரகு, ஆனா அவனுக்கு ஏதோ சம்
பந்தம் இருக்கு, தூக்கி வச்ச இழுத்
தம்னா சொல்லிருவான்”

“நோ. இதுல கொஞ்சம் தப்பாப்
போனாலும் கேஸ் லைம் லைட்டுக்
குள்ள வந்துரும். அப்புறம் நாம எப்
பிடியாது ஏதாவது பண்ணி கேஸ்

முடிக்கனும்னு போக வேண்டிய
சூழல மீடியா கொண்டுவந்தும்..
அதனால”

“அதனால”

“ராஜவேல் டெல்லில இருந்து
அவார்ட் எல்லாம் வாங்கிட்டு வரட்
டும். இப்போதைக்கு ராஜவேல கண்
காணிப்போம். ரொம்ப க்ளோஸா
வாட்ச் பண்ணுவோம். அவனோட
கால்ஸ், வாட்சப் எல்லாம் ட்ரேஸ் பண்
ணுவோம். பண்ணியிருந்தான்னா
மாட்டிருவான்”

“ஸ்வேதா?”

“எஸ். ஸ்வேதாவ கொஞ்சம் ஃப்
ரியா பேசவிட்டா ஏதாவது தேறும்.
அவளுக்கு ஏதோ சம்பந்தம் இருக்
கு. லெட்ஸ் ப்ளே எ கேம். ஸ்வேதாவ
ராஜவேல் வட்டத்துக்குள்ள இருந்து
ஒரு ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு
வெளில எடுத்துட்டா, நமக்கு தேவை
யான பேஸிக் இன்ஃபர்மேசன் ஒன்
னாவது கிடைக்கும்”

“ம்ம். என்ன செய்யலாம்?”

“டிராவல்ஸ்ல இருந்து சி.சி.டிவி ஃபுட்
டேஜ் வரட்டும். யார் ஃபைல்ஸ் எடுத்

துட்டுப் போனதுன்னு தெரிஞ்சா
பாதிக் கிணறு தாண்டுன மாதிரி”

“பாதிக்கிணற தாண்டுன மாதிரின்னு சொல்றது எவ்ளோ அபத்தம்? கீழ விழுந்துருவமே, கிணற மட்டும் தாண்டுறதுனா ஒரே ஜம்பல் முழுசா தாண்டினாத்தான் உண்டு. பாதிங்குறது, கீழ விழுகுறது”

ஆமோதித்து, தலையை ஆட்டிய ரகு. “சரி பாதி பாலத்தத் தாண்டுற மாதிரி. பை த வே, அந்த டிரைவர் சிட்டிபாபு கஸ்ட்டில தான இருக்கான்? என் கணக்குப் படி, அவனும் கொல்காரனோட லிஸ்ட்ல இருப்பான்னு நினைக்கிறேன், அவனோட ஃபேமிலி சைஸ் என்ன? அவன் கூட யாரெல்லாம் இருக்காங்க? வொய்ஃப் என்ன பன்றாங்க?”

ரகு கேட்கக் கேட்க சிட்டிபாபுவிற்கு ஏதோ ஆபத்து, அவன் குடும்பத்திற்கு ஏதோ விபரீதம் என ராபர்ட்டின் சிறுமூளைக்குள் மணியடித்தது.

“இல்ல ரகு, சிட்டிபாபுவ கஸ்ட்டில எடுக்கனுமா? எனக்கு அவன் மேல எந்த டவுட்டும் வரல”

ரகுவின் குரலில் ஒரு தீர்க்கம் இருந்தது. " சரி, இதுவரைக்கும் கே.ஏ. ஸ்வேதாவோட மேக்கப் அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர்ஷினி, டாக்ஸி ட்ரைவர் சோனுன்னு மொத்தம் மூனு பேரு செத்துருக்காங்க. எல்லாக் கொலையும் மயக்க மருந்து இன்ஜெக்ட் பண்ணி, பெக்யூலியரா முகம், உடம்பு, ஒடம்போட ஒரு பாதின்னு சிதைச்சு கொன்னுருக்கான். நாம கே.ஏவோட பர்சனல் பக்கத்துக்குள்ள இன்னும் போகல. அங்கதான் இந்த கேஸ் சுத்திட்டி இருக்குன்னு எனக்கு ஒரு ஃபீல்."

"ஆமா. இந்த டிராவல்ஸ் சிசி டிவி ஃபுட்டேஜ் பார்த்துட்டு, நாம கே.ஏ வீட்டுக்குப் போய் கொஞ்சம் குடைஞ்சா ஏதாவது தேறும். பர்ட்டிக் குலரா, கே.ஏ வோட வொய்ஃப். அன்னிக்கே நோட் பண்ணேன். அவங்க பார்வைல ஏதோ தப்பு, ஐ மீன், நிமிர்ந்தே பார்க்கல"

"இதான் உங்கிட்ட, தப்பு ராபர்ட். எந்த முன் முடிவும் இல்லாம போகனும். நோ ப்ரிடிட்டர்மினேசன். அது

தான் கேஸ சரியாக் கொண்டு போகும். நீ மொதல்ல ஆங்கிள் வச்சா, அந்தப் பக்கமாத்தான் மனசு இழுத்துட்டுப் போகும்”

சரி என்பது போல் இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக் காட்டினான் ராபர்ட். “முடிச்சுட்டு ஸ்வேதாவ பார்க்க ட்ரை பண்ணுவோம்” என்று தன் கூலிங்கிளாஸை துடைத்துக்கொண்டே சீரியஸாக சொன்ன ராபர்ட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ரகு. அதை ஓரிரு நொடிகளுக்குப் பிறகு உணர்ந்து,

“என்ன முறைக்கிறயா? அட, ராஜவேல் டெல்லிக்குப் போயிருக்கான். ஒருவேள ஸ்வேதா தனியாகிடைச்சே நம்ம கேஸ்க்கு தேவையான டீட்டெய்ல்ஸ் வாங்கிரலாமேன்னு சொன்னேன்ப்பா”

ரகு சிரித்துக்கொண்டே, “ராஜவேலாவது ஸ்வேதாவ இங்க விட்டுட்டு தனியா டெல்லிக்குப் போறதாவது. பட் யூ ஹேவ் எ பாயிண்ட், ட்ரை பண்ணிப் பார்ப்போம்”

சுடச் சுட வந்த ஏலக்காய் டியை
உறிஞ்சியபடி, ஆளுக்கொரு பக்
கமாய் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்
கள். நடுவில், ராபர்ட் டிராவல்ஸ்
மேனேஜருக்குப் போன் செய்து துரி
தப்படுத்தினான்.

ரகுவின் சிகரெட் அவன் கையைச்
சுட்டதும், தன் யோசனையில்
இருந்து விடுபட்டவன் ராபர்ட்டை
நோக்கி ஆர்வமாக

“ஆமா கொல எத்தன மணிக்கு நடந்
துச்சு?”

“எந்த கொல? ஒன்னா ரெண்டா?, பி
ஸ்பெசிஃபிக்”

ரகு சொடுக்குப் போட்டுக்கொண்டே

“ஆரம்பப் புள்ளி, கே.ஏ”

“காலைல. எக்ஸாட்டா 3:30க்கு, ஏன்?”

“ஒன்னு பண்ணலாம். அன்னிக்கு
அந்த ரேஸ்கோர்ஸ் டவர் ரேஞ்ல,
நைட் ரெண்டு மணில இருந்து
காலைல நாலு மணி வரைக்கும்
க்ராஸ் பண்ண எல்லா மொபைல்
கால்ஸ் நம்பரையும் எடுக்கலாம்.
ஒவ்வொரு நம்பரையும் செக் பண்
ணலாம்.”

“ஒவ்வொரு நம்பரையுமா? எவ்வளவு கால்ஸ் போயிருக்கும் தெரியுமா, விளையாடுறயா ரகு, இதுக்கெல்லாம் நேரமோ ஆளோ இல்ல இங்க”

“ஐ மீன் இட், ஜஸ்ட் டீ இட். இந்த கால் செண்ட்டர்ல வேல பார்த்த பசங்க, பொண்ணுங்கன்னு இப்போ ஃப்ரீயா இருக்குற பத்து பேர ஏற்பாடு பண்ணு, நாலு கொஸ்டன்ஸ் நான் ப்ரிப் பேர் பண்ணித் தர்றேன். அதுக்கு வற்ற பதில்ல ஏதாவது டவுட்ஃபுல்லா இருக்குற நம்பர்ஸ் மட்டும் மார்க் பண்ணித் தரச் சொல்வோம். அந்த நம்பர்ஸ் நாம கொஸ்டன்ஸ் பண்ணுவோம். ஐ திங்க் வீ கேன் ஸ்மெல் சம்திங்”

ரகுவின் திட்டம் கேட்க நன்றாக இருந்தது, ஆனால் நடைமுறையில் எவ்வளவு தூரம் சாத்தியம் ஆகும் என யோசித்தான் ராபர்ட். ஆனால் அவனுக்கு ரகுவைப் பற்றித் தெரியும். இதை செயல்படுத்தாமல் விடமாட்டான். உடனே அனைத்து மொபைல் கம்பெனிகளுக்கும் தகவல் சொல்லி, அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில், நேரத்

தில், டவரைக் கடந்த எண்களின் விபரம் சேகரிக்கும் பணியில் ஒருவரை அமர்த்தியவன் ரகுவின் அலறலைக் கேட்டு அவனிடம் ஓடினான்.

சி.சி.டிவி ஃபுட்டேஜைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகு, ராபர்ட்டிடம், மானிட்டரை நோக்கிக் கையைக் காட்டினான்.

ஒரு பெரியவர் டிராவல்ஸ் ரூமின் வெளியே நிற்க, கே.ஏவின் மேனேஜர் உள்ளே நுழைந்து சற்று நேரம் கழித்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுக்கும் காட்சி தெளிவாகப் பதிவாகி இருந்தது.

“ஓ மை காட்- இது கார்த்திக் அண்ணாமலையோட அப்பாதான்”

16.

கே.ஏ.வின் வீடு, இன்னமும் கே.ஏ வின் இழப்பை ஜீரணிக்க முடியாமல் இருக்கிறது என்பதை வீட்டின் ஒவ்வொரு அங்குலமும் உணர்த்தியது. மிகப்பிரம்மாண்டமான பங்களா அதன் கலையை இழந்திருந்தது. உள்ளே நுழைந்தது முதல் கண்ணில் பட்ட பணியாளர்கள் அனைவர் முகத்திலும் ஒருவித சோகம் குடிகொண்டிருந்தது.

ராபர்ட் தான் முதலில் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். ரகு சற்று சுற்றும் முற்றும் புல்வெளி, வாசல் என அலசிவிட்டு ஒன்றும் அகப்பவில்லை என்பதுபோன்ற முகபாவனையோடு ராபர்ட்டைத் தொடர்ந்தான்.

இருவரும் காத்திருந்தார்கள். மண்குவளையில் மோர் கொண்டு வந்து கொடுத்த பெண்

“அய்யா இப்ப வர்றாங்களாம், சாப்புடுங்க”

ராபர்ட் மண்குவளையை முகர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே, “அம்மாவையும் வரச்சொல்லுங்க, பார்க்கணும்”

அவள் இருவரையும் சற்று மிரட்சி யோடு பார்த்துக்கொண்டே, “அம்மா சின்னவரு போனதுல இருந்து மச்சவீட்டையே இருக்காங்க, கீழ ஏறங்கி வற்றதே இல்ல”

அவள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, கே.ஏ.வின் அப்பா மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.

முன்பு பார்த்ததைவிடவும் மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தார். புத்திர சோகம் பீடித்த தன் உடலை மிகவும் கடினப்பட்டு நாற்காலியில் இருத்தினார்.

சி.சி.டிவி ஃபுட்டேஜில் போட்டிருந்த உடையையே போட்டிருக்கிறார் என ரகு கிசுகிசுத்தான்.

மெல்லிதாய் செருமிக்கொண்டே ஆரம்பித்தார்.

“விட்டுங்க சார். இதுக்கு மேல நீங்க கண்டுபிடிக்க முடியாது. எம் புள்ளைய அப்பிடி செதச்சவன் இந்நேரம் ஆண்டவனுக்குப் பதில் சொல்லி இருப்பான். எம்புள்ள ஊருக்கே நல்லது பண்ணான் சார். நமக்கு சாப்பாட்டுக்கு இல்லாமப் போனாலும்

ஒர்க்கர்ஸ்க்கு சம்பளம் இல்லா
மப் போயிரக்கூடாதுன்னு அடிக்கடி
சொல்வான்."

தேம்பி அழத்துவங்கினார். அவர்
உடல் மேலும் கீழுமாய் அசைந்து
அரற்ற, சத்தம் இன்றி விசும்பினார்.

"எனக்கு என்ன வயித்தெறிச்சல்
னா, அவன் பண்ண ஒரு நல்லதுகூ
டவா அவனக் கடேசி நேரத்துல காப்
பாத்த வரல?

ரகுவும் ராபர்ட்டும் ஒருவருக்கொ
ருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ரகு
ராபர்ட்டிற்கு சமிக்ஞை கொடுத்தான்.

"ஆரம்பி"

"கஷ்டமாத்தாங்க இருக்கு. ப்ச் என்ன
பன்றது"

அவர் மெதுவாக அழகையைக்
குறைத்து, இருவரையும் பார்த்தார்.

"ஏதாவது தேறுச்சா? யாரு என்
னன்னு ஒரு விபரம் கெடச்சுதா?"

சட்டென அவர் குரலில் அத்தனை
உறுதி.

"அது சம்பந்தமாத்தான் சில சந்
தேகங்கள கேட்டு தெளிவாக்கிட்டுப்
போலாம்னு"

கேளுங்கள் என்பது போல் பார்த்தார்.

‘கேட்குறமேன்னு தப்பா நினைக்காதீங்க, ஒர்க்கர்ஸுக்கும் பிஸினஸ்க்கும் இவ்வளவு நல்லதா யோசிக்கிறவற பிஸினஸ் எனிமீஸ் ஏதாவது பண்ண நினைக்கிறது சகஜம். பட் அது தொழில் ரீதியாத்தான் இருக்கும். இந்த மாதிரி அதுவும் இவ்வளவு கொடூரமா,”

அவர் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் மீண்டும் விம்மத் துவங்கினார்.

“அதுனால, கே.ஏ.க்கு ஏதாவது கெட்ட பழக்கம், ஐ மீன் எதுலயாவது வீக்னஸ்? உங்க அளவுக்கு தெரிஞ்சத சொன்னாக்கூட போதும்”

இல்லை என்பதுபோல் தீர்மானமாகத் தலையை ஆட்டினார்.

“ரொம்ப ஹம்பிளான ஆளு சார். எந்தக் கெட்டப் பழக்கமும் இல்லை. சிகரெட் கூட இல்லைன்னு தான் நினைக்கிறேன். ஆனா இந்த சினிமா ஆச..அதுல கூட குடிக்கிற, சிகரெட் பிடிக்கிற ஆளுங்கல கிட்ட சேக்க மாட்டான்”

ரகு, ராபர்ட்டை நோக்கினான்.
அதற்கு “சொல்ற” என்று அர்த்தம்.

சார் பாயிண்ட்டுக்கு வந்துட்டாரு
என்பதுபோல் ராபர்ட்

“நடிகைகள் யார்கிட்டயாவது கொஞ்
சம் க்ளோஸா பழகினாரா சார்?”

“ச்செ ச்சே, அவன் லவ் பண்ண
பொண்ணையேத்தான் ஜாம் ஜாம்னு
கல்யாணம் பண்ணி வைச்சோம். அ
வன் ஒரு பொண்டாட்டி தாஸன் சார்.
எம் மருமகள் விடவா எந்த நடிகையா
வது அழகி?, அதெல்லாம் ஒன்னும்
இருக்காது”

அவர் பேசிக்கொண்டே போக, ராபர்ட்
தன் மொபைலில், தன் கல்லூரித்
தோழி ப்ரியாவின் ஃபேஸ்புக் பக்கம்
போய், அவள் ஷேர் செய்திருந்த அந்
தப் போட்டோவை க்ளிக் செய்தான்.

ப்ரியாவும் அவள் கணவனும் நெருக்
கமாக தோளைக் கட்டியபடி நிற்
கும் அந்த ஃபோட்டோவை ஜலம்
செய்தான். ப்ரியாவும் அவள் கண
வனும் பக்கவாட்டில் மறைய, அவர்க
ளுக்குப் பின்னால் எங்கோ தொலை
வில் ரெஸ்ட்டாரண்டில் நிற்கும் கே.

ஏவும் நடிகை ஸ்வேதாவும் திரையில்
பெரியதாகத் தெரிந்தார்கள்.

அதை அப்படியே பெரியவருடைய
முகத்திற்கு அருகில் கொண்டு
போன ராபர்ட் அவருக்குக் காட்டி

“இதுல இருக்குறது யார் யார்னு
தெரியுதா?”

அவர் முகம் வெளிறியது.

“இந்தப் பொண்ணு, இந்தப்
பொண்ணு அந்த நாய்தானா?”

“எந்த நாய்?”

“ஸ்வேதாவோ, க்வேதாவோ”

“ஆமா அவங்க தான்.”

“எந்நேரமும் இவனுக்கு டார்ச்சர்,
ஏதோ ஒரு விளம்பரத்துல நடிக்க
வச்சோம். ச்ச, பணத்துக்காக என்ன
வேணாலும் பண்ணுங்களா இந்த
மாதிரிப் பொண்ணுங்க, அவனும்
எவ்வளவோ புத்தி சொல்லிப்பார்த்
தான்”

ரகு சற்று அதட்டும் தொனியில்

“ஏன் சார், புத்தி சொல்றதுன்னா
இங்க சென்னைல இல்லாத எடமா?:
அதென்ன எங்கயோ வட இந்தி

யாவுல ஒரு ரிசார்ட்டுக்குக் கூட்டிப் போய் புத்தி சொல்றது?"

ரகுவின் அதட்டலும் நக்கலும் அவரை ஏதோ செய்ய, அமைதியானார்.

அப்போது மாடியில் அறைக்கதவு திறக்கப்பட, கே.ஏவின் மனைவி, அங்கிருந்து சற்று சத்தமாக

"சார், கொஞ்சம் மேல வறீங்களா, பேசலாம்"

உடனே நிமிர்ந்த கே.ஏவின் தந்தை, "என்னம்மா ஆச்சு, நீ கீழ வாம்மா," எனப் பதறினார்.

அவரின் பதற்றம் கவனித்த ரகு, "சார், ஜஸ்ட் ஃபார்மாலிட்டி கொஸ்டின்ஸ்தான் சார், டோண்ட் வொர்ரி"

எனச் சொல்லி எழுந்தான். ரகுவைப் பொறுத்தவரை கேஸ் முடிந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு. கே.ஏவின் மனைவி அழைத்த தொனியும் அவர் முகத்தில் தெரிந்த தெளிவும், ஏதோ உண்மையைச் சொல்லப் போகிறார் எனும் செய்தி தாங்கி இருந்தன.

இருவரும் உற்சாகமாய்ப் படி ஏறினார்கள்.

அவர்கள் போவதையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், கே.ஏவின் தந்தை அண்ணாமலை.

கே.ஏவின் மனைவி, அறைக்குள் இருந்த சோஃபாவில் அமர, எதிரே அமர்ந்தார்கள். அறையினுள் ஒரு வித வாசம் அல்லது நெடி.

அவள் தன் இதழ் மலர்ந்தாள்.

“ஐம் சாரி, கொஞ்சமா ட்ரிங்க்ஸ் பண்ணி இருக்கேன்.”

“தட்ஸ் ஒக்கே, ஸ்ட்ரைட்டா பாயிண்ட் டுக்கு போலாம், ஹை குட் வாஸ் கே.ஏ?”

விரக்தியாய்ச் சிரித்தாள்.

“நல்லவர்தான். லவ் பண்ணித் தான் கல்யாணம் பண்ணோம். ப்ச், பட் கொஞ்ச நாளா, இன் ஃபேக்ட் ரெண்டு மூனு வருசமாவே அவரு சரி இல்ல”

இருவரும் காத்திருந்தார்கள்.

“வெளில, சிகரெட் புகை கூட ஒத்துக் காதமாதிரி நடிக்கிற அதே கே.ஏதான் இந்த மூம்ல பண்ணாத அட்ரீழியம் இல்ல”

“ம்ம்”

“குடி, சிகார், அப்புறம் என்னையும்
கம்பப்பள் பண்ணி கொஞ்சமா குடிக்க
வச்சு, தட் அண்ட் ஆல் ஒக்கே, ஆனா”
அவள் தயங்குவது போல் இருந்தது.
ராபர்ட் சுதாரித்தான்.

“சும்மா சொல்லுங்க, ஏன்னா ஒரு
சின்ன விசயம், உங்களுக்கேத் தெரி
யாம, பெரிய உதவியா இருக்கும்,
கேஸ்ல , எதா இருந்தாலும் சொல்
லுங்க”

“செக்ஸ் விசயத்துல அப்பிடியே
டோட்டலா மாறிட்டாரு, ஹி பிகேம்
பர்வர்ட், ரொம்ப மோசமா நடந்துக்க
ஆரம்பிச்சாரு”

இருவரும் கவனமாய்க் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கும்போதே கீழே
இருந்து வேலைக்காரம்மாவின்
ஓலம் கேட்டது.

“அய்யய்யோ யாராவது ஓடி வாங்க
ளேன்”

17.

கீழே, வேலைக்காரியின் அலறல் சத்தம் கேட்ட நொடியில் ராபர்ட் பாய்ந்து எழுந்தான் அல்லது எழுந்து பாய்ந்தான் கீழ் நோக்கி. ரகுவின் மூளைக்குள், பெரியவரைத் தனியாக கீழே விட்டு வந்தது தவறு என கொட்டுவைத்தது உள்ளுணர்வு. ரகு கீழே எட்டிப்பார்க்கும் முன் கே.ஏவின் மனைவியைப் பார்த்தான். அவளிடத்தில் எவ்வித பதட்டமும் இல்லை. நிதானமாக ரகுவைத் தொடர்ந்தாள். கீழே, கே.ஏவின் தந்தை அண்ணாமலை, டீப்பாயின் மீது மல்லாந்து கிடந்தார். கண்கள் திறந்திருந்தன. அவர் உடல் முழுவதும் ஈரம்.

ராபர்ட் அவரை நெருங்கி நாடி பிடித்து உயிர் இருக்கிறதா என்று உறுதி செய்தான். இருக்கிறது.

கத்திய பணிப்பெண் இன்னமும் அதிர்ச்சி அடங்காமல் நின்றிருந்தாள். திக்கித் திணறிப் பேசினாள்.

“கூலிங்கா தண்ணி கேட்டாரு சார். குடுத்தேன். குடிச்சினை இருந்தாரு,

அப்பிடியே மல்லாக்க சாய்ஞ்சுட்
டாரு”

ராபர்ட் அவரைத் தூக்கும் முயற்
சியில் இறங்கும்போதே மேனேஜர்
ஓடிவந்தான். அவனும் சேர்ந்து தூக்
கி, பெரியவரை சோஃபாவில் அமர
வைத்தான்.

ரகு அவனைப் பார்த்து, ராபர்ட்
டைப் பார்த்தான் - சிசிடிவியில்
அவரோடு இருந்தவன் இவன்தான்
எனும் பார்வை அது. ராபர்ட் ஆமோ
தித்தான்.

ராபர்ட் அவனிடம் “நீங்க கே.ஏ வோட
மேனேஜர் தான?”

அவன் இருவரையும் பார்த்து, “ஆமா
ஒரு நிமிசம்” என லேசான அலட்சி
யம் காட்டி,

பெரியவரை அமரவைத்துவிட்டு, ஃ
பேமிலி டாக்டருக்கு போன் செய்
தான். “ஆமா டாக்டர் பி.பி சூட் ஆகி
ருச்சுன்னு நினைக்கிறேன். அன்
கான்ஸியஸ் போய்ட்டாரு. உடனே,
ஆமா உடனே”

கே.ஏவின் மனைவி மேனேஜரிடம்,

“டாக்டர் வந்தா பார்த்துக்கோங்க, நான் போறேன்”

அவன் சரி என்பது போல் தலையாட்ட,

ரகு, “மேடம், இன்னும் கேள்வி இருக்கு, நீங்க பெட்டர் இங்கயே இருங்க”

கே.ஏவின் மேனேஜர் சற்று அதட்டலாக “சார், அவங்களை எதுக்கு இருக்கச் சொல்றீங்க, என்ன விசய..”

பளார்!

என ராபர்ட் ஒரு அறை விட்டான். சித்தம் கலங்கி, முகத்தை உதறிக் கொண்ட மேனேஜர், நிதானத்திற்கு வர அரை நொடிபிடித்தது.

“சார்”

“டிராவல்ஸ்ல போய், ரும் கதவ ஓடச்சு ஃபைல எடுத்துட்டு வந்தவன் நீதான? உன்னத் தேடித்தான் வந்தோம், நான் சொல்றவரைக்கும் இப்பிடி நில்லு, பேசுன, அடிச்சு மூஞ்சி மொகறையல்லாம் ஓடச்சுருவேன்”

ராபர்ட் தன் கையில் இருந்த காப்பை மேலே ஏற்றிவிட்டுக் கொண்டே சொல்ல, ரகு அவனைப்

பார்த்துச் சிரித்து, இப்பிடி வா என அருகில் நிற்க வைத்துக்கொண்டே, பெரியவரைப் பார்க்க அவருக்கு லேசாக மூச்சு வாங்கியது. கண்களைச் சிமிட்டினார். பணிப்பெண் தண்ணீர் கொடுத்தாள். கை நடுங்க வாங்கிப் பருகினார்.

கே,ஏவின் மனைவியின் கண்கள் மித போதையில் இருந்து மொத்த மாய்த் தெளிந்து, பயம் தெறிக்க, ரா பர்ட்டைப் பார்த்தாள்.

ரகு சுற்றும் முற்றும் பார்த்து, அங்கு தள்ளி இருந்த டைனிங் டேபிளுக்கு அவளை அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

“ஏதாவது , எனிதிங், எனிதிங், நீங்க சொன்னா, அது இந்த கேஸ்க்கு ரொம்ப யூஸ்புல்லா இருக்கும். வி ஆர் அல்மோஸ்ட் ஆன். இன்னும் கொஞ்சம் தான்”

மாடியில் பேசியபோது அவள் குரலில் இருந்த திமிர் அல்லது அலட்சியம் இப்போது இல்லை என்பதை ரகு உணர்ந்தான். ராபர்ட்டின் அறை செய்த மாயம்.

“சார். அவருக்கு நிச்சயமா பிஸினஸ் மூலமா இது நடந்திருக்காது. என்னோட டவுட் எல்லாம், சம் லேடிஸ் மேட்டர், எங்கயோ ஏதோ பெருசா தப்பு பண்ணி மாட்டி இருப்பாரு. நான் மாடில சொன்ன மாதிரி, அவர் பர்வர்ட் ஆகி ரொம்ப நாள் ஆச்சு. இது தப்பாருங்க”

எனத் தன் இடது கையைக் காட்டினாள். மணிக்கட்டிற்கு சற்று மேல், சிவந்த கரத்தின் நடுவே, கருப்பாய் வட்ட வட்ட பொட்டுகள். சிகரெட்டால் பொசுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

“இது மாதிரி, உடம்புல நிறைய” சொல்லிவிட்டு, சூழ் கொண்டு திரண்டிருந்த கண்ணீர்த் துளி கீழே இறங்கிவிடக்கூடாது என்பதில் தீர்மானமாய் இருந்தாள். டிஷ்யூவைக் கொண்டு நளினமாய்க் கண்களுக்குக் கீழே கோடு போட்டுக்கொண்டாள்.

“யார் கூடவாவது ரொம்ப க்ளோஸா மூவ் பண்ணாறா? ஸ்வேதா?”

“ஹி வாஸ் ட்ரையிங் எவ்வரி ஒன்.. எவ்ரி ஒன்”

அவள் சொன்ன வார்த்தை, கே.ஏ நாக்மைத் தொங்கப்போட்டு பெண் கள் பின்னால் சுற்றும் பிம்பம் கண் முன் கொண்டு வந்தது.

“ஐ கேன் அண்டர்ஸ்டேண்ட், பட், ஸ் வேதா இங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்காங் களா?”

“நோ, நெவர். அவரு வீட்டுல வேற மாதிரி. ரொம்ப நல்ல இமேஜ் மெயின்ட்டேன் பண்ணாரு”

“ஓக்கே, யூ கேரி ஆன். ஏதாவதுன்னா கால் பண்ணோம்.”

சட்டென எழுந்து மாடிக்குப் போய் விட்டாள். அரை நொடியில் சத்த மாய் பாட்டுச் சத்தம் கேட்க, கதவை அடைத்துக்கொண்டாள்.

ரகு நேராக மேனேஜரிடம் வந்தான்.

“வலிக்குதா?”

ஆம் இல்லை என்பது போல் மைய்ய மாகத் தலையை ஆட்டினான்.

“சரி இப்ப சொல்லு, எதுக்கு டிரா வல்ஸ்க்குப் போயி ஃபைல எடுத் துட்டு வந்தீங்க? அதுவும் திருட்டுத் தனமா? உங்க அய்யாவுக்கு இருக்

குற இன்ஃபுளுயன்ஸ்ல, சொடுக்குப்
போட்டா எல்லாம் நடக்குமே?”

“சார்”

ராபர்ட் எதேச்சையாக நகர,
பயந்த மேனேஜர் “சார் சொல்லிர்
றேன் சார்”

ராபர்ட் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு
மேனேஜரில் இருந்த நீரை எடுத்து
பருகினான்.

“உன் பேர் என்ன?”

“சுதா..கர் சார்”

“சொல்லுங்க மிஸ்டர் சுதாகர், என்ன
ஃபைல் அது?”

சுதாகரின் கண்கள் அனிச்சையாக
அண்ணாமலையைப் பார்த்தன.

ரகு, அவன் கன்னத்தைத் தொட்டுத்
திருப்பி,

“இங்க பார்த்து சொல்லுங்க தம்பி,
இருக்குற கடுப்புல நீ நல்லா வாகா
சிக்கி இருக்க, அடிபெத்து சாகாத”

“சார். கே.ஏ சார்கிட்ட வேல பார்த்
தவன் எவனோ அடிக்கடி போன்
பண்ணி ஓவராப் பேசுனான் சார்.
அவன் டீட்டெய்ல் கிடைச்சா, அவன

தூக்கிட்டு வந்து விசாரிச்சு, சாரக்
கொன்னவங்களைப் பிடிச்சிரலாம்னு”

“ஓஹ்..அப்ப நாங்கல்லாம் எதுக்கு
இருக்கோம், பூ பிடுங்கவா?, ஆமா
என்ன பேசுனான்?”

“சார் எனக்கு பணம் தராமலே
போய்ட்டாரு, தரலேன்னா உண்
மைய சொல்லிருவேன்னு”

ராபர்ட் முகம் மாறியது.

“என்ன உண்மை? போன் பண்ணுது
அந்த சோனுதானா?”

“அவன் தான் சார், பணம் கேட்டான்
சார். ரொம்ப கேட்டான். அய்யாகிட்ட
சொன்னேன். பணம் போகுது, ஆனா
அவனுக்கு ஏதோ உண்மை தெரிஞ்
சுருக்கே, அதக் கண்டுபிடிச்சா கார்த்
திக்க கொன்னவன நாம பிடிச்சிர
லாம்னு”

“பிடிச்சு?”

அப்போது பின்னால் இருந்து அண்
ணாமலையில் குரல் ஒலித்தது.

“பிடிச்சு, எம் மகனக் கொன்னமாத்
ரியே அவன் ஓடம்பயும் செதச்சு, சித்
தரவதை பண்ணி, நரம்பு நரம்பாப்
பிடிங்கி எடுக்கணும்னுதான் சார்”

அமர்ந்த நிலையிலேயே கண்கள் சிமிட்டாமல் வாய் மட்டும் அசைய, தீர்மானமாகச் சொன்னார்.

“எம் புள்ளய எப்பிடி வளர்த்திருப் பேன். ஒரு கொசு கடிச்சாக் கூடத் தாங்கமாட்டேன் சார்”

ராபர்ட் ஏதோ பேச முற்பட, ரகு வேண்டாம் என்பது போல் தலையாட்டினான்.

சுதாகர் தொடர்ந்தான்.

“ஆனா அந்த ஃபைல்ல சோனுவோட பேரும் நம்பரும் மட்டும்தான் இருக்கு. ஆனா, அந்த ஃபோட்டாவப் பார்த்துத்தும்ம்தான் சார் ஒருவிசயம் ஞாபகம் வந்துச்சு”

“என்ன?”

“கொஞ்ச நாள் முன்னாடி நாங்க நார்த் சைட் டீர் போனப்ப இந்த சோனு அந்த ஹோட்டல்ல இருந்தான்”

ரகுவின் கண்கள் ஆயிரம் வாட்ஸ் போல் பிரகாசமடைந்தன.

18.

மேகம் மறைத்த சூரியன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெளியே தலை காட்டு வது போல், வெளிச்சம் பரவியது ரகு வின் மனதில். கே.ஏவின் மேனேஜர் சுதாகர் தான் துருப்புச் சீட்டு. அவ னைத் தட்டினால் பொலபொலவென உதிர்ந்துவிடும் இந்தக் கேஸ் என நினைத்தான். அருணாச்சலத்தை மருத்துவர் செக்-அப் செய்து, தேவை யான சிகிச்சை அளித்துக்கொண்டி ருந்தார்.

ராபர்ட்டை நோக்கிய ரகு, சுதாகரை உடன் அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என இரு விரல்களால் குழுஉக் குறியிட, அதற்காகவே காத்திருந் தது போல் சுதாகரை நெட்டித்தள்ளிக் கொண்டு போனான் ராபர்ட்.

சுதாகர் மிரட்சியும் கெஞ்சலுமாக பேசினான்.

“சார், நான் இந்த வீட்டுக்காக நாயா ஒழச்சவன் சார். என்னய எதுக்கு சார் இப்பிடி ட்ரீட் பண்ணீங்க?”

“இதுக்கே ட்ரீட் பத்திப் பேசறியே, இன்னும் தேர்ட் டிகிரி ட்ரீட்மெண்ட்னு

ஒன்னு இருக்கு. ஐஸ் கத்தி தெரியுமா ஐஸ் கத்தி, அத சொருகுவோம்” என அவன் பின்புறத்தைத் தட்ட, சுதாகரின் பயம் அவன் கண்களில் அப்பட்டமாய்த் தெரிந்தது.

ரகு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டே “நாங்க கேட்குறதுக்கு முன்னாடி நீயே ஒரு பத்து வரிக்கு மிகாமல் என்ன நடந்துச்சு, எதுனால உங்க கே.ஏவ கொன்னானுங்க, ஸ்வேதாவோட மேக்கப் அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர்ஷினி, சோனூன்னு வரிசையா செத்தாங்களே, என்ன சம்பந்தம்? அப்டின்னு சொல்லிட்டன்னா, நாங்க வேற வேலயப் பார்க்கப் போயிருவோம்”

ரகு பேசப் பேச, சிகரெட் நெடியில் இறுமிய சுதாகர்,

“சார், எனக்குத் தெரிஞ்சு சொல்றேன் சார்”

“தெரிஞ்சு இல்ல, தெரிஞ்சது எல்லாத்தையும். எல்லாத்தையும் சொல்லு, பாதி முழுங்காத, எதையும் இது தேவை இல்லன்னு நீயா மறைக்காத”

தலையாட்டினான்.

“சார், எங்க கே.ஏ சார் பிஸினஸ்ல எப்பிடி மடமடன்னு மேல வந்தா ருன்னு எல்லாருக்கும் தெரியும். அவருக்கு எதிரா பிஸினஸ் பண்ணவங்க எல்லாரையும் நேர்ல மீட்பண்ணி டீல் பேசிருவாரு. அவங்க ளோட மினிமம் மார்ஜின் என்னவோ அத இவரோ குடுத்து அந்த ஸ்டாக்க வாங்கிருவாரு. ஆனா சந்தைல எங்கயுமே அது வராம பார்த்துப்பாரு”

ராபர்ட் அசுவாரஸ்யமாய் திரும்பிக் கொண்டான். ரகு மேலும் பேசு என்பது போல் சுதாகரைப் பார்த்தான்.

“அவருக்கு, எங்க கம்பெனி ப்ராண்ட் நிக்கனும் அவ்ளோதான். பணம் பெருசில்ல. அதேமாதிரி எங்களுக்கு எதிரா பிஸினஸ் பண்ணவங்களோட லாபத்துக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லாம பார்த்துக்கிட்டாரு, அதுனால அவங்களும் சும்மா வெளில எங்களுக்கு எதிரா விளம்பரம் அது இதுன்னு பன்றமாதிரி இருந்தாலும், உள்ள சுமுகமாத்தான் இருந்தாங்க எங்க சார்கிட்ட”

ராபர்ட் பொறுமை இழந்து “டேய், உங்க சாரோட சக்ஸஸ் மீட் ஆ இது?” சுதாகர் ரகுவைப் பார்த்தான். அவன் கண்களில் உண்மை இருந்த காரணத்தால் ரகு பேசச் சொல்லி தலையாட்டினான்.

“ஆனா, அதுல ஒருத்தர் மட்டும், ஒருத்தர் என்ன ஒருத்தர், ஒருத்தன் மட்டும் எங்க சார் என்ன மாதிரியான டீலிங்கு போனாலும் ஒத்து வராம முரண்டு பிடிச்சான். ஏன்னா அவனுக்கும் இவர மாதிரியே ப்ராண்ட் தான் முக்கியம், நீங்க கூட கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க, “அனுஷ & கோ”, அந்தக் கம்பெனியோட எம் டி, ருத்ரமூர்த்தி. ஆனா அவன எங்க சார் கூட மோதவிட்டது அவர் பாண்ணு அனுஷா தான்.”

ராபர்ட் இப்பாது சுதாகரை நெருங்கினான். ஏனெனில் அனுஷா எனும் பெண் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்குத் தோன்றியது, தொழில் எதிரி அல்லது பெண் விசயம் எனும் கோணம் போய், தொழிலிலும் எதிரி, பெண் விசயமும்

சேர்ந்து எனும் போது நிச்சயமாய்
இப்படியான கொலை நடக்க சாத்தி
யம் இருக்கிறது என யோசித்தான்.

“அனுஷாவா?”

“ஆமா சார். சும்மா நடிகை மாதிரி
இருப்பாங்க. ஓவர் திமிறு. எங்க சார்
கிட்ட நேரடியா சேலஞ்ச் பண்ணாங்
க, உங்களவிட நாங்க மேல போய்க்
காட்டுவோம்னு”

சுதாகர் பேசப் பேச ராபர்ட் அவனைக்
கிண்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால்
ரகுவின் மூளைக்குள் சம்பந்தமில்
லாத தகவல்கள் இவை எனத் தோன்
றியது. அதன் வெளிப்பாடாக, காரை
வேகமாக ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

ராபர்ட், “அனுஷாவுக்கும் உங்க
சாருக்கும் ஏதாவது?”

சுதாகர் தயங்கினான்.

ராபர்ட், “ சும்மா சொல்லு, இந்த
உன்ன மாதிரி loyal than king ஆட்
கள மட்டும் நம்பவே மாட்டேன்.”

“அது வந்து, எங்க சார், முதல் மீட்
டிங்லயே அவங்க கிட்ட பெர்சனலாப்
பேச ட்ரை பண்ணாரு”

“உங்க சார் மெயின் தொழிலே
அதான் போல, ம்ம்”

“அது சிக்கல் ஆகிருச்சு. ஏன்னா,
அந்தப் பொண்ணு”

ரகு வண்டியின் வேகம் குறைத்து
சுதாகர் என்ன சொல்லப் போகிறான்
என்பது போல் பார்த்தான்.

“அந்தப் பொண்ணு, ஆர்வி சாரோட
லவ்வர்”

ரகு அவனையறிமால சடன்
ப்ரேக் போட்டதில் ராபர்ட் முன்
னோக்கி குனிந்து நிமிர்ந்தான். சுதா
கர் நிலைகுலைந்து மீண்டும் இருக்
கையில் அமர்ந்தான்.

“ஆர்வின்னா, ராஜவேலா?”

“ஆமா சார். அதுல கொஞ்சம் சாருக்
கும் அவருக்கும் கசமுசா ஆகிருச்சு.”

ராபர்ட் ரகுவை நோக்கி, “ஐ திங்க்
இட்ஸ் க்ளியர் ரகு. என்ன பண்ண
லாம்”

ரகு இல்லை என்பதுபோல் தலை
யாட்டினான்.

“இல்ல ராபர்ட், இது எனக்கு கனெக்ட்
ஆக மாட்டேங்குது.. சம்திங், சம்வேர்

ஸ்ட்ரக். எங்கயோ ஏதோ தொங்கிட்டு இருக்கு”

சொல்லிக்கொண்டே சுதாகரைப்

பார்த்த ரகு, சற்று அதட்டலாக,

“டேய், நீ ஏதோ நார்த் சைட் டீர் போன தப் பத்தி சொன்னியே, யாரெல்லாம் போனிங்க, எங்க போனீங்க?”

சுதாகர் மிடறு விழுங்கி, தண்ணீர் கேட்டான்.

காருக்குள் இருந்த பாட்டில்கள் காலி யாக இருந்தன.

ரகு வண்டியை ஓரம் கட்டி நிறுத்த, ராபர்ட் காரை விட்டு இறங்கி, எதிரே இருந்த கடையை நோக்கி, சாலையைக் கடந்தான்.

ரகு சுதாகரிடம் மீண்டும் கேட்டான்.

“ஒனக்கு ஒன்னு தெரியுமா, நீங்க போன அந்த நார்த் இண்டியா டீர் தான் இந்தக் கேஸோட ஆரம்பம்னு பட்சி சொல்லுது”

ரகு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது, விடாமல் ஹாரன் சத்தம் கேட்க, எரிச்சலோடு திரும்பினான்.

டாக்டர் ப்ரேமா தன் காரில் நின்
றிருந்தாள். சைகையில் கேட்டாள்,
என்ன இங்கே?”

ரகுவின் காதல்ப் பறவை சட்டென
கிளர்ந்து பறக்க யத்தனித்தது. இ
றங்கி அவளுக்கு அருகில் சென்று,
டிரைவர் சீட்டை நோக்கிக் குனிந்
தான்.

“அதே கேஸ் விசயமா லோ லோ சுத்
துறோம், நீங்க என்ன இங்க?”

ப்ரேமா தன் தலைமுடியை சரி
செய்துகொண்டே சொன்னாள், “பக்
கத்துல ஃப்ரெண்ட் வீடு, ஜஸ்ட் கேத்
ரிங்”

ராபர்ட்டின் குரல் ரகுவையும் ப்ரே
மையும் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்தன.
“வாட் த ஹெல்லல்ல ரகு”

ரகு ஓடினான்.

காருக்குள், சுதாகர் இறந்து கிடந்
தான். அவன் வாய், காது மற்றும்
மூக்கில் இருந்து ரத்தம் மெல்லிய
கோடுபோல் வழிந்து இருந்தது.

19.

ராபர்ட், ப்ரேமாவையும் ரகுவையும்
எரித்து விடுவது போல் பார்த்தான்.
ரகு குற்றவுணர்வில் கண்களைத்
தாழ்த்திக்கொண்டான். ப்ரேமா வாய்
ஓயாமல், கடவுளுக்கு ஓ மை இனி
ஷியலை இட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.
ராபர்ட் கொடுத்த உத்தரவின் பேரில்
அந்தப் பகுதியில் இருந்து செல்லும்
அத்தனை சாலைகளையும் முடக்கி
இருந்தார்கள். சந்தேகத்தின் பேரில்
கூட அல்ல, கடக்கும் ஒவ்வொரு
ஆசாமியையும் நிறுத்தச் சொல்லி
இருந்தான் ராபர்ட்..

“வாட் த ஹெல்ல இஸ் ஹேப்பனிங்
ரகு”. ராபர்ட்டின் குரலில் நடுக்கமும்
மூர்க்கமும் கலந்து தெறித்தன. ரகு
அமைதியாக இறந்து கிடக்கும் சுதாக
ரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.
கைரேகை கண்டுபிடிக்கும்
பொருட்டு இருவர், கார் எல்லாம் பவு
டர் அடித்து உற்று நோக்கிக் கொண்டி
ருந்தார்கள். பொதுமக்களைக் கட்டுப்
படுத்தும் விதம் பேரிகேட் போடப்பட்டி
ருக்க, லேப் டெக்னீசியன்கள் குறுக்

கும் நெடுக்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ரகு, ராபர்ட்டிடம் “ச்ச, நான் கார விட்டு இறங்கி இருக்கக் கூடாது இல்ல” ராபர்ட் பதில் சொல்லாமல் எதிரே இருந்தக் கடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனதில் காட்சிகள் பின்னோக்கி ஓடின.

தண்ணீர் வாங்க, காரை விட்டு இறங்கி, அவனைக் கடக்கும் வாகனங்களுக்காக காத்திருந்தான். இரண்டு பைக்குகள், ஒரு நானோ, ஒரு ஐ 10 அவனைக் கடந்தது. பின்னர் திரும்பும் போது ஒரு வண்டியும் கடக்கவில்லை.

இப்போது மங்கலாக ஒரு சித்திரம் ராபர்ட்டின் கண்ணில் தோன்றியது. இரண்டாவதாக அவனைக் கடந்த பைக் சற்று வேகம் குறைத்ததை நினைவு கூர்ந்தான். அவன்தான் வண்டியை வளைத்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ரகு இறங்கிய நொடியில் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொன்றிருக்க வேண்டும்.

கொலை ஏதோ சயனைடு சமாச்சாரம்.

ரகுவின் அருகில் இருந்த ப்ரேமா, ஏதோ தோன்றியவளாய் ஆம்புலன் ஸிற்கு அருகில் ஓடினாள்.

சடலத்தோடு புறப்படத் தயாராய் இருந்த ஆம்புலன்னை நிறுத்தி சுதாகரின் உடலில் எதையோத் தேடினாள்.

உதட்டைப் பிதுக்கொண்டு ரகுவின் அருகில் வந்தவளிடம் ரகு

“என்ன கழுத்துல மயக்க ஊசி போட்ட டாட் இருக்கானனு பார்த்தியா, ஒன்னு நான் கொலகாரனா இருக்கனும் இல்ல ராபர்ட் கொலை காரனா இருக்கனும், அப்பத்தான் இவனோடு ஓடம்புல அந்த டாட் வரும். ஹீ வாஸ் வித் அஸ் ஒன்லி”

ரகுவின் குரலில் விரகத்தி. தொடர்ந்தான்.

“ச்ச, அந்த டீர் பத்தி ஏதோ சொன்னான். இவனுக்கு எல்லாமே தெரிஞ்சு இருக்கு. அந்த சோனுவ டீர்ல பார்த்ததா சொன்னான். விமிஸ்ட் எ மேஜர் சோர்ஸ்”

ரகு நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டே சொன்னான். ப்ரேமாதன்னால்தான் ரகு காரை விட்டு இறங்கினான், அதனால்தான் இப்படி ஆனது என்பது போன்ற குற்றவுணர்வில் நின்றிருந்தாள்.

ரகு ராபர்ட்டை நோக்கி, “இல்ல ராபர்ட், திங்ஸ் கெட்டிங் டர்ட்டி, நீட்டு ஆக்ட்” என்றான். அவன் விரல்கள் தானாய் சொடுக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ராபர்ட்” எங்க எங்கயோ சுத்துது இந்த கேஸ். இன்ஃபேக்ட் எனக்கு இப்போ இந்த டாக்டர் ப்ரேமா மேலயே டவுட் வருது, ஆமா எப்பிடி எதுக்கு இப்ப இங்க வந்தீங்க டாக்டர்?”

ரகு அதிர்ந்து “டேய், டோண்ட் பிசில்லி”

ராபர்ட் ரகுவை உதாசீனப் படுத்தி மீண்டும் ப்ரேமை நோக்கி “ப்ளீஸ் டெல் மீ, எங்க போய்ட்டு இருக்கீங்க?” ப்ரேமா முறைத்தாள். தோளைக் குலுக்கு “ஸ்டாப் த க்ராப் மிஸ்டர் ராபர்ட்” என்று சொன்னாலும் அவள்

கண்கள் ரகுவை உதவிக்கு அழைத்
தன.

ராபர்ட் மீண்டும் கேட்டான். “ஜஸ்ட்
ஒரு கொஸ்டின் தான், எந்த ஃப்
ரெண்ட், அவங்களுக்கு நீங்க இப்போ
வரப்போறது தெரியுமா? இஃப்
ப்ளாண்ட் விசிட், கேன் யூ ப்ரூவ்?”

ரகு கோபமாக “டேய், கேன் யூ
ஸ்டாப் திஸ், நம்மளால பிடிக்க முடி
யலைன்னா யார வேணாலும் இழுப்
பியா?, ப்ரேமா, யூ கேரி ஆன் அண்ட்
ஸாரி ஃபார் திஸ்”

ப்ரேமா தன் மொபைலை எடுத்து
ஏதோ காட்டப் போக, ரகு, “ப்ரேமா,
நீங்க கிளம்புங்க” என்றான்.

அவள் விறுவிறுவென தன் காரை
நோக்கிச் சென்று உள்ளே அமர்ந்து,
கதவை அறைந்து சாத்தினாள். அது
ராபர்ட்டின் முகத்தில் அறையப்பட்ட
கதவு.

ராபர்ட் அவள் போவதையேப் பார்த்
துக்கொண்டிருந்தான்.

அவளும் ரியர்வியூ மிரரில் பார்த்துக்
கொண்டுதான் போனாள்.

ரகு “என்னடா லூசு மாதிரி பிஹேவ் பன்ற?, அவ சொன்ன க்ளூவ வச்சதான், மயக்க மருந்து, கொலை பண்ண விதம் எல்லாம் நமக்கு க்ளியர் ஆச்சு, இந்த கேஸ் அங்க இருந்துதான், எல்லாக் கொலையும் ஒரு புள்ளில இணையுதுன்னே கண்டு பிடிச்சோம். அவளப் போய்”

ரகு வெறுப்பாக தலையை ஆட்டினான்.

ராபர்ட்டும் உணர்ந்தவனாய் ஆமோதித்து அமைதியாக காரினுள் ஏறினான்.

ரகு நிதானமாக ராபர்ட்டை நோக்கி, “இப்போ பதட்டப்படாம நான் சொல்றதக் கேளு. நமக்கு சுதாகர் மூலமா புதுசா கிடைச்ச மேட்டர்ன்னு பார்த்தா, அனுஷா”

“அனுஷாவே மேட்டர்தான் போல”

“இர்றா, இவன் ஒருத்தன்.. அனுஷாவும் ராஜவேலும் சீக்ரெட் ரிலேசன்ஷிப்டு சொல்றான். ஆனா எங்க யுமே இந்த விசயம் வெளில வரல. அப்புறம், நார்த் இண்டியா டீர்,

குறிப்பா அங்க சோனுவ பார்த்
தேன்னு சொல்றான்”

ரகு பேசிக்கொண்டே லேப் டெக்னீ
சியன்களைப் பார்த்தான். ரகு பேசு
வதை நிறுத்தியதும்

“என்னாச்சு?” என்ற ராபர்ட்டிடம்,

“இல்ல, அந்த வெள்ள கோர்ட் போட்
ட்டு இருக்குற ஆள எங்கயோ
பார்த்த மாதிரி இல்ல”

ராபர்ட் மறுத்தான் “டேய், ஒரு ஃப்
ளோல சொல்லிட்டு இருக்க, டிஸ்ட்
ராக்ட் ஆகாம சொல்லு”

“இதுவரைக்கும் நடந்த விசயங்கள்
வச்சுப் பார்த்தா, கே.ஏ, ஸ்வேதா
வோட அஸிஸ்டெண்ட், சோனுவ, சுதா
கர் எல்லாருமே எங்கயோ நார்த்ல டீர்
போயிருக்காங்க, இல்ல கே.ஏ போன
இடத்துல இவங்க எல்லாரையும் மீட்
பண்ணி இருக்கனும்”

“ம்ம்”

“அங்க ஏதோ சம்பவம், ஆர் ப்ளானிங்
நடந்து இருக்கனும். அங்க இருந்து
இதெல்லாம் ஸ்டார்ட் ஆகி இருக்க
னும்”

“நீ சொல்றது கரெக்ட்டா இருக்கலாம். ஆனா ஸ்வேதா, அனுஷான்னு ரெண்டு முக்கியமான பொண்ணுங்க. இதுல ஆச்சர்யமான ஷாக்கிங் என்னன்னா இந்த ரெண்டு பொண்ணுங்களோடயும் க்ளோஸா இருக்குற ராஜவேல். அவனோட ரியாக்ஷன்ஸ். நீ சொல்ற நார்த் டீர் லாஜிக்ல ராஜவேல் உருவிக்கிட்டு வெளில வந்துர்றானே”

“இந்த அனுஷாவ கொஞ்சம் பட்டி டிங்கரிங் பார்க்கனும், அடுத்து ராஜவேல்”

“அதுக்கு முன்னாடி ஸ்வேதா”

“நீ திருந்த மாட்டியே”

ராபர்ட் சிரிக்க முயன்றான்.

ரகு மொபைல் அலறியது. எடுத்து, ராபர்ட்டின் முகத்திற்கு நேரே நீட்டினான்.

“ராஜவேல் காலிங்”

20.

ராபர்ட் உள்ளங்கைகளைத் தேய்த்துக்கொண்டான்.

“எடு ரகு, அவன..மதர் சோ..த்” என ஹிந்தியில் திட்டினான்.

ராபர்ட் வட இந்தியர்களோடு அதிகம் புழங்கியதன் மிச்சம் இந்த ஹிந்திக் கெட்ட வார்த்தைகள்தான். அதில் ஒரு லயம் இருப்பதாகச் சொல்வான். அனுராக் காஷ்யப்பின் படங்கள், குறிப்பாக கேங்ஸ் ஆஃப் வசேர் பூர் எல்லாம் அவ்வளவு உண்மைக்கு அருகில் இருந்ததன் காரணம் அப்படத்தில் சராமாரியாகப் புழங்கிய கெட்ட வார்த்தைகள்தான் என்பது ராபர்ட்டின் கருத்து.

ரகு நிதானமாய்க் கையாண்டான். முழுவதுமாக அடிக்க விட்டான்.

ராபர்ட் பதறினான். “எடு ரகு. ஆடு தானா வந்து சிக்குது”

ரகு கை அமர்த்தினான். “அவனே கூப்புடுறான்னா என்னவா இருக்கும்? யோசி. அவன் போன நம்ம எடுத்தோம்னா தேவையில்லாம அவன் சொல்றதுக்கு கமிட்

ஆகுற மாதிரி போகும். இரு. ரொம்ப
பதட்டத்துல இருந்தான்னா திருப்
பிக் கூப்புடுவான். பயத்துல இருந்
தான்னா வாட்சப் பண்ணுவான்”

ரகு நினைத்தது போலவே வாட்சப்.

“சார், ஐ’ம் பேக் இன் சென்னை. கால்
ம்”

ராபர்ட் அதைப் பார்த்து, “பெரிய
பருப்பு இவரு.. இந்தக் கேஸ்ல
இவன உள்ள இழுத்து, வச்சு செய்ய
ணும் ரகு”

“இந்த மெசேஜ்ல ஏதாவது தட்டுப்ப
டுதா?”

ராபர்ட் மீண்டும் படித்தான். உதட்
டைப் பிதுக்கினான்.

“அவனோட மேனேஜர் சொல்லி
இருப்பான். நாம கொஞ்சம் ரூடா
இருந்தோம்னு. சரி என்ன தான்னு
பார்ப்போம்னு நெனச்சிருப்பான்”

ரகு இல்லை என்பதுபோல் தலை
யாட்டி

“சார்னு ஆரம்பிக்கிறான் பாரு. அன்
னிக்கு என்னா அட்டிடியூட் காட்டி
னான். இப்போ இந்தக் கேஸோட
லெவல் வேற மாதிரி போயிருச்

சுன்னு அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருச்சு. இதுல இருந்து கழண்டுக்கப் பார்க் குறான். இப்போ நீ ஸ்வேதா என்ன, எத வேணாலும் விசாரிச்சுக்கோங்க, என்ன ஆள விடுங்கன்னு சொல்லி ருவான் பாரு”

ராபர்ட் மீண்டும் அந்த வாட்சப் மெசே லைப் பார்த்து விட்டு “ஆமால்ல.. ம்ம். பை த வே, அனுஷா மேட்டர நாம மோப்பம் பிடிச்சிட்டோம்னு தெரிஞ்சி ருக்குமோ?”

“இல்ல. இந்த விசயம், அத சொன்ன சுதாகர், நீ நான்னு மூணு பேருக் குத்தான் தெரியும். அவன் மவுத்து. நான் சொல்லல. நீ சொல்லி இருந்தா, ராஜவேலுக்குத் தெரிஞ்சு ருக்க சான்ஸ் இருக்கு”

ரகுவின் நக்கலை ராபர்ட் ரசிக்க வில்லை.

“நான் சொல்லலன்னு எனக்குத் தெரியும், நீ தான் ப்ரேமாகிட்ட உளறி இருப்பியோன்னு டவுட்டா இருக்கு ரகு”

அதுவரை சாதாரணமாய் இருந்த ரகு, ராபர்ட்டின் இந்த வாக்கியம்

கேட்ட நொடியில் மூளைக்குள் மின்னல் வெட்டியது.

‘இந்த ப்ரேமா ஏன் தேவையில்லாமல் இங்கு எதிர்பட்டாள்? ஒருவேளை ராபர்ட் சந்தேகித்தது போல் அளக்கு ஏதேனும் சம்பந்தம்?’

ரகுவின் யோசனையை உணர்ந்த ராபர்ட் “ என்ன ப்ரேமா மேலமைல்ட்டா டவுட் வருமே, என்னன்னு கொஞ்சம் பாரு ராகு, ஐ ஹேவ் எ கட் ஃபீல்”

“ப்ச், அவதானடா இந்த கேஸ்ல இருக்குற முக்கியமான லீடயே ஒப்பன் பண்ணிக் குடுத்தா”

ராபர்ட் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“ஒரு வேள அது திசை திருப்பும் முயற்சியா இருந்தா?”

சொல்லிவிட்டு வண்டியை நோக்கி நடந்தான்.

ரகு, குழப்பத்தில் மூளை வெடித்து வெளியேறிவிடுவது போல் உணர்ந்தான்.

ராபர்ட் சிரித்துக்கொண்டே “ என்ன உன் லவ்வர கொலைகாரி ஆக

கிட்டேன்னு குழம்பிட்டியா?" வினோ
தமாய்ச் சிரித்தான். "இப்பிடித்தான
இருக்கும், காலேஜ்ல நான் பிஸிக்
ஸிஸ் ப்ரியாவோட சுத்த ட்ரை பண்
ணும் போது இல்லாததும் பொல்
லாததும் சொல்லி, அவ கூட போக
விடாம பண்ணுவினே, அப்ப எனக்கு"
"டோண்ட் பி சில்லி ராபர்ட்., இந்தக்
கேஸ்க்கு வேற கோணங்கள் இருக்
கும் போல. சுதாகர நாம சாக விட்டு
ருக்கக் கூடாது"

ராபர்ட் ரகுவின் மனநிலையை சமன்
செய்யும் விதமாய்ப் பேசினான்.

"சுதாகரோட அட்டாப்ஸி ரிப்
போர்ட்ஸ் வரட்டும், ஏதாவது தட்டுப்ப
டும். இப்போ நாம பண்ண வேண்டி
யது, ராஜவேல மீட் பண்றதுதான்."

ரகு ராஜவேலை அழைத்துக் கொண்
டிருக்கும் போதே ராஜவேல் மறுமு
னையில் வந்துவிட்டான்.

"சொல்லுங்க ராஜவேல், கால்
பண்ணி இருந்தீங்க"

தடுமாறி, சுதாரித்த ராஜவேல்,
போலி மிடுக்கில்

“ம்ம். எஸ்.. எதுக்குப் பண்ணேன்..
ம்ம்.. எஸ் எஸ்.. நான் அவார்ட்
வாங்கப் போயிருந்தேன்.. அப்போ
நீங்க என்னப் பார்க்க வந்ததா என்
னோட மேனேஜர் சொன்னாரு, தட்ஸ்
வொய்”

“ஓக்கே.. நீங்க பிஸியா இல்லேன்னா
இப்ப பார்க்க முடியுமா? சும்மா
ஜெனரல் என்கொய்ரி”

“யா ஸ்யூர் ஸ்யூர். வாங்க, ப்ளீஸ் கம்
வித் எம்ப்ட்டி ஸ்டொமக்.. இங்க சாப்
பிடலாம்” அளப்பரிய நகைச்சுவை
என்பதுபோல் அவனாகவே சிரித்
தான். கார் ஸ்பீக்கரில் அவன் சிரிப்பு
அலறியதை ராபர்ட் பரிதாபமாய்ப்
பார்த்தான்.

ராஜவேல் மீசையை
மழித்திருந்தான். செவ்வகத் துண்டு
போல் கண்ணாடி போட்டிருந்தான்.
வட இந்திய நாயகன் போல் மாறி
இருந்தான்.

“ரெண்டு நாள் டெல்லிக்குப்
போய்ட்டு வந்தா இப்பிடி ஆகுமோ?”
ராபர்ட் கிசுகிசுத்தான்.

“எஸ் சார்ரர்ர்.” என சகஜமாய் இருப் பதாக நினைத்து ர் விசுதியை இழுத் தான்.

ரகு “ மிஸ்டர் ராஜவேல், நேரடியா பாய்ண்ட்டு வர்றேன். கே.ஏ கொலை சம்பந்தமா உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? சந்தேகங்கள், அனுமாங் கள்.. இப்பிடி”

“வெல்..நானும் ரொம்ப ஸ்ட்ரெய்ட்டா சொல்லிர்றேன். நத்திங். எனக்கும் இதுக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்ல. இன் ஃபேக்ட் அவரு சினிமா வுக்குள்ள வர்றது நல்லதுதான்னு நினைச்சேன்.”

“ஓக்கே, ஸ்வேதாக்கும் உங்களுக் கும் கொஞ்சம் நெருக்கம்.. கே.ஏவும் ஸ்வேதாவும் ஏதாவது?”

“ச்ச, ஷி இஸ் வெரி குட் கேர்ள், ரொம்ப தைரியமானப் பொண்ணு. மீடியாஸ் சும்மா கிசுகிசு அது இதுன்னு எங்கள் எழுதுறாங்க. ஆனா, ட்ரஸ்ட் மீ, வி நெவர் ஹேவ் எனி ரிலேஷன்ஷிப். என்னோடப் படத்துல ஹீரோயின். தட்ஸ் ஆல்.. நான் பார்த்த வரைக்கும், ஸ்வேதா

இஸ் நாட் ஈஸி கோயிங். அவங்களுக்குத் தெரியும் அவங்களோட லிமிட்."

"அது இல்ல.. கே.ஏ ஏதாவது டார்ச்சர்? அது சம்பந்தமா உங்க கிட்ட ஏதாவது சொல்லி இருக்காங்களா?"

ரகு கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே ராபர்ட்

"ஆக்ட்சுவலா இத நாங்க ஸ்வேதா கிட்டத்தான் டீல் பண்ணணும். பட் நீங்க விடல.."

ராபர்ட்டும் ரகுவும் எதிர்பார்த்தது போலவே ராஜுவேல் ரியாக்ட் செய்தான்.

"ச்ச, ச்ச, அவங்களோட கேரியர் ஸ்பாயில் ஆகும்னுதான்.. பட் இப்போ கேஸ் வேற மாதிரி போறதால, நீங்க தாராளமா ஸ்வேதாவ விசாரிக்கலாம், ஐ வில் டெல் ஹெர்"

ராபர்ட் அறைகளைப் பார்த்தான்.

"இல்ல, அவங்க இங்க இல்ல"

மூவரும் சிரித்தார்கள். அவன் சிரிப்பை சுக்கு நூறாக்க வேண்டும் என உத்தேசித்த ராபர்ட்

"பை த வே, அனுஷா"

ராஜவேல், கேட்ட மாத்திரத்தில்,
நாகப்பாம்பு புற்றுக்குள் தலையை
இழுத்துக்கொள்வது போல் வேக
மாய் பின்னால் இழுத்துக்கொண்
டான். அதில் அவன் பின்னந்தலை
சுவற்றில் மோதியது. முகம் கடுமை
யான வலியோடு நோக, இருவரை
யும் பார்த்தான்.
-தொடரும்.

21.

ராஜவேலின் முகமாற்றத்தில் அகமகிழ்ந்த ராபர்ட் மீண்டும் நிறுத்தி நிதானமாய்க் கேட்டான்.

“அனுஷ & கோ மேனேஜிங் டைரக்டர் அனுஷாவ உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

ராஜவேல் ஆட்காட்டி விரலை நீட்டி ராபர்ட்டை நோக்கினான். விரல் நடுங்கியது.

“இத பாருங்க. தட்ஸ் மை பர்சனல். ப்யூர்லி பர்சனல். வேண்டாம்”

ரகு, “ராஜவேல். இந்த கேஸ் எங்க வரைக்கும் பாய்ஞ்சு இருக்கு தெரியுமா? இன்னும் சி.எம் மட்டும்தான் கால் பண்ணல. ஒரு நாளைக்கு நாப்பது தடவ கமிஷனர் லைன்ல வர்றாரு. மினிஸ்டர்ஸ் எல்லாரும் அவ்ளோ ப்ரஷர் போடுறாங்க. எல்லாரும் ஏதோ ஒரு லேனா தேனா அதாவது குடுக்கல் வாங்கல்ல கே.ஏ குரூப்ஸ் கூட பிஸினஸ் வச்சிருந்துருக்காங்க. அண்ணாமலை தன்னோட மொத்தக் காண்டாக்ட்ஸையும் யூஸ் பண்ணி பிரஷர் குடுக்கு

றாரு. நீங்க என்னடான்னா ஸ்வே
தாவ கேட்காத, இது பர்சனல், அது
அபீஷியல்னு.. டோண்ட் யூ கெட்
த சீரியஸ்னஸ் ஆஃப் திஸ் கேஸ்,
மொத்தம் எத்தன கொலைங்க தெரி
யுமா? இன்னிக்கு, இப்ப செத்த கே.ஏ
மேனேஜரோட சேர்த்து மொத்தம்
நாலு மர்டர்ஸ்”

“வாட், சுதாகர்?” ராஜவேலின் இதயம்
இன்னும் வேகமாக பம்ப் செய்யத்
துவங்கியது.

“ஆமா, சுதாகர் தான். இதுவரைக்
கும் நீங்க வாங்கன்னு மரியாதை
யாப் பேசிட்டு இருக்கோம். அதுக்கு
கொஞ்சம் ரெஸ்பக்ட் குடுத்து, எல்
லாத்தையும் சொல்லுங்க”

ராஜவேல் எழுந்து நடந்தான். மூலை
யில் இருந்த ஃப்ரிட்ஜைத் திறந்து
ஏதோ ஒரு பானத்தைப் பருகினான்.
வந்து அமர்ந்தான்.

“சார். நான் ஒரு ஃபேமஸ்
ஹீரோ. அதுனால என்னோட பெர்
சனல் மேட்டர்ச ரகசியமா வச்சி
ருக்க வேண்டிய அவசியத்துனால
தான் இந்தப் பதற்றம். ஏன்னா நாங்க

என்ன பண்ணாலும் அது பெரிய
லெவல்ல எக்ஸ்போஸ் ஆகும்”

ராபர்ட்” இந்தக் கந்தாயம் அப்புறம்.
மொதல்ல மேட்டருக்கு வாங்க”

ராஜவேல் தலையை ஆட்டினான்
“ஆல் ரைட். அனுஷா என்னோட
ரசிகை.. ஐ மீன் ரசிகையா இருந்து
இப்போ என்னோட எல்லாமுமா
ஆனவங்க. நாங்க மேரேஜ் பண்
ணிக்கப் போறது உறுதி. அதுக்கான
ஏற்பாடு நடந்துட்டு இருக்கு.”

“உங்க வொய்ஃப்?”

“அதான் சொன்னேனே.. ஏற்பா
டுன்னு.. இட் மீன்ஸ், டைவர்ஸ் ப்ரா
சஸ் அது இதுன்னு. இந்தக் கேஸ்ல
அனுஷாவும் நானும் எங்க வர்றோம்?
நெஜமாவே எனக்குப் புரியல”

“நான் சொல்றேன். அதுக்கு முன்
னால, கே.ஏ செத்த அன்னிக்கு நீங்க
ரேஸ் கோர்ஸ்ல என்ன பண்ணிட்டு
இருந்தீங்க. கரெக்ட்டா பதில் சொல்
லுங்க.. ஐ மீன் உண்மை மட்டும்
சொல்லுங்க”

ராஜவேல், தான் எல்லாவழியி
லும் சுற்றிவளைக்கப்பட்டது போல்

உணர்ந்து தலையைக் கவிழ்த்தான்.
பெருமூச்சு விட்டு, பேசினான்.

“சார். எனக்கும் இந்தக் கொலைக்
கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்ல.
பட் அனுஷா விசயம் எக்ஸ்
போஸ் ஆகும்னுதான் தேவையில்
லாம நான் அவாய்ட் பண்ணேன்.
ஓக்கே.. அன்னிக்கு நானும் அனு
ஷாவும் ஓ.எம்.ஆர் வழியா பாண்
டில் இருந்து வந்தோம். அவள வீட்ல
எறக்கி விட்டுட்டு நான் ரிட்டர்ன்
வரும்போது ரேஸ் கோர்ஸ் ரோடு
வழியா வந்தேன்.”

“அவங்க வீடு எங்க இருக்கு?”

“மடுவன்கரை பாலத்துக்கு அந்தப்
பக்கம். பங்களா எண்டர்ன்ஸ்லயே
எறக்கி விட்டுட்டு வந்துட்டேன். நார்
மலா லேட் நைட்னா அங்கதான் ஸ்டே
பண்ணுவேன். மறுநாள் ஷல்டிங்
இருந்ததால அன்னிக்குத் தங்கல.”

“நீங்க ரிட்டர் ஆன டைம்தான் எக்
ஸாட்ட கொல நடந்த டைம். அப்போ
ஏதாவது ஏடாகூடமா அந்த ஏரியாலப்
பார்த்தீங்களா?”

“பெருசா ஒன்னும் இல்ல. ஒரு டாக்ஸி என் மேல மோத வந்தது. அல்மோஸ்ட் நேரோ எஸ்கேப்.”

உண்மைதான் சொல்கிறான் என் பதை ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக் கொண்டதில் பகிர்ந்து கொண்டனர் ரகுவும் ராபர்ட்டும்.

ராஜவேல் உற்சாகமாய் “யெஸ், அதுக்கு முன்னால ஒரு டீ வீலர் காரன்.. யெஸ். ஒரு டீவீலர் ரேஸ் கோர்ஸ் கேட்ல இருந்து ரொம்ப ஃபார்ஸ்ட்டா க்ராஸ் ஆச்சு. நான் சடன் ப்ரேக் போட்டு, திட்டினைன்”

ராபர்ட்டிற்கு உடனே, சுதாகருக்கு தண்ணீர் வாங்க சாலையைக் கடக் கும்போது வந்த டீ வீலர் நினை விற்கு வந்தது. ஆர்வமாய்

“ஏதாவது பெக்யூலியரா, டீவீலர்ல, எனி டிஃப்ரெண்ட்?”

ராஜவேல் இடவலமாக ஆட்டினான்.

“ஒரு ஃப்ராக்ஷன் ஆஃப் செகண்ட் அது, வெயிட் வெயிட். நான் திட்டும் போது அவன் பதிலுக்கு கைய நீட்டித் திட்டிட்டுப் போனான். அப்போ கவ

னிச்சேன். விரல்ல ஏதோ.. எஸ், விரல்
ஃபுல்லா இல்லாத ஒரு ஃபீல்”

“முகம்?”

“ஹெல்மெட் போட்டிருந்தான்.
ரொம்ப நல்ல காஸ்டில்யான ஹெல்
மெட். ஃபுல்லா கவர் பண்ணி, பைக்
ரேஸர்ஸ்லாம் யூஸ் பண்றமாதிரி
யான ஹெல்மெட் அது”

ரகு கொஞ்சம் திருப்தியாய் எழுந்
துகொண்டே “ராஜவேல் ஒன் ஃபைப
னல் கொஸ்டின், அனுஷாவுக்கும்
கே,ஏவுக்கும் பிஸினஸ்ல இஷ்
யூன்னு தெரியும். அதத் தாண்டி ஏதா
வது?”

“பிஸினஸ்ல எதுவும் இல்ல. பட் அந்த
பாஸ்டர்ட், ஐம் ஸாரி, அவன் அனு
ஷாகிட்ட தப்பா பேசி, ட்ரை பண்ணி
இருக்கான். அவள, குலுமணாலிக்கு
போலாம் வர்றியான்னு கேட்டிருக்
கான். ஷி ப்ளாக்ட் ஹிம்”

“ஓக்கே, வேற ஏதாவது உங்களுக்கு
தெரிஞ்சா கால் பண்ணுங்க”

“ஓஹ் ஸ்யூர். நான் நாளைக்கு நைட்
ஃபாரின் போறேன். ஒரு பாட்டு ஷூட்
இருக்கு. வில் பி பேக் நெக்ஸ்ட் வீக்”

“தனியாத்தான
ஸ்வேதா?”

போறீங்க?

“அவங்க இங்கதான். இது வேற
படம்”

ராபர்ட் “வாழுங்கடா” என்பதுபோல்
பார்த்து கொண்டே வெளியே வந்
தான். ரகு வண்டியில் ஏறி திரும்
பிப் பார்க்க, ராஜவேல் வராந்தாவில்
நின்று கை அசைத்தான்.

“ரகு இவன நம்பலாமா? திடீர்னு
ரொம்பப் பம்முறானே?”

“இவனுக்கும் இந்தக் கேசுக்கும் ஒரு
சம்பந்தமும் இல்ல”

“ம்ம்”

கேட்டை விட்டு வெளியே வந்து பிர
தான சாலையை அடைந்து வேகம்
எடுத்துக் கொண்டே சொன்னான்

“ஆனா, அந்த அனுஷா இருக்கா
பாரு. அவகிட்ட விசயம் இருக்கு.”

“நீ வேணாப் போயி அனுஷாவ
விசாரி. நான் ஸ்வேதாகிட்ட என்
கொய்ரி பண்ணி முடிச்சி வைக்கி
றேன்”

ராபர்ட் சொல்ல, ரகு அவனை ஏற
இறங்கப் பார்த்து, சிரித்து

“ஸ்வேதாவ லைன்ல பிடி”

“அவதான் லைனுக்கே வரமாட்டேங் குறாளே”

எனச் சொல்லிக்கொண்டே டயல் செய்தான்.

“என்னடா காண்டாக்ட்ல இருந்து போகாம நம்பர மனப்பாடமா அடிக் கிற, அடப்பாவி”

ராபர்ட் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டே,

“ஐ.க்யூ லெவல் அதிகம்டா எனக்கு”

என சமாளிக்க,

“என்ன சிங்கிள் ரிங் போகுதா?”

“எஸ்”

“ராஜவேலுக்கு அடி, அதுவும் சிங் கிள்லதான் போகும்”

“ம்ம், அடுத்த ஜென்மத்துல ஹீரோ வாத்தாண்டா பொறக்கனும்”

“ஹுக்க்கும். பார்த்த இல்ல, நம்மக் கிட்ட பம்முனத”

இருவரும் பேசி சிரித்துக்கொண்டு ஈஸ்ட் கோஸ்ட் சாலையின் எல்லைக் குள் நுழைந்து, திருவான்மியூரை அடைந்ததும் ட்ராஃபிக் ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது.

அவர்களின் காருக்கு அருகில் சிக்னலில் நின்றிருந்த டீவீலர்காரன் ஒருவன், அவனுடைய மூன்று விரல்களும் இல்லாத நிலையில் சுண்டு விரலைக் கொண்டு ஹாரனை அழுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

திருவான்மியூர் டெர்மினல் முடிந்து சிக்னலில் இருந்து நேராக செல்வதா இடது புறம் செல்வதா என ரகு யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அங்கிருந்த மற்ற வாகனங்கள் நகர்ந்து மறைய, இடது புறம் திரும்பி ஓரமாய் நிறுத்தினான்.

“என்னாச்சு ரகு?”

“இல்ல. இப்ப சிக்னல்ல” ரகு கண்களை மூடி பேசாமல் இருந்தான்

“ஆர் யூ ஆல்ரைட்?” ராபர்ட் ரகுவின் தோளைத் தொட்டு உலுக்கினான்.

“ம்ம். இல்ல இப்போ ஏதோ சம் திங் அப்நார்மலா பார்த்த ஃபீல், பட் டக்குனு ரிகலக்ட் பண்ண முடியல ராபர்ட்”

“நத்திங்டா. விடு. இந்தக் கேஸ்ல ரொம்ப சுத்திருச்சு மைண்ட். நீ எறங்கு, நான் ஓட்டுறேன்”

இருவரும் மாறிக்கொள்ள, ரகு இறங்கி ஏறும்போதும் அந்த சிக்னலைப் பார்த்தான்.

சென்னையின் மொத்தக் கூட்டமும் அந்த இடத்தில் குவிந்து தளரும் என்

பது போல் ஒவ்வொரு பத்து நிமிடத் திற்கு ஒரு முறையும் கூட்டம் இருக் கும் சிக்னல் அது. அந்தக் கூட்டத் திற்குள் இருந்து ஒரு நொடியில் கொலைகாரன் எங்கோ போய்விட் டது போல் ஓர் உணர்வு ரகுவிற்கு.

ராபர்ட் வண்டியை எடுத்து அடை யாறு பாலத்தைக் கடந்து வலது புற மாய்த் திருப்பிக்கொண்டே

"ரகு, ஸ்வேதா கால் ரிட்டன் பண் ணவே இல்ல," என்றான். ரகுவின் சைகையால் மீண்டும் அழைத்தான்.

ரகு "நீ ஒட்டு, நான் பேசுறேன்" என்ற தற்கு ராபர்ட் "இல்ல, என் வேல என் னோடயே போகட்டும்" என கண்ண டித்தான். ரகு தலையில் அடித்துக் கொண்டான். ரகுவின் மண்டைக் குள் மீண்டும் ஹாரன் சத்தம் கேட்ட து. பம்ப்ப பம்மபம் என விட்டு விட்டு அடித்த ஹாரன் சத்தம்.

நீண்ட ரிங் போன பிறகு ஸ்வேதா எடுத்தாள்

"எஸ் சார்"

ஸ்வேதா இல்லை. ஆண் குரல்.

"ஸ்வேதா?"

“நீங்க? மேடம் ரெஸ்ட் எடுக்குறாங்க”

“நீங்க யாரு?”

“நான் மேடத்தோட மேனேஜர்”

“இதுக்கு முன்னால போன் பண்ணும்போது மேடம் தான் எடுப்பாங்க, மேனேஜர்னு யாரும் இல்லையே”

“யார் சார் நீங்க போலிஸ் மாதிரி கொஸ்டின் பண்ணிட்டு. ப்ரொடியூசர் பி.ஏ வா? மேடம் லாம் பிஸி”

“போலிஸ் மாதிரி இல்ல. போலிஸ் தான். அப்பிடியே லைன எடுத்துட்டுப் போயி மேடம்கிட்ட, ராபர்ட், போலிஸ்னு சொல்லு, போ”

எதிர்முனையில் சட்டென மௌனம் விரவியது. தடக் முடக் என ஏதோ சப்தம்.

சில நொடிகளில்

“சார்” – ஸ்வேதா.

“வீட்ல தான இருக்கீங்க”

“ஆமா.. ஏன்?”

“நாங்க வந்துட்டு இருக்கோம். ஜஸ்ட் சம் ஃபைனல் கொய்ரிஸ்”

அவள் எதிர்முனையில் குழப்பமாய்ப் போனை வைப்பது இங்கு காரில் தென்பட்டது போல் இருந்தது.

வெங்கட்நாராயணா ரோடுவழியாக
டி.நகரைக்குள் புகுந்து ஸ்வேதாவின்
வீட்டு வாசலில் நிறுத்தியதும் ரகு
வின் கண்கள் அயர்ண்ட் வண்டிக்குப்
போயின. இடம் காலியாய் இருந்தது.
அருகில் இருந்த பொட்டிக்கடையில்
“இங்க அயர்ன் வண்டி ஒன்னு இருக்
குமே”

“அந்தக் கொடுமைய ஏன் சார் கேட்
குறீங்க. திடீர்னு ஆளக் காணோம்
ஒரு வாரமா.. துணி குடுத்த ஆளுங்
கல்லாம் வந்து வந்து கேட்டுட்டுப்
போறாங்க”

ரகுவிற்கு ஏதோ சரி இல்லை என்பது
போல் பட்டது.

ராபர்ட் உள்ளே நுழைந்திருந்தான்.
அவனுக்கு ஆர்வம் என்பது போல்
ரகு பின்னால் போனான்.

ஸ்வேதா அன்றலர்ந்த மலர்போல்
வந்தாள்.

“வெல்கம் சார். உட்காருங்க”

இருவரும் அமர எதிரே அமர்ந்தாள்.

ராபர்ட் உரிமையாக “காலைல
இருந்து சுத்துறோம். நல்ல காஃபி
கிடைக்குமா?”

“ஸ்யூர் “ என்றவள் எழுந்து
போனாள்.

“நீங்களா போடப் போறீங்க?”

“இல்ல இல்ல, குக் கிட்ட சொல்லிட்டு
வர்றேன்”

“நல்ல வேள” என்றான். அவளுக்குப்
புரியவில்லை.

சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தவளை நோக்
கித் தெளிவாக கேள்விகள் தொடுத்தான் ரகு.

“ராஜவேல் கால் பண்ணி சொன்னாரா?”

“எஸ், நீங்க வந்தா எல்லா உண்மையையும் சொல்லச் சொன்னாரு”

“குட். சொல்லுங்க ஏன் கொன்னீங்க?”

ராபர்ட் அதிர்ந்து, காஃபியை துப்புவது போல் வாயில் இருந்து கோப்பையை எடுத்தான்.

“எக்ஸ்கியூஸ் மி”

“எஸ்.. ராஜவேல் ஃபுல்லா ஒத்துக் கிட்டாரு. நீங்களும் அவரும் சேர்ந்து பண்ணை எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டாரு. உங்க கிட்ட ஜஸ்ட் ஃபார்மாலிட்டி கன்ஃபர்மேசன் தான். இதோ

என்னோட பேனாலதான் ரெக்கார்
டிங் இருக்கு. ராஜவேல் சொன்னத
போட்டுக் காட்டவா?”

ஸ்வேதா சிரித்தாள். அமர்ந்த வாக்
கில் குனிந்து சிரித்தாள்.

“யூ ஆர் கிடிங்”

ரகு அதட்ட நினைத்து, ஆரம்பித்
தான். ஆனால் அவனாலும் சிரிப்பை
அடக்க இயலாமல்,

“ஓக்கே, ரிலாக்ஸ்.. எல்லா உண்மை
யும்னு சொன்னீங்களே.. ஜஸ்ட் கோ
ஆன்”

அவள் தலையை ஆட்டி “யூ ஆர்
ஹாரிபிள்” என்று போய்க் கோவம்
காட்டினாள்.

ராபர்ட் ‘ என்னடா இதெல்லாம்,
அதான் உனக்கு ப்ரேமா இருக்காளே,
இங்கயுமா ஸ்கோர் பண்ற” என்
பது போல் ரகுவை முறைத்தான். ரகு
ராபர்ட்டிடம் “எப்பிடி” என்பது போல்
கண்ணாடிக்க, காபியை அவன் மேல்
ஊற்றிவிடுவது போல் பாவனை
காட்டினான்.

ஸ்வேதா பேசத் துவங்கினாள்

“கே.ஏ வோட மேனேஜர் சுதாகர் எங்கிட்ட வந்து அவங்க கம்பெனி விளம் பரத்துல நடிக்க அக்ரிமெண்ட் போட்டாரு”

“ம்”

“ரைட் ஃப்ரம் தட் மொமண்ட், கே.ஏ என்னோட பேச ஆரம்பிச்சாரு. ஆரம்பத்துல நானும் எல்லா ஆம்பளைங்க மாதிரிதான் இவரும், ட்ரை பண்ணாரு, வில் அவெய்ட் ஹிம் நு நெனைச்சேன். பட் போகப் போக ரொம்பவே மோசமா டார்ச்சர் பண்ணாரு”

“மீன்ஸ்?”

“மீன்ஸ், போன் எடுக்கலைன்னா வேற வேற நம்பர்ல இருந்து கால் பண்ணுது, லேண்ட் லைனுக்கு வர்றது, சுதாகர் நேரா அனுப்பி, அவனோட மொபைல்ல இருந்து பேசச் சொல்றதுன்னு”

“ஓஹ்”

“அதுனால ராஜவேல் சார் சொல்லித் தந்தமாதிரி, அவர் போன் பண்ணா நானே பிக் பண்ணி, கொஞ்சம் நல்லா பேசுற மாதிரி பேசி, பிஸியா இருக்கேன் நானே கால் பண்

றேன்னு சொல்லி கட் பண்ண ஆரம்
பிச்சேன்”

“குட்.. ஓக்கே”

“அது என்ன ஆச்சுன்னா, ஒரு நாள்
திடீர்னு வீட்டு வாசல்ல கார். மெர்க்
வந்து நிக்கிது. கே.ஏ போன் பண்ணி
உடனே ஏறு அதுல, ஒரு சர்ப்
ரைஸ் உனக்கு”னு சொன்னாரு.
போய் காரப் பார்த்தேன்”

காஃபியை உதற்றில் ஒற்றி எடுத்தாள்.

“உள்ள கே.ஏவோட டிரைவர். பின்
னாடி ஏறினேன். அங்க வண்டி
யோட பேப்பர்ஸ். எல்லாமே என் பேர்
ல. மெர்ஸிடிஸ் எஸ் க்ளாஸ். எனக்கு
ஒரு நிமிசம் ஷாக். கே.ஏக்கு கால்
பண்ணி வேண்டாம் இதெல்லாம்னு
சொன்னேன்.”

“மெர்க் எஸ் க்ளாஸ். ஒரு கோடி ரூவா
இருக்குமா?” ரகு கேட்க ஆம் என்பது
போல் தலையாட்டினாள். “நியர்லி”

“நான் போன்ல கே.,ஏ கூட பேசிட்டு
இருக்கும் போதே, வண்டி ஒரு இடத்
துல நின்னுச்சு, போன் பேசிட்டே
உள்ள வந்து உக்காருறாரு, கே.ஏ”

“பார்றா, ஆள் ஹீரோ மாதிரிதான் வேல பார்த்துருக்கான், ம்ம்”

“உன்னோட பர்த் டே இன்னும் ரெண்டு நாள்ல, அதான் இந்த ஸ்மால் கிஃப்ட், அப்பிடியே நாம குலு மணாலி போறோம், ஓக்கே”ன்னு சிரிக்கிறாரு.

“கார்லயே போனீங்களா?” ராபர்ட் கேட்ட கேள்வியில் கோவமும் ஏக்கமும் சரிவிகித்தத்தில் கலந்திருந்தன. ரகுவின் மொபைலுக்கு வாட்சப் வர, எடுத்துப் பார்த்தான். ரகுவின் முகம் மாறியது.

கே.ஏவின் மனைவி ஒரு புகைப்படம் அனுப்பி இருந்தாள்.

23.

ரகு, கே.ஏவின் மனைவி அனுப்
பிய புகைப்படத்தை பெரிதுபடுத்திப்
பார்த்தான்.

அதில் கே.ஏ. ஸ்வேதாவின் மேக்கப்
அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர்ஷினி, சோ
னு,சுதாகர், ,சங்கீதா ஆகியோர் ஒரு
புல்வெளியில் நின்றிருந்தார்கள். அ
வர்களுக்குப் பின்னால் பனிபடர்ந்த
மலை. அவர்கள் அனைவரும் கேமி
ராவைப் பார்த்தவாறு இருக்க, ஒரு
பெண்ணின் பாதிமுதுகுடனான
தோள்பட்டையும் காதுமடலும் தெரி
ய, அவள் அவர்களைப் பார்த்தவாறு
நிற்கும் புகைப்படம்.

ராபர்ட், ரகுவின் முகமாற்றம் பார்த்து,
கையை நீட்ட, ரகு மொபைலை அவ
னிடம் கொடுத்தான்.

ராபர்ட் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்து
விட்டு ஸ்வேதாவை நோக்கி,

“இந்த காது, உங்களோடது தான?”

அவன் கேட்டதும் புருவம் சுருக்
கி, அந்தப் புகைப்படத்தைப் பார்த்
தான். அவள் முகத்தில் ரத்தநாளங்

கள் வேகமெடுத்தன என்பதுபோல்
ரேகைகள் படர்ந்து, சிவந்தது.

ராபர்ட் மீண்டும் கேட்டான்.

“ஸ்வேதா, இதே ஜிமிக்கி தான் நீங்க
லாஸ்ட் டைம் நாம பார்க்கும்போது
போட்டிருந்தீங்க”

சடாரென ரகு அவனைத் திரும்பிப்
பார்த்தான். - என்னடா இதெல்லாம்.

ராபர்ட் நளினமாய் ரகுவின் பார்வை
யைத் தவிர்த்து, மீண்டும் மிடுக்கா
கக் கேட்டான்.

“யா, இட்ஸ் மீ” என்றாள் சன்னமாக.

“எந்த இன்ஸ்டிடெண்ட் , எந்த
நாள என் லைஃப்ல மறக்கணும்னு
நினைக்கிறேனே அத ஞாபகப் படுத்
துறீங்க”

ரகு குரலைக் கனைத்துக்கொண்டு
பேச ஆரம்பித்தான்.

“ஸ்வேதா, கொஞ்ச நாளைக்கு
முன்னால கே.ஏ செத்தாரு. அன்
னிக்கு காலங்காத்தால நாங்க
ரெண்டு பேருமே ஜஸ்ட் இது இன்
னொரு க்ரைம், மேக்ஸிமம் ரெண்டு
நாள் தாங்காதுன்னு நினைச்சதான்
டீல் பண்ண ஆரம்பிச்சோம். ஆனா

அடுத்தடுத்து, செத்துட்டே இருக்காங்க. அதுவும் ப்ரூட்டல் மர்டர்ஸ். தீம் ரெஸ்ட்டாரண்ட் மாதிரி தீம் மர்டர்ஸ். அன்னிக்கு ஓட ஆரம்பிச்ச நாங்க இன்னும் நிக்கவே இல்ல”

ராபர்ட் ஸ்வேதாவின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஸ்

வேதா ரகுவின் பார்வையைத் தவிர்த்து, குனிந்திருந்தாள்.

ரகு தொடர்ந்தான்.

“இந்தக் கேஸ்ல ஏகப்பட்ட க்ளூஸ் எங்களுக்கு. ஒவ்வொன்னா ட்ராப் பண்ணிப் போகும் போது, ரொம்ப பிரமாதமா யாரோ மூவ் பண்ணி அத ஓடைச்சுர்றாங்க. யா, வி அக் ஸெப்ட் இட், ஹி இஸ் வின்னிங் த ரேஸ் எவ்ரி டைம், ஆனா என்னோட போலிஸ் மூளைக்குள்ள ஒரு விசயம் சுத்திட்டே இருக்கு. அது, இந்த தொடர் கொலைகளுக்கு ஆரம்பப் புள்ளி, நீங்கதான்னு”

ஸ்வேதா நிமிர்ந்தாள். அவள் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“நீங்க மீன்ஸ், உங்களச் சுத்தி ஏதோ ஒன்னு. கேன் ஐ டெல் யூ சம்திங்”

என சொல்லிக்கொண்டே, ராபர்ட் டின் மொபைலை வாங்கி, ஃப் போட்டோ கேலரிக்குள் சென்று ஃப் போட்டோவை தொட்டு பெரிதாக்கிக் காட்டினான்.

“இது எங்க காலேஜ் மேட் ப்ரியாவும் அவளோட ஹஸ்பெண்ட்டும். ஃப் பேஸ்புக்ல இத ஷேர் பண்ணி இருந்தா. இன்ஃபேக்ட் இந்த ஃப் போட்டோதான் இந்த கேஸோட ஆரம்பம். ஏன்னு கேட்குறீங்களா?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே, பின்னால் இருந்த பிம்பங்களைப் பெரிதாக்கிக் காட்டினான். ஸ்வேதாவும் கே.ஏவும் நின்றிருப்பது தெரிந்தது. அவள் முகம் இறுகியது.

“நாங்க எவ்வளவோ க்ரைம் டீல் பண்ணி இருக்கோம். ஒவ்வொரு கேஸிலயும் எங்கயாவது ஒரு எடத்துல மின்னல் வெட்டும். அது இத்தன வருசம் இதே வேலையைப் பார்த்துட்டு இருக்குறதால வர்றதா, இல்ல, எங்களமாதிரி ஆளுங்க சோர்ந்து போயிரக்கூடாதுன்னு இயற்கையே அப்படி ஒரு சக்தி குடுத்து, வேகமா

ஓடு, பிடின்னு ஹெல்ப் பண்ணு
தான்னு தெரியாது, ஆனா, வெட்டுற
அந்த மின்னல்ப் பிடிச்சுப் போனா,
கேஸ் க்ளோஸ் ஆகிடும். அப்பிடி இந்
தக் கேஸ்ல மின்னல் வெட்டுன இடம்,
இந்த ஃபோட்டோல உங்களப் பார்த்த
நிமிசம் தான்”

ஸ்வேதா தலையசைத்தாள். அந்தத்
தலையசைப்பு, ரகு பேசிய அத்த
னைக்கும் உடன்பட்டு சம்மதிக்கும்
தலையசைப்பு போல் இருந்தது.

“அதுனால, ஏதாவது நடந்திருந்
தா, உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருந்தா,
நீங்க எதுவுலாயவது டைரக்ட்
டாவோ இண்டேரக்ட்டாவோ இன்
வால்வ் ஆகி இருந்தா”

ரகுவின் குரல் ஒவ்வொன்றாய்
அடுக்கிக்கொண்டே போகப் போக
அவன் குரலில் இருந்த மென்மை
மாறிகொண்டே போய், உக்கிரம்
அடைந்தது.

“இதுக்கு மேலயும், ராஜவேல் சொல்
லவேணாம்னு சொன்னாரு, என்
னோட கேரியர் ஸ்பாயில் ஆகும்னு
காரணம் சொல்லாம, வாயத்

தொறங்க. இல்லேன்னா, நாங்க விசாரிக்கிற விதம் வேற மாதிரி ஆகும். அப்பிடி ஒரு இண்ட்ராகேசன் உங்க லைஃப்ல வேண்டாம்ங்குறது எங்களோட விருப்பம், ஸாரி, ராபர்ட் டோட விருப்பம்”

எனச் சொல்லி குரலின் கடுமையைக் குறைத்தான்.

ரகுவின் கோவம் கண்டு ராபர்ட்டே சற்று விதிர்த்துப் பார்த்தான்.

ஸ்வேதா ராபர்ட்டைப் பார்த்தாள். பேசத் துவங்கினாள்.

“அந்த மெர்ஸிடீஸ் பென்ஸ் வாங்கின அன்னிக்கு ரொம்ப கம்ப்பல் பண்ணாரு, குலுமணாலி போலாம்னு, அதுவும் கார்லயே”

“அதான் சொன்னீங்களே, கார்லயா போனீங்க?” ராபர்ட்

“இல்ல, கால்ஷீட் இருக்கு, கார்லாம் போக டைம் இல்ல. முடியவே முடியாதுன்னு சொன்னேன். உடனே ப்ளைட் ஓக்கேயான்னு கேட்டு, அவரோட மேனேஜர் சுதாகருக்குப் போன் பண்ணாரு”

“ம்ம்”

“நான், கே.ஏ பிஸினஸ் க்ளாஸ்ஸல், சுதாகரும் எக்கனாமிக் கிளாஸ்ஸல் வந்திருக்கானனு அங்க போனதுக்கு அப்புறம் தான் தெரிஞ்சது. ஒருத்தன் கார் எடுத்துட்டு வந்தான்”

ரகு இடைமறித்து, சோனுவைக் காட்டி, இவனா? எனக் கேட்க,

“ஆமா, சுதாகர் முன்னாடி ஒக்காந்துக்கிட்டான். நான் கே.ஏ கூட பின்ஸீட். அங்கயே பிரச்சன ஆரம்பம் ஆகிடுச்சு. ஹி வாஸ் நாட் நார்மல். அவராவே, ஓ, ட்ரைவர் இருக்கானனு பார்க்குறியானனு சில்லியா பேசிட்டு வந்தான். குலுமணாலில பெரிய ஹோட்டல் அது. எனக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமா பயம் வர ஆரம்பிச்சது, ஏன்னா, அங்க அந்த ஹோட்டல்ல என்னோட அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியா எங்களுக்கு முன்னாலயே அங்க ரிஸப்ஷன்ல இருந்தா”

“அவளப் பார்த்து என்ன பயம்?”

“இல்ல. ஏதோ ப்ளான் பண்ண மாதிரி தோணுச்சு. ஐ நீட் எ ரூம்னு சொல்லிட்டு ரூமுக்குப் போய்ட்டேன்”

“ம்ம். எத்தன நாள் இருந்தீங்க?”

“எவ்ளோ நேரம்னு கேட்கனும் நீங்க, ஹார்ட்லி சிக்ஸ் ஹவர்ஸ். அவ்ளோ தான் இருந்தேன். இருக்க முடிஞ்ச து. கே,ஏ வோட இன்னொரு முகத் தப் பார்த்தேன். ஹி வாஸ் நாட் நார்மல். ரொம்பக் குடிச்சிருந்தாரு. அஞ்ச நிமிசத்துக்கு ஒரு தடவ ரும் கதவத் தட்டுறதும், கால் பண்ணதும் னு..இதுல ஷாக்கிங் என்னன்னா என்னோட அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியதர் ஷினியும் இன்வால்வ் ஆகி இருந் தது தான்”

ரகுவிற்கு ஏதோ தோன்ற, “ஒன் செக் கண்ட்” எனச் சொல்லிவிட்டு மீண் டும் அந்த ஃபோட்டோவைப் பார்த் தான்.

“ராபர்ட், ஒன்னு கவனிச்சியா, இந்த ஃபோட்டோல இருக்குறவங்க எல்லா ரும் வரிசையா செத்துட்டே வந்திருக் காங்க”

ராபர்ட் மொபைலை வாங்கிப் பார்த் தான்.

“ஓ மை காட் எஸ்”

“அப்போ அவனோட நெக்ஸ்ட் டார் கெட்ஸ்வேதா?”

ரகு, இல்லை என்பதுபோல் தலை
யாட்டி
“சங்கீதா”.

திருவான்மியூரிலிருந்து மகாபலிபுரம் போகும் சாலையில் வலதுபக்கமாய் கிளைகள் பிரிந்து இறங்கும் சந்துகள் எல்லாமே கடலை நோக்கிப் போகும் படி இருந்தன. அப்படி ஒரு பக்கவாட்டுச் சாலையின் விளிம்பில், லேசாய் சிதிலமடைந்த வீடுகளும் அடுக்குமாடி வீடுகளும் கலந்து இருந்த இடத்தில் காரை நிறுத்தி, ஹெட் லைட்டை அணைத்தான் ராபர்ட். விளக்கு அணைந்தவுடன் அந்த இடம் முழுக்க இருள் பரவியது. காரை விட்டு இறங்காமல் உள்ளேயே இருந்தார்கள் ராபர்ட்டும் ரகுவும். எதிரே சற்று குறுகலாகப் போகும் பாதை கடற்கரை மணலில் போய் முடிந்தது. இருட்டில் கடல் தெரியவில்லை. ஆனால் ஆங்காங்கே நுரைக்கும் அலைகள் தென்பட்டன. தூரத்தில் மிணுங்கும் ஏதோ ஒன்று. கட்டுமரத்தில் இருக்கும் விளக்காய் இருக்கலாம்.

அவர்கள் நிறுத்தி இருந்த இடத்தில் இருந்து பத்தடியில் இருந்தது சங்கீ

தாவின் வீடு. கிசுகிசுப்பான குரலில்
ரகு அவளிடம் மொபைலில் பேசி
னான்.

“சங்கீதா சொன்னது ஞாபகம்
இருக்கா?”

“இ..இருக்கு சார்”

“உங்கூட இப்போ யார் இருக்கா?”

“நும் மேட் இருக்கா சார். அவகிட்ட
ஒன்னும் சொல்லல சார்”

“சூட். பயப்படாத. நாங்க வெளில
தான் இருக்கோம். நாங்க சொல்ற
வரைக்கும் கதவத் தெறக்காத”

“ஓக்கே சார்”

இரவு ஒன்பது மணிக்கே அந்த இடம்
ஆள் அரவம் அற்று இருந்தது. கடல்
எழுப்பும் சத்தம், கார் சாளரம் வழியே
அடித்தது. கூடவே மீன் வாசமும்.
ராபர்ட் கண்களை மூடி காற்றையும்
வாசத்தையும் சுவாத்தான்.

ரகு “இப்பிடியே மூடிட்டு இரு, அவன்
வந்துட்டுப் போயிருவான்”

ராபர்ட் சிரித்தான்.

“நல்லவேள, சுதாரிச்சோம். எவ்ளோ
திமிர் இருந்தா சங்கீதாவுக்கு போன்
பண்ணி, ஆன்லைன்ல ஆர்டர் பண்

ணின பொருள் வந்திருக்கு. அட்
ரஸ் சரியா ட்ரேஸ் பண்ண முடிய
லன்னு சொல்லி தெளிவா அட்ரஸ்
வாங்கி இருப்பான், இவளும் வாய்ப்
பொளந்துக்கிட்டு அட்ரஸ் குடுத்து
ருக்கா பாரு”

“பாவம்டா, அதான் சொன்னாளே,
அவளோட ரும் மேட் ஒருவேள ஆர்டர்
பண்ணி இருக்கலாம், இன்னிக்குப்
பிறந்த நாள்னு சர்ப்ரைஸ் பண்ணி
யிருப்பாளோன்னு நினைச்சு
லேண்ட்மார்க் சொன்னதா”

“ம்ம், நாம மட்டும் போன் பண்ணிட்டு
வரலேன்னா இன்னிக்கு பிறந்த
நாள், எறந்த நாளாப் போயிருக்கும்”
ராபர்ட் சொல்லச் சொல்ல, சங்கீதா,
சோனுவைப் போலவோ, ப்ரியதர்ஷி
னியைப் போலவோ உடல் சிதைந்து
இறந்து கிடப்பது போல ஒரு காட்சி
கண் முன் வந்து போனது ரகுவிற்கு.

“ஸ்வேதா சொன்னதெல்லாம் வச்
சுப் பார்த்தா, குலுமணாலில இவங்க
எல்லாரும் சேர்ந்து ஸ்வேதாவ கே.
ஏக்கு இரையாக்க வேல பார்த்துருக்
காங்கன்னு புரியுது. இது பிடிக்காத

ஸ்வேதாவைச் சேர்ந்த யாரோ, அது ராஜவேலாவோ, ஸ்வேதாவோட லவ்வரோ, யாராவது சைக்கோ ரசிகனோ இவங்கள் எல்லாம் கொலை செஞ்சிருக்கலாம்”

ராபர்ட் கிட்டத்தட்ட மர்மத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்துவிட்டது போல உறுதியாகப் பேசினான்.

“ஒரு வேள ஸ்வேதா மறுத்தும் அவள மயக்க மருந்து கொடுத்து எல்லாத்தையும் முடிச்சு, அது தெரிஞ்ச ஸ்வேதா, இப்போ அதுக்கு உடந்தையா இருந்த ஒவ்வொருத்தங்களாயா காலி பண்ணிட்டு இருக்காளா? ஏன்னா அவளோட முகம்தான் பயந்த மாதிரி இருந்துச்சு, ஆனா கண்ணு ரொம்பத் தெளிவா கூர்மையா நம்மளோட ரியாக்ஷன்ஸ் நோட் பண்ணிட்டு இருந்தத கவனிச்சியா?”

“டேய், நான் ஒன்னோட ஆளு ப்ரேமாவ சொன்னதும் பதிலுக்கு சொல்றியா?”

“ஓ, அப்ப ஸ்வேதா உன்னோட ஆளுன்னே முடிவு பண்ணிட்டியா? பார்றா”

ரகு நக்கலாகச் சொல்ல, ராபர்ட் பெருமூச்சு விட்டான்.

“ஒரு உண்மைய சொல்லவா ரகு. காலேஜ்ல பிஸிக்ஸ் டிப்பார்மெண்ட் ப்ரியாவ நான் லவ் பண்ணும் போது எனக்குள்ள ஒரு ஃபீல் இருக்கும். இத்தனைக்கும் நான் லவ் பண்ணாதே அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனா, அப்போ எனக்குள்ள இருந்த ஒரு உற்சாகம், டெய்லி கண்ணாடி பார்க்கும்போது தோணுற ஃபீல், எதுவுமே இப்போ யார்கிட்டயும் வற்ற தில்ல”

பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் இருவரின் கண்களும் கத்தி போல் சங்கீதாவின் வீட்டை நோக்கிப் பாய்ந்திருந்தன. ரியர்வியூ மிரர் காட்சிகளுக்கு ராபர்ட் பொறுப்பு என்பதால் அவன் பின்னால் நடப்பவர்களை, நடப்பவற்றை பார்த்துக்கொண்டே பேசினான். ரகு தனக்கு முன்னால் அசையும் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் கண்களால் ஊடுருவிக்கொண்டிருந்தான்.

“சுதாகர் மர்டரப்போ பைக்ல க்ராஸ் பண்ணவன் ஹைட் நல்லா ஞாப

கம் இருக்கு ரகு. இன்னிக்கு அவன்
பைக்ல வந்தான்னா கரெக்ட்டா
அடையாளம் தெரிஞ்சுரும்”

எதிரே இருட்டில், கடலுக்குள் இருந்து
ஒருவன் நடந்து வருவது நிழலாகத்
தெரிந்தது. அவன் தோளில் வலை.
தெருவில் ஆள் நடமாட்டம் ஏதும்
இல்லை. வந்து கொண்டிருந்தவன்
சங்கீதாவின் வீட்டிற்கு முன்னர் நின்
றான். தன் வலது தோள்ப்பட்டையில்
இருந்த வலைச் சுருளை இடது பக்
கத்திற்கு மாற்றினான்.

ரகுவும் ராபர்ட்டும் அலர்ட் ஆனார்
கள்.

அவன் இருட்டில், சுற்றும் முற்றும்
பார்த்துவிட்டு, மெல்ல சங்கீதாவின்
வீட்டின் முகப்பிற்குப் போனான்.

ரகு கார் கதவை சத்தம் இல்
லாமல் கொஞ்சமாய்த் திறந்து
கொண்டே ராபர்ட்டிடம் கிசுகிசப்
பாய், மொபைலை சைலண்ட்டில்
போடச் சொன்னான்.

கார் சிதிலமடைந்த வீட்டின் பக்க
வாட்டில், தெருவில் இருந்து சற்று
உள்ளடங்கி இருந்ததால் கார் நிற

பதை அவனால் பார்த்திருக்க முடியாது என்பதை அறிந்த ரகு, மிக மெதுவாய் முன்னேறி அடுத்தக் கட்டத்தை அடைந்தான்.

ராபர்ட் துப்பாக்கியை தயார் நிலையிக்குக் கொண்டு சென்றான்.

அங்கிருந்து ரகுவால் அந்த உருவத்தை பார்க்க முடிந்தது. உயரமாய், கருப்பு நிற டீ ஷர்ட் அணிந்திருந்தான். முகத்தை துண்டால் முக்கால்வாசி மறைத்திருந்தான். அவன் அணிந்திருந்த ஜீன்ஸ் பேண்ட், நிச்சயம் அவனுக்கும் அந்த மீன் வலைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதை உறுதியாக்கியது.

அவன் தன் மொபைலை எடுத்து எண்ணை அழுத்தி காதில் வைத்தான். சங்கீதாவிற்குத்தான் என்பதை உணர்ந்த ராபர்ட், திட்டப்படி சங்கீதாவின் அறைத் தோழிக்கு அழைத்தான்.

சங்கீதா தன் போனை ஸ்பீக்கரில் போட்டு பேசிக்கொண்டே, தோழியின் மொபைலில் வந்த ராபர்ட்டின் அழைப்பை எடுத்தாள்.

“மேடம், ஆர்டர்,”

எனச் சொல்லி கட் செய்துவிட்டான்.

ரகு, ராபர்ட்டை நோக்கி, அவன் தான்
என்பது போல் தலையாட்டி, தயாராய்
இரு, நான் அவனிடம் போகிறேன்
என சைகையில் சொல்லித் திரும்
பிய நொடியில்

“ஓஓவ் ஓஓஓவ் ஓஓவ்வ்வ்” என ஒரு
நாய் ரகுவைப் பார்த்துக் குரைக்க,
சங்கீதாவின் வீட்டுப் படியேறியவன்
சட்டெனத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

நிலையை உணர்ந்த ராபர்ட் வெளிப்
பட்டு அவனை நோக்கி துப்பாக்கி
யைக் காட்டிக்கொண்டே ஓட,

ரகுவும் தான் மறைந்திருந்த இடத்
தில் இருந்து அவனை நோக்கித்
தாவினான்.

ஒரே நொடிதான். தன் கையில்
வைத்திருந்த வலையை இருவரை
யும் நோக்கி வீசினான். வலைக்குள்
மாட்டியது போல் தடுமாறிக்கொண்
டிருக்கும் போதே, கடலை நோக்கி
ஓடினான்.

ராபர்ட் சுடத் துவங்க, ரகு வலையை
அறுத்து வெளியேறி, ஈட்டி போல்
அவனுக்குப் பின்னால் பாய்ந்தான்.

அவன் வெகுதூரமாய் ஓடிக்கொண்
டிருந்தான். அவன் உயரமும், வேக
மும் ரகுவிற்குச் சவாலாய் இருந்
தது. ஓடியவன் பக்கவாட்டுச் சந்தில்
நுழைய ராபர்ட்டும் ரகுவும் அந்த சந்
தின் முன்னர் நின்றிருந்தார்கள்.

குண்டுச் சத்தம் கேட்டு சிலர் வெளி
யேற, அவர்களை உள்ளே போகச்
சொல்லிக் கத்தினான் ராபர்ட்.

வலது பக்கம் கடல். ஓடி இருக்க முடி
யாது.

இந்த சந்தின் வழியே ஓடினால்
மெயின் ரோடு வரும். அதில் ஏறித்
தப்பி இருப்பான் என ரகு நினைத்
துக் கொண்டிருக்கும் போதே ராபர்ட்
ஷிட்டீட்டீட் எனக் கத்தினான்.

மொபைலில் சங்கீதாவின் தோழி
எண்ணில் இருந்து கால் வந்ததே
அவன் கத்தியதன் காரணம்.

ரகுவும் புரிந்து கொண்டான்.

போனில் தோழி திக்கித் திணறி
சொன்னாள்.

“ச..ங்கீதா செத்துட்டா சார்”

மருத்துவமனை வளாகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தான் ராபர்ட். ரகு அமைதியாக மரத்தடி நிழலில் இருந்த இரு சக்கரவாகனத்தின் மீது அமர்ந்திருந்தான். இருவருக்கும் இடையில் டாக்டர் ப்ரேமா நின்றிருந்தாள்.

“ச்ச, எங்கள் தெளிவா டைவர்ட் பண்ணிட்டு கொன்னுட்டான்”

ராபர்ட்டிற்கு, இரவு முழுதும் இருந்த பதட்டம் இன்னும் குறைந்தபாடில்லை. மயிரிழையில் தப்ப விட்டுவிட்டதை அவனால் நம்பமுடியவில்லை.

“அவனோட அவுட்லைன எங்கயோ பார்த்திருக்கேன் ரகு” என்றான் முப்பத்தி ஆறாவது முறையாக.

ப்ரேமா “சயனைடு யூஸ் பண்ணி ருக்கான். ஒரே செகண்ட் தான், செத்துட்டா.. இதுக்கு முன்னாடி பண்ண கொலைகள் ஆர அமர உடம்பையோ முகத்தையோ சிதைச்சு கொல்வான். இப்போ இந்த ரெண்டு கொலைகளையும் அவசர அவசரமா பண்ணி இருக்கான். ஆனா எக்ஸாட்டா எந்த நெர்வ்ல ஏத்துனா

உடனே சாவு நிச்சயமோ அதுல
பண்ணி இருக்கான்.”

“ம். அவன நெருங்கிட்டோம்னு
தெரிஞ்சதால டார்கெட்ஸ் அச்சீவ்
பண்ணான்.”

சங்கீதாவின் சடலப் புகைப்படங்க
ளைப் பார்த்தான்.

கண்கள் மேல்நோக்கிச் சொருகி,
வாய் கோணி பார்க்க மிரட்சியாகவும்
பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

“நான் அங்கயே இருந்திருக்கனும்”
ரகு ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு
சொன்னான்.

ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தான்.

ப்ரேமா ராபர்ட்டிடம் எதுவும் பேசாமல்
ரகுவைப் பார்த்து, “இன் கேஸ் எனி
ஹெல்ப், ப்ளீஸ் கால்” என்று சொல்
லிவிட்டு காரை நோக்கிப் போனாள்.

“ரகு, அவனோட அடையாளம்
வெளில சொல்லிருவாங்களேன்னு
யாரை எல்லாம் சந்தேகப் படு
றானோ அவங்கள எல்லாம் நாம
நெருங்குறதுக்கு முன்னாடியே காலி
பண்ணிற்றான்”

ரகு இல்லை என்பதுபோல் தலையாட்டினான்.

“அவனோட மோட்டிவ் வேற. இவங்க எல்லாரும் எதுலயோ இன்வால்வ் ஆகி இருக்காங்க. பலி வாங்குறான். நீ சொல்ற மாதிரி இருந்தா, சிட்டிபாபு, கே.ஏவோட வொய்ஃப் இவங்களுக்கும் கொன்னுருப்பான்.”

ஆமோதிப்பது போல் தலையாட்டினான் ராபர்ட்.

“ஓக்கே, நாம இப்போ இம்மீடியட்டா பண்ண வேண்டியது ரெண்டு விசயம். மொதல்ல, நான் சொன்ன மாதிரி கே.ஏ செத்துப் போன அன்னிக்கு அந்த டவர் ரேஞ்சு கால்ஸ் எல்லாத்தையும் ட்ரேஸ் பண்ணியாகனும்.”

“ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். மொத்தம் நானுத்தி எழுவது கால்ஸ் அந்த ஒன் அவர்ல க்ராஸ் ஆகி இருக்கு”

ராபர்ட் காரிலிருந்து பேப்பரை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

“காலங்காத்தால மூணு மணிக்கு நானுத்தம்பது போன் கால்ஸா? என்னதாண்டா பேசுவானுங்க?”

ரகுவின் கேள்விக்கு நக்கலாக சிரித்துக்கொண்டே ராபர்ட் “காதல், கல்யாணக் காதல், காசு பஞ்சாயத்துன்னு நிறைய இருக்கு ரகு”

“கல்யாணக் காதலா?”

“கள்ளக்காதல்லாம் இப்ப மலை ஏறிப்போச்சு. இட்ஸ் கால்ட் கல்யாணக் காதல். அதாவது கல்யாணம் ஆனவங்க வேற ஆளக் காதலிக்கிறது”

“வாழ்க வளத்துடன்”

எனச் சொல்லிக்கொண்டே லிஸ்ட்டைப் பார்த்தான்.

ராபர்ட் விளக்கினான்.

“இதுல நீ சொன்னமாதிரி சந்தேகம் வராத பதில்கள் சொன்னவங்க ஃபில்ட்டர் பண்ணிட்டே வர்றோம்.. இன்னும் ரெண்டு நாள்ல ஃபைனல் ஃபில்ட்டர்ட் லிஸ்ட்டை கைல வந்துரும்”

“குட். ஓக்கே, அதுக்குள்ள நாம குலு மணாலி போயிட்டு வந்துருவமா?”

ராபர்ட் முகம் குழப்பமாக மாறியது. யோசித்து

“ஸ்வேதாவையும்

கூட்டிட்டுப்

போவோமா?”

ரகு ஒன்றும் சொல்லாமல், சலனமே இல்லாமல் ராபர்ட்டைப் பார்க்க, ராபர்ட் சமாளித்தான்.

“இல்லப்பா, கேஸ் விசயமாத்தான். அங்க என்ன நடந்ததுன்னு க்ளியரா சொல்லுவாங்க இல்ல”

ஒன்றும் தேவை இல்லை, பொத்திக் கொண்டிரு என்பதுபோல் சைகை செய்தான் ரகு. ராபர்ட் சிரித்துக் கொண்டே வண்டியை எடுத்தான்.

போலிஸ்

ஸ்டேஷனில், ஒரு மூலையில் பத்து இளைஞர்கள், டெலிபோனில் விடாமல் லிஸ்ட்டைப் பார்த்து அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராபர்ட் அவர்களை மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இளைஞர்களுக்கு மூன்று கேள்விகள் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

1. “பத்தாம் தேதி காலைல மூணு மணிக்கு மொபைல்ல பேசி இருக்கீங்க”

2. “அந்த டயத்துல என்ன எமர் ஜென்ஸி?”

3. “உங்க உண்மையான பேரு,
அட்ரஸ்”

முதல் கேள்விக்கு கோவமாய், நான்
யார்க்கிட்ட பேசினா உனக்கு என்ன
என்ற இயல்பான பதில்களும், போ
லிஸ் என்றதும் பம்மிப் பேசும்
பதில்களும் என வகை பிரிக்கப்
பட்டு ரிஜிஸ்டரில் எழுதிக்கொண்டி
ருந்தார்கள் இளைஞர்கள்.

அவர்களுக்குத் தெளிவான குறிப்
புகளைக் கொடுத்திருந்தான் ரகு.
அதாவது, இந்தக் கேள்வியைக்
கேட்ட மாத்திரத்தில் எவரேனும்
மொபைலை டிஸ்கனெட் செய்தா
லோ, அதன் பிறகு ஸ்விட்ச் ஆஃப்
செய்தாலோ அந்த எண்களைத் தனி
யாக வட்டமிட்டு உடனே ராபர்ட்டிடம்
கொடுத்துவிட வேண்டும்.

“ஹலோ, பத்தாம் தேதி காலைல
மூணு மணிக்கு மொபைல்ல பேசி
இருக்கீங்க”

“அதக் கேட்க நீ யாரு, டெய்லி தான்
பேசுவேன், அதுக்கு என்னா இப்ப”

“போலிஸ் டிப்பார்ட்மெண்ட்ல
இருந்து பேசுறோம்”

“சார்.. சொல்லுங்க சார், அது என்
லவ்வர்ஸ் சார்”

இப்படியான சம்பாஷனைகளை
ஸ்பீக்கரில் கேட்டுக்கொண்டிருந்
தார்கள்.

ரகு தலையைக் கோதிக்கொண்டே
சொன்னான்.

“இந்த நானுத்தம்பது கால்ஸ்ல
ஒருத்தனும் உருப்படி இல்ல போல”

“எல்லாரும் நம்மள மாதிரி நாட்டுக்
காக எல்லையில் ராணுவ வீரர்கள்
போறாடுறாங்க ரேஞ்சுக்கு இருப்
பாங்களா, முந்துனவன் கை பணி
யாரம்னு வாழ்க்கைய வாழுறா
னுங்க”

ரகு அவனைப் பார்த்து, “என்னடா,
முக்கியமான டயலாக்க விட்டுட்டயே”
ராபர்ட் புரியாமல் பார்க்க,

“இந்நேரம் பிஸிக்ஸ் ப்ரியாவ லவ்
பண்ணி” என ரகு நக்கலாக ராபர்ட்
பேசுவது போல் பேச, ராபர்ட் நாற்கா
லியை எட்டி உதைத்தான்.

“ப்ரியாவ ஞாபகப் படுத்தாத. உம்
பேச்சுக் கேட்காம அவகிட்ட பேசி
இருந்தேன்னா, இந்நேரம் வேற

லைஃப், ரிசார்ட்டு, பீச்சுன்னு போயி
ருக்கும்”

அப்போது, அறைக் கதவைத் தட்டி
னான் இளைஞன். ரகுவின் தலை
யசைப்பிற்கு இணங்கி உள்ளே வந்
தான்.

“சார், இந்த நம்பர்” என துண்டுச்
சீட்டில் எழுதப்பட்டிருந்த நம்பரைக்
காட்டி

“ரெண்டு நாளா ஸ்விட்ச் ஆஃப்ல
இருந்தது சார், இப்ப ரிங் போச்சு,
உடனே படக்கு கட் பண்ணிட்டான்,
இப்ப மறுபடியும் ஸ்விட்ச் ஆஃப்னு
வருது”

ராபர்ட் அந்த நம்பரை வாங்கி, ட்ரூ
காலரில் போட்டான். அதற்கு அவசி
யம் இல்லாமலே, காண்ட்டாக்லிஸ்ட்
டில் இருந்து பெயர் வந்தது.

டிரைவர் சிட்டிபாடி.

-தொடரும்.

26.

ரகு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அந்தத் துண்டுச் சீட்டைப் பார்த்தான். சிட்டிபாபுவின் மொபைல் எண் எழுதப்பட்ட சீட்டு.

ராபர்ட் கதவைத் தடால் எனத் திறந்து கொண்டு வந்தான்.

“ரகு, அந்த சிட்டி பாபு”

ராபர்ட் முடிக்கும் முன்னரே, ரகு சொன்னான்

“வொய்ஃப் கிட்ட பேசிட்டு இருந்து ருக்கான் அதான்?”

“ம்”

“ஐ நோ. சிட்டிபாபுகிட்ட தப்பு இல்ல. ஆனாலும் அவன இன்னும் கொஞ்சம் ட்ரில் பண்ணி இருக்கலாம்”

ரகு பேசிக்கொண்டே பலகையை நோக்கிப் போனான். அவன் கையில் மார்க்கர்.

“சரி, நான் எங்கயாவது எதையாவது மிஸ் பண்ணா சொல்லு”

என இளநீர் கிளாஸை கையில் எடுத்துக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

“காலைல கே.ஏ வோட பாடி ரேஸ் கோர்ஸ்ல உடம்பு சிதைந்த நிலைல ரிப்போர்ட் ஆகுது. ஐ விட்னஸ் டாக்ஸி ட்ரைவர் சிட்டி பாபு. எதேச் சையா நாம பார்த்த பிஸிக்ஸ் ப்ரியா வோட ஃபேமிலி ஃபோட்டோல எங்கயோ அவுட் ஆஃப் போக்கஸ்ல நடிகை ஸ்வேதாவும் கே.ஏவும் நின்னுட்டு இருந்தாங்க. அங்க இருந்து கேஸ் ஆரம்பிச்சோம். ஸ்வேதா, ராஜ வேல்னு ட்ராவல் ஆகிப் போச்சு. ராஜ வேல் அனுஷான்னு ஒருத்தங்கள லப் பண்ணான். அது சம்பந்தமா அந்த ஏரியாவ க்ராஸ் பண்ணதா சொன்னான். நம்ம பண்ண இன்வெஸ்டிகேசன்படி அது எல்லாமே உண்மை, சோ, ராஜவேல வட்டத்துல இருந்து வெளில எடுத்துட்டோம்.”

ரகு சொல்லச் சொல்ல, ராபர்ட் உன்னிப்பாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“ஸ்வேதாவுக்கு கே.ஏ மெர்ஸிடிஸ் வாங்கிக் கொடுத்து, குலுமணாலிக்கு கூட்டிட்டுப் போயிருக்கான். அங்க அவங்க எடுத்துக்கிட்ட ஃபோட்

டோல இருந்த எல்லாருமே வரிசையா, கே.ஏ, மேக்கப் அஸிஸ்டெண்ட் ப்ரியா,சோனு, சுதாகர், சங்கீதான்னு செத்துட்டே வர்றாங்க. அந்த ஃபோட்டோல இன்னும் மிச்சம் இருக்குறது ஸ்வேதா மட்டும்தான்”

ராபர்ட் நிமிர்ந்தான்.

“கொலைகளும் சாதாரணமா இல்ல. ரொம்ப பெக்சூலியரா, மெடிக்கல் சம்பந்தப்படுத்தி, மயக்கம் கொடுத்து, சித்ரவதை பண்ணி, முகம் மட்டும் விடுறது, முகத்த மட்டும் சிதைக்கிறது, ஒரு பக்கத்த சிதைக்கிறதுன்னு எதோ மோட்டிவோட பண்ணப்பட்ட கொலைகள்.”

சொல்லிக்கொண்டே வட்ட வட்டமாக பலகையில் படம் வரைந்து பெயர்களை எழுதினான்.

“இதுல சுதாகர், சங்கீதா ரெண்டு பேரும் உடனடி மரணம். அதுக்கு காரணம் அவங்க நம்ம கைல வந்துட்டாங்கன்றதுனால.”

இளநீரை ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு தொடர்ந்தான்.

“இப்போ சஸ்பெக்ட் லிஸ்ட்னு பார்த்தா ஸ்வேதா, கே.ஏவோட மனைவி அப்புறம் அனுஷா, எனிடவுட்ஸ்?”

ராபர்ட் பேச ஆரம்பித்தான்.

“சில முக்கியமான விசயங்கள் விட்டுட்ட ரகு. ஸ்வேதாவோட வீட்டு வாசல்ல இருந்த அயர்ன்காரன் மிஸ் ஆனது. அப்புறம் சிட்டிபாபு ஏன் வீட்டுக்குப் போகாம ரேஸ் கோர்ஸ்ல தூங்குனன்னு கேட்டதுக்கு, வீட்ல டிஸ்டர்ப் பண்ண வேணாமின்னு சொன்னதா ஞாபகம், ஆனா வொய்ஃப் கிட்ட அந்த நேரத்துல பேசிட்டு இருந்தவன் வீட்டுக் கேப் போயிருக்கலாம்”

“பாயிண்ட்” என்ற ரகு, சிட்டிபாபுவின் பெயரையும் அனுஷாவிற்குக் கீழே எழுதினான்.

ராபர்ட் தொடர்ந்தான்

“இன்னொரு விசயம், ராஜவேல் சொன்னது. கைல ரெண்டு விரல்கள் இல்லாத ஒருத்தன் பைக்ல க்ராஸ் பண்ண விசயம். ராஜவேல் சொன்ன ஹைட் & வெயிட் அடையாளங்கள்,

சுதாகர் மர்டரப்ப என்னைய க்ராஸ் பண்ணை பைக்காரனோட மேட்ச் ஆச் சு, அதே ஹைட் வெயிட் தான் சங்கீதா மர்டரப்ப நாம விரட்டிட்டுப் போன ஆளுக்கும்”

“ஆனா, சுதாகர் செத்த அன்னிக்கு, அந்த சுத்துவட்டாரத்துல யாருமே பைக்ல க்ராஸ் பண்ணலன்னு ரிப் போர்ட்ஸ் இருக்கு”

“ஆமா, ஆனா உடனே ஆம்புலன்ஸ், மெடிக்கல் லேபல இருந்துன்னு அந்த இடத்துக்கு நிறைய பேர் அஃபிஸியலா வந்துட்டாங்க, அதுனால குழப்பம்.”

“அப்போ அவன் அந்த அபிஸியல்ஸ் கூட மிங்கிள் ஆகி இருக்கலாம்ல?”

ரகுவின் கேள்வியில் ராபர்ட் மகிழ்ந்தான். “எஸ், உடனே அந்த லேப் டெக்னீசியன்ஸ் லிஸ்ட் எடுக்கச் சொல்றேன்”

“இப்போ, சிட்டி பாபு, ஸ்வேதா, கே.ஏ வோட வொய்ஃப் இவங்கள ட்ரில் பண்ணணும். ஸ்வேதாவோட வீட்டு வாசல்ல இருந்த அயர்ன் வண்டிக்

காரன் பத்தி விசாரிக்கனும், அப்பு
றம் குலுமணாலி போகனும்”

“எக்ஸாட்லி”

ரகு எழுந்து சோம்பல் முறித்தான்.
ராபர்ட் நாற்காலியில் அரைவட்ட
மாய் சுழன்று மீண்டுகொண்டிருந்
தான்.

இருவரின் மனதிற்குள்ளும் ஒரே
சிந்தனை. அது, ஏதோ ஒன்று, தப்
புகிறது. எங்கோ நழுவுகிறது என்று
இருவருக்குள்ளும் தோன்றியது.

மூளைக்கு மாற்றம் வேண்டி, ராபர்ட்,
தொலைபேசியில் அழைத்துக்
கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களை
நோக்கிப் போனான்.

ரகு, ராபர்ட் போய்விட்டதை உறுதி
செய்துகொண்டு மொபைலை
எடுத்து ப்ரேமாவை அழைத்தான்.

“சொல்லுங்க சார்”

“என்ன டாக்டர் ரொம்ப பிஸியா?”

“நாங்க அதே ரொட்டன் லைஃப் தான்
சார். நீங்கதான் பிஸி.”

“ஓ எஸ். இந்த கே.ஏ கேஸ் அல்
மோஸ்ட் கில்லிங் அஸ்”

ப்ரேமாவின் பக்கம் இருந்து பதில் இல்லை.

“ஹலோ”

“இல்ல கவுண்ட் பண்ணிட்டு இருந்தேன். ரெண்டு நிமிசத்துல எத்தன தடவ கே.ஏ கேஸ்னு சொல்றீங்கன்னு” என சிரித்தாள்.

“நீட் எ ப்ரேக் ப்ரேமா, இது ரொம்ப ஓவராப் போகுது”

“ஃப்ரின்னா க்ளினிக் வாங்க. காஃபி சாப்டலாம்”

ரகு யோசித்தான்.

“பிஸின்னா வேண்டாம்”

“இல்ல, இது அஃபிஸியல் கால்”

ப்ரேமாவின் குழப்பம் அவனுக்குப் போனிலேயே தெரிந்தது

“எக்ஸ்கியூஸ் மி”

“இல்ல, அன்னிக்கு சுதாகர் செத்தான்ல்ல, நீங்க கூட எதேச்சையா வந்தீங்களே”

எதேச்சை என்ற வார்த்தைக்கு அழுத்தம் கொடுத்தான் ரகு.

ப்ரேமா எதிர்முனையில் மௌனமாக இருந்தாள்.

“ஹலோ”

“சொல்லுங்க.. ஆமா அங்க வந்தேன்..என்ன கேட்கனுமோ கேளுங்க. நீங்களும் உங்க ஃப்ரெண்டு மாதிரி நான் தான் கொலை பண்ணேன்னு நினைக்கிறீங்களா”

“ச்ச ச்ச.. அது இல்ல”

“தென்?”

“அன்னிக்கு நீங்க அந்த ஏரியால ஏதேவது வித்தியாசமா பார்த்தீங்களா? ஐ மீன் ஏதாவது ஸ்ட்ரேஞ்ச்?”

“மிஸ்டர் ரகு, ரொம்ப கன்ஃப்யூஸ்ட் ஸ்டேட்ஸ் இருந்தா சொல்லுங்க, லெட்ஸ் கோ அவுட்”

“இல்ல இல்ல, ஐம் க்ளியர். ஜஸ்ட் ட்ரைடு ரிக்கலெக்ட்”

ப்ரேமாயோசித்து,

“நத்திங், வழக்கத்தவிட அதிக வெய்யில், அதுகூட உங்களப் பார்த்ததும் கார் கண்ணாடிய இறக்கினதால தெரிஞ்சது”

“ம்ம்..ஓக்கே”

“ஒரு நிமிசம். அன்னிக்கு ராபர்ட்டை பைக்ல க்ராஸ் பண்ணாதா சொன்னவன் என் வண்டியையும் க்ராஸ் பண்ணான். அப்போ “இந்த வெய்

யில்ல இப்பிடி ஜெர்க்கின் போட்
ட்டு சுத்துறானேன்னு ஃபீல் பண்
ணேன். ப்ரவுன் ஜெர்க்கின்”

ப்ரேமா சொல்லச் சொல்ல ரகுவின்
மனதில் ப்ரவுன் ஜெர்க்கின் ப்ரவுன்
ஜெர்க்கின் எங்கோ பார்த்த நினைவு
என சுழல ஆரம்பித்தது. அதன் பிறகு
ப்ரேமா பேசிய எதுவும் அவன்
காதிற்குள் போகவில்லை.

“நான் அப்புறம் கால் பண்ணேன் டாக்
டர், தேங்க் யூ” என வைத்தான்.

தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

“ப்ரவுன் ஜெர்க்கின். அல்மோஸ்ட்
காட் இட். எங்கயோ பார்த்தேன் இந்த
கேஸ்ல”

27.

வண்டி ஸ்வேதாவின் வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

ராபர்ட் ரகுவின் உற்சாகம் கண்டு மகிழ்ந்தான். சொல்லப்போனால் ரகுவின் உற்சாகம் ராபர்ட்டிற்கும் தொற்றிக் கொண்டுவிட்டது என்பது போல் இருந்தான்.

“சொல்லு ரகு”

ரகு சொடுக்குப் போட்டுக்கொண்டே சொன்னான். “ஐம் அல்மோஸ்ட் டன்”

ராபர்ட் வண்டியை நிறுத்திக் கொண்டே கேட்டான்.

“அந்த ப்ரவுன் ஜெர்க்கின ஸ்வேதா வீட்லயா பார்த்த?”

“அப்பிடித்தான் நினைக்கிறேன்.

அதுக்கு முன்னாடி, இங்க ஒரு அயர்ன்காரன் இருந்தானே,”

என சொல்லிக்கொண்டே அந்த இடத்திற்குப் போனான்.

“அவரு சொந்த ஊருக்கேப் போய்ட் டாப்ள சார்.”

“எந்த ஊரு?”

“வேலூர் பக்கம் சார். எதுனா துணிய விட்டிங்களா?”

இல்லை என்பதுபோல் தலையாட்டி விட்டு வந்த ரகுவை புதிராகப் பார்த்தான் ராபர்ட்.

“அன்னிக்கு ஒரு செகண்ட் இந்த அயர்ன் வண்டில ஜெர்க்கின் இருந்த நியாபகம் ராபர்ட். ஜெர்க்கின் எதுக்கு அயர்ன் பண்ணான்னு யோசிச்சுட்டுப் போனேன்னு நினைக்கிறேன்”

இருவரும் ஸ்வேதா வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள்.

“அதே சமயம் இன்னொரு டவுட்டும் இருக்கு. அன்னிக்கு திடீர்னு புதுசா ஒரு மேனேஜர்னு ஒருத்தன் ஸ்வேதா வீட்ல தட்டுப்பட்டானே, அவன் போட்டிருந்தானோன்னு ஒரு சம்சயம்”

“சார் ஓவர் உற்சாகத்துல இருக்கீங்க போல, சம்சயம் கிம்சயம்னு கமல் மாதிரி வார்த்தைகள் விடுறீங்களே” ராபர்ட் ரகுவை ஓட்டிக்கொண்டிருக்க, ஸ்வேதா வந்தாள்.

இருவரும் சீரியஸாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டார்கள்.

“என்ன சார், அன்னிக்கு அந்த ஃபோட்டோவப் பார்த்துட்டு அவசர மாப் போனீங்க. பட் ப்ச்”

உண்மையில் வருந்தினாள்.

“என்னோட அஸிஸ்டெண்ட் தர்ஷினி கூடவே இருப்பா. இன்ஃபேக்ட் அவ மூலமாத்தான் சங்கீதா எனக்குப் பழக்கம். ஆனா நான் சங்கீதா கிட்ட ரொம்ப க்ளோஸா இருப்பேன். சின்னப் பொண்ணு.”

ரகு “ம். அன்னிக்கு காட்டின ஃபோட்டோ நினைவிருக்கா?”

“எப்பிடி சார் மறக்க முடியும்? எத நான் மறக்கனும்னு டெய்லி நினைக்கி றேனோ அத நீங்க ஃபோட்டோவா காட்டிட்டு, ஞாபகம் இருக்கான்னு கேட்குறீங்களே”

ஸ்வேதாவின் உதடுகள் விரக்த்தி யில் வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தின.

“ஓக்கே, கூல் டவுன். கொஞ்சம் எமோஷனல் ஆகாம என்ன நடந்த துன்னு சொல்லுங்க. அப்புறம் அன்னிக்கு ஒரு மேனேஜர் இருந்தாரே,

அவரு எங்க? அவர்கிட்ட ஜெர்க்கின் ஏதாவது இருக்கா?"

ஸ்வேதா இல்லை என்பது போல் தலையாட்டிவிட்டு

"அன்னிக்குத்தான் சில உண்மைகள் தெரிஞ்சது எனக்கு. என்னோட அஸிஸ்டெண்ட் தர்ஷினி கே.ஏவுக்கு ஒரு பிம்ப் மாதிரி இருந்திருக்கா, நிறைய நம்பர் டீ காண்டாக்ட்ஸ் அவனுக்கு இண்ட்ரோ கொடுத்துருக்கா. அவ, சுதாகர், சங்கீதா இவங்க எல்லாமே ரொம்ப க்ளோஸ். இதுல சங்கீதா டைரக்ட்டா எதுவுலயும் இன்வால்ட் இல்ல. ஆனா அன்னிக்கு குலுமணாலில, என்னைய கே.ஏவோட இருக்கச் சொல்லி ரொம்ப ஃபோர்ஸ் பண்ணுது சங்கீதாதான். இன்ஃபேக்ட் அவ என்னைய ஏதேதோ சொல்லி பயமுறுத்துனா. டாப் ஆஃப் தட், தர்ஷினியும் சுதாகரும் என்னோட ஜூஸ்ல ஏதோ கலந்து தர ட்ரை பண்ணி இருக்காங்க."

"ஓ. யார் சொன்னது இத?"

“அங்க இருந்த செஃப் என்னோட ஃபேன். அவரு எங்கிட்ட இண்டர் காம்ல சொன்னாரு. நான் யார்க் கிட்டயும் சொல்லாம அங்க இருந்து வெளில வந்து, ராஜவேலுக்கு ஃபேன் பண்ணேன். அவரு உடனே ஹெல்ஃப் பண்ணாரு. யாரோ வந்து பிக்கப் பண்ணாங்க, சென்னை வந்து சேர்ற வரைக்கும், ஓ மை காட்.. ஐ வாஸ் அல்மோஸ்ட் டெட் தட் டே”

“ஹும், அப்போ அந்த ஃபேன் டோல இருந்தவங்க எல்லாருமே கே. ஏவோட இந்த மாதிரி லீலைகளைக்கு துணை போற ஆட்கள், கரெக்ட்?”

தோள்களைக் குலுக்கினாள். “மே பி”

“அந்த சோனு என்ன பண்ணான்”

“இல்ல, அவன் எதுவும் பண்ணல”

“என்னோட லாஜிக்படி, அந்த ஃபேன் டோல இருக்குற எல்லாரும் செத் துட்டே வர்றாங்க, அதுல மிச்சம் இருக்குறது நீங்க மட்டும்தான்”

ஸ்வேதா நிமிர்ந்தாள். அவள் கண்கள் பயந்திருந்தன.

“இல்ல இன்னொரு ஆங்கிலும் இருக்கு. நீங்க சொல்றத எல்லாம்

வச்சுப் பார்த்தா, அந்த சம்பவம் நடந்த கடுப்புல, உங்களுக்கு வேண்டப்பட்ட யாராவது, உங்க ஃபேன், இல்லேன்னா ராஜவேல் மாதிரி யாராவது, இல்ல ராஜவேலே இந்தக் கொலையெல்லாம் பண்ணி இருக்கலாம். அப்பிடி இருந்தா அடுத்த கொலை இனி கிடையாது. அப்படி இல்லேன்னா, அவனோட நெக்ஸ்ட் டார்கெட் நீங்க தான்”

ஸ்வேதா என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் மைய்யமாகப் பார்த்தாள்.

“பை த வே, ராஜவேல்கிட்ட ப்ரவுன் கலர் ஜெர்க்கின் இருக்கா? நான் எங்கயோ பார்த்தேன். பட் ஐம் கம்ப்ளீட்லி மிஸ்ஸிங் இட் டேமிட்”

ரகு தன்னையே கடிந்துகொண்டான்

“அவர்கிட்ட அந்தக் கலர்ல ஜெர்க்கின் பார்த்தமாதிரி ஞாபகம் இல்ல”

“ஓக்கே, நாங்க இப்போ குலுமணாலில நீங்க தங்கி இருந்த ரிஸார்ட்டுக்குத்தான் போறோம். ஹோப் நீங்க சொன்னது எல்லாமே உண்மைன்னு

நம்புறோம். அந்த செஃப், உங்க ஃபேன், அவர் பேர் என்ன?”

“சம் மலையாளி சார். பேர் தெரியல. அந்த டயத்துல அவர் சொன்ன மெசேஜுக்கு அப்புறம் எதுவுமே கேட்கணும்னுதோணல”

“தட்ஸ் ஃபேன்”

இருவரும் வெளியேறி, வண்டியில் அமர்ந்தார்கள். ஒருவித சிறுதிருப்தி. “நெக்ஸ்ட்?”

“கே.ஏவோட ஓய்ஃப். அந்த வீட்ல எங்கயாவது ஜெர்க்கின் மாட்டுதா, வேற ஏதாவது தேறுதான்னு பார்க்கலாம்”

“ஆமா ரகு, எனக்கும் கே.ஏ வொய்ஃப் மேல ஒரு டவுட் இருந்துட்டே இருக்கு”

“ம்ம். லெட்ஸ் சீ. அவளுக்கு கே.ஏ மேல வெறுப்பு இருந்திருக்கலாம். செத்தான்னு நிம்மதி தெரியுது அவங்ககிட்ட. ஆனா அவங்களோட நெருங்கி பழகுற, நீ சொல்றமாதிரி கல்யாணக் காதல் எவனாவது இருந்து, அது மூலமா ஏதாவது நடந்திருக்கான்னு பார்க்கணும்”

“நோ வே ரகு, அப்பிடி இருந்தா அது கே.ஏவ கொல்றதோட முடிஞ்

சிருக்கும், வரிசையா இவ்ளோ
கொலைங்க”

ரகு சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

“சரி, இந்தக் கேள்விக்கு பதில்
சொல்லு. பொய்கை மாதிரி வரி
சையா கொலைகள் ஓடுது. நாமளா
கே.ஏ கொலையோட சம்பந்தப்படுத்
திட்டு மண்டயப் பிச்சுட்டு இருக்
கோம். உண்மைல, கே.ஏ கொலை
வேற ஒருத்தன், ஏதோ ஒரு பிஸி
னஸ் மோட்டிவ்ல பண்ணிட்டு போயி
ருந்தான்னா”

ராபர்ட் முறைத்தான்.

“திங்க் மேன் திங்க். மத்த
கொலைங்க எல்லாம் வேற ஒரு கும்
பல், வேற ஒரு காரணத்துக்கான்னு
பண்ணி இருந்தா”

“குழப்பாத ரகு, இப்ப எங்க
போறோம்”

வண்டி கியரை மாற்றுவதில் மூர்க்
கம் காட்டினான். அது ரகுவின் மீதி
ருந்த கோபம்.

அப்போது ராபர்ட் மொபைல் அடித்
தது.

“சார் கால்ஸ் எல்லாம் முடிச்ச ஃபில்ட்
டர் பண்ணிட்டோம் சார். டவுட்ஃபுல்
ஆன்ஸ்சர்ஸ் உங்களுக்கு வாட்சப்
பண்ணி இருக்கேன் பாருங்க”

அந்த இளைஞன் சொல்லிவிட்டு
போனை வைக்க, ராபர்ட் காரை
ஓரங்கட்டிவிட்டு, வாட்சப்பை தேய்த்
தான்.

சந்தேகத்திற்கிடமான லிஸ்ட்டில்
மொத்தம் எட்டு எண்கள் இருந்தன.
ராபர்ட்டின் கண்கள் நான்காவதாக
இருந்த மொபைல் எண்ணின் மீது
நிலைகுத்தி நின்றது.

கண்காணிப்பு அறை பரபரப்பாக இருந்தது. ராபர்ட் அமைதியாக மூளையில் கண்கள் மூடி அமர்ந்திருந்தான். ரகு அந்த இளைஞர்களிடம் இருந்த ரெஜிஸ்ட்டரைப் பார்த்து, ஒவ்வொரு குறிப்பையும் இறுதியாகப் பார்த்துவிட்டு, அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தான்.

ரகுவும் ராபர்ட்டும் மட்டும் இருந்தார்கள். இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

ரகு, தனக்கு முன்னால் இருந்து திரையில் ஒவ்வொரு காட்சியாக ஓடிவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். கே.ஏ

இறந்து கிடக்கும் படம், சிட்டிபாபு நிற்பது என ஒவ்வொரு புகைப்படமாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆ

னால் அவன் மனதில் எதுவும் ஓட்டவில்லை.

அந்த அறையின் குளிருட்டியின் சத்தம் மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, ராபர்ட் மௌனம் உடைத்தான்.

“அப்போ வாட் நெக்ஸ்ட் ரகு”

ரகு கைகளை விரித்தான்.

“நீயே சொல்லு ராபர்ட். நெஜமாவே எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னு தெரியல”

“ப்ச்” என்றான் ராபர்ட்..

ரகு நிதானமாய் சொன்னான். “நான் அந்த நம்பர்ஸ் பார்க்குற வரைக்கும் ராஜவேல்-ஸ்வேதா அன் கோ தான் இத்தனைக்கும் காரணம்தான் நம்புனேன். ஏன்னா, ஆரம்பத்துல இருந்தே ராஜவேல் இதுல ஒரு மாதிரி ப்ளே பண்ணான். தேவையில்லாம டென்ஷன் ஆகி மினிஸ்டர் கமிஷனர்தான் போனான். அவன் கண்ணு ஒரு எடத்துலயே இருக்காது. அனுஷா விவகாரம் வெளில வரக் கூடாதுன்னு கொஞ்சம் பம்முறான், ஆனா அவந்தான் ஸ்வேதாவுக்காக க்ளீனா எக்ஸிக்யூட் பண்ணிட்டு இருக்கான்தான் நினைச்சேன்.”

“நான் ராஜவேல் விட்டுட்டேன். ஸ்வேதாக்கு ஒரு பாய் ப்ரண்ட் இருக்குறதா மீடியா ஃப்ரெண்ட்ஸ் மூலமா மோப்பம் பிடிச்சிருந்தேன். அவனோட பேக்கரண்டு என்னுடைய பார்த்தா, லோக்கல் கேங் எல்

லார் கூடயும் கனெக்ஷன் வச்சருக்
கான். ரியல் எஸ்டேட்ல ஆரம்பிச்சு
எல்லாவிதமான டிரேடிங்கும் பண்
றான். அவனோட கனெக்ஷன்ஸ
மடக்குனா இத உடச்சுறலாம்னு
நினைச்சுட்டு இருந்தேன்”

ரகு நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறே
வில்லாக வளைந்து சோம்பல் முறித்
தான்.

கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே
சொன்னான்.

“நீ எனக்குத் தெரியாம இப்பிடி
ஒரு ஆங்கிள்ள போன மாதிரி
நானும் ஒன்னு பண்ணேன். கே.ஏ
வொட ஓய்ஃப க்ளோஸா மானிட்டர்
பண்ணிட்டு இருந்தேன். ஒரு கம்ப்
ளீட் டீமே அந்த ஒர்க்ல இருந்தாங்க”
என சொல்லிக்கொண்டே ஒரு
ஃபைலை எடுத்துப் போட்டான்.

ராபர்ட் ஆச்சர்யமாக ரகுவைப் பார்த்
துக்கொண்டே அந்தக் கோப்பை
எடுத்துப் பிரித்தான்.

கே.ஏவின் மனைவி வீட்டில் இருந்து
வெளியே காரில் கிளம்பும் காட்சி, பி
யூட்டி பார்லருக்குச் செல்வது. அங்கு

தன் காரை விட்டுவிட்டு இன்னொரு காரில் ஏறிச் செல்வது. ஏறிய உடனேயே காரை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தவனை கட்டி அணைத்து கழுத்தில் முத்தமிடுவது என நிறைய புகைப் படங்கள், எந்த இடம் எனும் குறிப்புகள், நேரம் இத்தியாதிகள் பக்கம் பக்கமாக குறிக்கப்பட்டிருந்தன”

“நாட் பேட்.”

ராபர்ட் ஆச்சர்யம் விலகாத விழிகளோடு சொல்ல,

“ஷி இஸ் பேட்” என்றான் ரகு சிரித்துக்கொண்டே.

ராபர்ட் சிரித்தான். “இதெல்லாம் தப்பே இல்ல ரகு, அவங்களோட விருப்பம். ஆனா ரிப்போர்ட்ஸ் படி, அவ எந்த தப்பும் பண்ணல. கே.ஏ செத்ததுக்கு அப்புறம் தன்னோட பழைய ப்ரெண்ட்ஸ் கிட்ட நெருக்கமா பழக ஆரம்பிச்சிருக்கா. கைண்ட் ஆஃப் டைவர்ஸன்னு அவ சொல்றது எல்லாமே இதுல ரெக்காட் பண்ணி இருக்காங்களே”

ரகு தலையசைத்தான்.

“அதனாலதான் விட்டுவச்சேன். சரி போய்ட்டான், அவன் ஒன்னும் உத்தமன் இல்லையே, நாமளாவது நினைச்சமாதிரி ஃப்ரெண்ட்ஸோட ஜாலியா இருப்போம்” அப்டின்னு இருக்கா. ஷி நோஸ் ஹெர்லிமிட். இதுல ரெண்டு மூனு பசங்க, பழைய ப்ரெண்ட்ஷிப்பயும் இப்ப அவ நிலைமையும் வச்ச அட்வான்ட்டேஜ் எடுக்க நினைச்சிருக்காங்க, அவ அவாய்ட் பண்ணிட்டாளே.”

“பார்த்தேன்”

மீண்டும் இருவரும் மௌனமாய் எல்லா பேப்பர்களையும் பார்த்தார்கள்.

இருவருக்குமே என்ன செய்வது எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தயக்கம் அல்லது எப்படி இருந்தாலும் செய்யத்தான் போகிறோம், சற்று ஒத்திவைப்போமே எனும் நோக்கம் என்பது போல் மும்முரமாய் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரகுவின் மொபைல் அடிக்க, எடுத்தான்.

“சொல்லுங்க டாக்டர் ப்ரேமா அவர் களே”

“அட, இவ்ளோ ப்ரைட்டா இருக்குமா உங்க குரல்?”

“வாட்”

“இல்ல, எப்பவும் ரொம்ப டல்லா இல் லேன்னா குழப்பமா இருக்கும் உங்க வாய்ஸ். இன்னிக்கு ஏதோ ரொம்பத் தெளிவா இருந்த மாதிரி ஒரு ஃபீல், அதான்”

“மே பி..ட்ரு ஏன்னா..ஒரு வழியா கேஸ் ஒரு முடிவ நோக்கிப் போய்ட்டு இருக்கு”

“வாவ்.. தட்ஸ் த நியூஸ் ஃபார் மி..”

அவள் குரலிலும் உற்சாகம் தொற் றிக் கொண்டது. அதைவிட அதிக மாய் ஆர்வம் பொங்க

“கே.ஏ வீட்லயேவா எனிமீஸ்?”

ரகு அரை நொடி அமைதி காத்தான். புரிந்த கொண்ட ப்ரேமா

“ஸாரி, கேடக்க் கூடாதில்ல, ஐ வில் வெயிட் ஃபார் த நியூஸ்”

ரகு தரமசங்கடமாய் நெளிந்து

“ச்சே, அப்டி எல்லாம் இல்ல. ஒரு முக் கியமான ஆபிஸர லவ் பண்ணா

இதெல்லாம்தான் பெனிஃபிட், வாட்
சப்ல வர்றதுக்கு முன்னாடியே
தெரிஞ்சுக்கலாம், ப்ரேக்கிங் நியூஸ்”
“தட்ஸ் ட்ரூ, தட்ஸ் ட்ரூ, அப்ப சொல்
லுங்க” என்றாள்.

ரகு சிரித்தான். புரிந்துகொண்டு

“அடப்பாவி, லவ்வா? ஓ மை காட்,
ஸோ, இப்ப நீங்க சொன்னத ப்ரோப்
பஸ் பண்ணதா எடுத்துக்கலாமா?”

ரகு உடனே, “கமிஷனர் லைன்ல வர்
றாரு, வில் கால் யூ” என்று வைத்
தான்.

ராபர்ட் “ஏண்டா எவ்ளோ பெரிய
விசயத்த ப்ரேக் பண்ணி இருக்
கோம். ப்ச்.. இப்ப ஒன்னோட காதல்
ரொம்ப முக்கியமா?”

“ஒரு ஃப்ளோவுல ப்ரப்போஸ் பண்
ணிட்டேண்டா.. அவளும் ஓக்கே தான்
போல”

“அது சரி”

ரகு பரபரப்பாக கைகளைத் தேய்த்
துக் கொண்டு,

“ஓக்கே, நோ மோர் எமோஷனல்,
செண்ட்டிமெண்ட் சீன்ஸ். லெட்ஸ்
கெட் பேக் டு பிஸ்னஸ்”

என்று அமர்ந்தான். ராபர்ட் அவனுடைய கட்டளைகளுக்குத் தயாரானான்.

“சொல்லு ரகு. நான் க்ளியரா இருக்கேன். ஆனா, ஒரே ஒரு ப்ரசண்ட் இதுல நாம நினைச்சதுக்கு மாறா ஏதாவது தப்பா இருந்தா?”

ரகு தீர்மானமாய்த் தலையாட்டினான்.

“இல்லவே இல்ல. ஆளத் தூக்குவோம். அவனே, ஸாரி, அவரே ஒத்துப்பாரு, என்ன, நான் நினைக்கிற விசயம் மோட்டிவா இருக்கக் கூடாதுங்குறது மட்டும்தான் என் கவல.. ஆனா 99.9% அதுக்குத்தான் சான்ஸ் இருக்கு”

ரகு சொல்லச் சொல்ல

ராபர்ட் கண்கள் சட்டென கலங்கின.

ராபர்ட்டின் மொபைல் அலறியது.

“சார். நீங்க சொன்ன ப்ளேஸ் சரவுண்ட் பண்ணிட்டோம் சார். உள்ள நடமாட்டம் இருக்குற மாதிரி இருக்கு சார்”

ஸ்பீக்கர் என்பதால் ரகுவும் கேட்டு விட்டு, சொன்னான்.

“தேவை இல்லாம சுட்றாதீங்க. அவன் ரொம்ப ஃபார்ஸ்ட்டா ஓடக் கூடிய ஆள். அதனால ஸ்பாட்ல இருந்து வெளில வரவிடாம உள்ளயே வச்ச லாக் பண்ணுங்க. ரிப் பீட்டிங் அகெய்ன், சுட வேண்டாம், ஏன்னா அவர் எங்களோட ஃப் ரெண்ட்”

ராபர்ட்டின் குரல் கம்மியது.

கமிஷனர் அலுவலகத்தில் முன் அத்தனை பத்திரிகை மற்றும் செய்திச் சேனல்களும் கூடி இருந்தன. ஐந்து நிமிடத்திற்கொருமுறை செய்தியை உடைக்கும் பொருட்டு மீடியா ஆர்வமாய் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“தமிழ்நாட்டையே கலக்கிய கே.ஏவின் கொலை வழக்கு” என சேனல்கள்கள் நொடிக்கு நூறு முறை அலறிக்கொண்டிருந்தன.

“அடுத்தடுத்து நடந்த ஐந்து கொலைகளுக்கும் காரணம் ஒரே குற்றவாளியா அல்லது இவ்வழக்கை முடிக்கும் நோக்கில் போலிஸ் இட்டுக் கட்டி மூடப்பார்க்கிறார்களா?” என்பது போன்ற தலைப்பில் நான்கு பேர் விகிதம் மூன்று சேனல்களின் சேர்களில் அமர்ந்து சுழன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வெளியில் நடக்கும் களேபரங்கள் எதையும் சட்டை செய்யாமல், தன் முன் நீட்டப்பட்ட மைக்குகளை விலக்கி விட்டுக்கொண்டே உள்ளே

நுழைந்தான் ரகு. அவனைத் தொர்ந்தான் ராபர்ட்.

“வெல்டன் ரகு, பட் இட்ஸ் லேட், இல்லயா?” கமிஷ்னர் கிரீன் டீயை உறிஞ்சிக் கொண்டே கேட்க, சிரித்த ரகு

“பெட்டர் லேட் தென் நெவர் சார்”

இறுக்கம் தளர்ந்து, கமிஷ்னரின் முகம் சகஜமானது போல் இருந்தது.

“எல்லாம் பக்காவா இருக்கா ரகு? ஹோப் நோ லூப் ஹோல்ஸ்”

ராபர்ட் பதில் அளித்தான்.

“ஆக்ட்சுவலா ரொம்ப கிளியர் க்ளோஸிங் சார்.”

ரகு ஃபைபலை கமிஷ்னரிடம் கொடுத்துவிட்டு,

“இதுல எல்லாமே தெளிவா இருக்கு சார். கேன் ஐ கெட் ஹிம்?”

அவர் கண்களை ஒரு முறை மூடித் திறந்தார்.

ராபர்ட் போய் அழைத்து வந்தான்.

ஒரு குற்றவாளியைப் போல் நடத்தாமல் அமர வைத்தார்கள்.

டீ கொடுக்கப்பட்டது.

அவன் கோப்பையை எடுக்கும் போது ரகு கவனித்தான். வலது கையில் இரண்டு விரல்கள்தான் இருந்தன.

நிதானமாகக் குடித்து முடித்து, வாயைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தான்.

ராபர்ட் அமைதியாக இருக்க, ரகு ஆரம்பித்தான்.

“இது ஒரு ஃபார்மாலிட்டி. நீங்கதான் வாக்குமூலம் கொடுக்கனும். ப்ளீஸ்” குற்றவாளி, கொலைகாரன் என்று அமர்த்திவைக்கப்பட்டவன், ரகு, ராபர்ட் மற்றும் கமிஷனரை நோக்கித் தெளிவான குரலில் பேச ஆரம்பித்தான்.

“என்னோட பேரு சரவணப் பாண்டியன். மதுரை பக்கத்துல நல்ல ஃபேமிலி. என்னோட வொய்ஃப் பேரு ப்ரியா. பிசிக்ஸ் டிப்பார்ட்மெண்ட்ல லெக்ட்சரரா வேல பார்த்துட்டு இருந்தா. நான் கீர்த்தி லேபல் சீனியர் டெக்னிசியன். ரொம்ப சந்தோஷமான ஃபேமிலி எங்களோடது. எங்கயாவது ஜாலி ட்ரிப் போகுறது

தான் எங்க ஹாபி, அப்பிடித்தான்
ரொம்ப சந்தோஷமா குலுமணாலி
ட்ரிப் அரெஞ்ச் பண்ணிப் போனோம்”
அவன் பேசப் பேச ராபர்ட்டிற்கு ஏதோ
செய்தது.

“அன்னிக்கு, ரிசார்ட்ல நல்லா சுத்
திட்டு, ஈவ்னிங் தல வலின்னு
சொன்னா. சரி ரெஸ்ட் எடுன்னு
சொல்லிட்டு மெடிசன் வாங்கிட்டு
அப்பிடியே வேற என்ன ப்ரோக்
ராம் போடலாம் மறுநாள்னு பார்க்கப்
போயிருந்தேன்.”

சரவணப் பாண்டியன் தண்ணீர்
கேட்க, கொடுக்கப்பட்டது.

“ரூம்க்கு நான் ரிட்டர்ன் ஆகும்
போது நைட் 9 மணி. கதவு லாக்
ஆகாம லேசா திறந்து இருந்தது.
அப்பவே எனக்குள்ள ஏதோ உதற
ஆரம்பிச்சிருச்சு. உள்ளே போய்ப்
பார்த்தா.. என்னோட ப்ரியா, ரொம்ப
மோசமான நிலைமைல படுக்கைல
இருந்தா. அல்மோஸ்ட் செத்துப்
போயிருந்தா. ரத்தம் கால் வழியா
வழிஞ்சு ஓடம்பு உதறிட்டு இருந்தா.

என்னால உடனே புரிஞ்சுக்க முடிஞ்
சது.. எஸ்..ஷி வாஸ் கேங் ரேப்ட்”

சலனமே இல்லாமல் அமைதியாக
இருந்தான். மூவரும் அமைதியாகக்
காத்திருந்தார்கள்.

“உடனே ஆம்புலன்ஸ் அரெஞ்ச்
பண்ணி பாத்தரும்ல வழுக்கி விழுந்
துட்டான்னு ரிசார்ட்ல சொல்லி,
இந்த விசயத்த வெளில கொண்டு
போகாம, என்னோட லேப் மூலமா
தெரிஞ்ச டாக்டர்ஸ வச்சு, ட்ரீட்
மெண்ட் ஏற்பாடு பண்ணி, உயிரக்
காப்பத்துனோம். ஆனா”

ராபர்ட் நிமிர்ந்தான். ப்ரியா உயிரு
டன் இருப்பது ஒரு ஓரத்தில் மகிழ்ச்
சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்
அவனுக்கு.

“ஆனா, மெண்ட்டலி டிஸ்டர்ப்ட்
ஆயிட்டா, அல்மோஸ்ட் மெண்ட்டல்
டிஸாடர். சுவத்தயே பார்த்துட்டு உக்
காந்து இருப்பா..திடீர்னு தொடை
எல்லாம் வலிக்குதுன்னு சிரிச்சுட்டே
கத்துவா.. கால் முழுக்க சிகரெட்டால
சுட்ட புண்ண அவளே உடச்சு விட்டு
ருவா, ரத்தமும் சலமும்னு”

வார்த்தைகள் வராமல் அழுதான்.

ரகு, அவன் தோளைத் தொட்டான்.
தேற்றினான்.

“யாருக்கும் தெரியாம, மதுரைல
ஒரு ஹோம்ல சேர்த்து, ட்ரீட்மெண்ட்
டும் பண்ணிட்டு இருக்கேன்.”

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.
இப்போது அவன் குரலில் ஆக்ரோ
ஷம்.

“விடக்கூடாது சார். ஒரு அஞ்சு
நிமிச சுகத்துக்காக இவனுங்க
என்ன வேணா பண்ணுவாங்களா
சார்? எவ்ளோ எக்ஸ்ட்ரீம் வேணாலும்
போவாங்களா? நாய்னு கேவலமா
சொல்றோம்.. ஆனா நீங்க நோட்
பண்ணிருக்கீங்களா? எந்த ஆண்
நாயும் இப்பிடிப் பண்ணாது. வெயிட்
பண்ணும். நாள் கணக்கா பொட்ட
நாய் பின்னாடியே சுத்திட்டு இருக்
கும், காத்திருக்கும். சம்மதம்னு சிக்
னல் வந்தப்புறம்தான் சார் பக்கத்து
லப் போகும். ரோட்ல புணர்ற நாய்ங்
களே இவ்ளோ சரியா இருக்கும்
போது இந்த மாதிரி ஆட்கள விடக்கூ
டாதுன்னு முடிவு பண்ணேன்.”

மூவரையும் பார்த்து சற்று நிதான
மான குரலில்

“அந்த ரிஸார்ட்ஸ் இருக்குற சி.சி
டிவி ஃபுட்டேஜ்ஜஸ் பார்த்தேன். நம்ம
ஊர் பரவால்ல சார். நார்த்ல
பணம் கொடுத்தா என்ன வேணா
பண்ணாங்க. சிசி டிவில பார்க்கு
றது காசு, அத டெலிட் பண்ணி
ருன்னு சொன்னா அதுக்கு டபுளா
காசுன்னு..”

விரக்தியாய் சிரித்தான். தொடர்ந்
தான்.

“கே.ஏங்குற வெறிபிடிச்ச மிரு
கம் என்ன பண்ணானறத பார்த்
தேன். அவன் யாரையோ ஒரு நடி
கையை கூட்டிட்டு வந்துருக்கான்.
அவ ஏதோ சண்ட போட்டுட்டு
போயிட்டான்னு, அவனோட கேங்
எல்லாரையும் விரட்டுறான், அடிக்கி
றான்.. எல்லாம் ஒப்பனா காரிடார்
லயே பண்ணான். ஏன் சார் குடிச்சா
என்ன வேணா பண்ணுவானா? காசு
இருந்தா உலகமே அவனோடதா?
அவன் தூக்கி எறியிற காசுக்கு
ஆசப்பட்டு, அந்த நடிகை ஓடிப்

போய்யீட்ட்தால கோவமா இருக்குற கே.ஏவ சமாதானப் படுத்த, அங்க பக்கத்துல இருந்த எனோட ப்ரியாவ இப்பிடிப் பண்ணிட்டாங்க சார். எல்லாமே ஃபுட்டேஜ்ல இருக்கு. ரெண்டு பொண்ணுங்க, ப்ரியதர்ஷினி,சங்கீதாவும் சேர்ந்து ப்ரியாகிட்ட பேச்சுக் கொடுத்து, ஜூஸ்ல ஏதோ கலந்து என்னோட ப்ரியாவுக்கு கொடுத்து, ரூம்ல அவள மயக்கம் போட வைக்கிறாங்க. அந்த சோனா, சுதாகர்னு எல்லாரும் உடந்த..கே.ஏ அப்புறம் சுதாகர் சோனுன்னு.. எல்லாம் போதைல.. கொஞ்சம் கூட பயமே இல்லாம..அதான் செதைக்கணும்னு முடிவு பண்ணேன். ஒவ்வொருத்தனா தூக்கினேன். செதச்சேன். என்னோட லேப்ல இருக்குற மெடிசன்ஸ யூஸ் பண்ணி செடியூஸ் பண்ணி கொன்னேன்”

ரகு தலையாட்டினான்.

”என்ன, ப்ரியா குணமானதும் சரண்டர் ஆகலாம்னு நினைச்சேன். அதுக்குள்ளயும் எப்பிடியோ மோப்பம் பிடிச்சிட்டங்க”

ரகு நிதானமாகச் சொன்னான்.

“ஒன்னு தெரியுமா பாண்டியன், இந்த கேஸ்ல முதல் முதல்ல கண்ல மாட்னது உங்க ஃபோட்டோ தான். ஆனா நீங்கதான் இத்த னையும் பண்ணீங்கன்னு தெரியாம, அந்த ரிசார்ட்ல பின்னாடி நின்னுட்டு இருந்த ஸ்வேதா, கே.ஏ மேல மொத்த கான்ஸன்ட்ரேஷனையும் போட்டுட் டோம்”

அமைதியாக இருந்தான்.

“ப்ரவுன் ஜெர்க்கின்னு டாக்டர் ப்ரேமா சொன்னதும் எங்கயோ பார்த்தோமேன்னு தேடாத இடமில்ல. அப்புறம் டவர் ரேஞ் போன் நம் பர்ஸ் ட்ரேஸிங்ல பிஸிக்ஸ் ப்ரியா வோட நம்பர பார்த்த உடனே உங் களோட அந்த ஃபோட்டோ, அதுல நீங்க போட்டிருந்த ப்ரவுன் ஜெர்க் கின், அந்த ஃபோட்டோலயே உங்க விரல்னு எனக்கு ரெண்டு நிமிசம் கூட ஆகல, என்ன நடந்திருக்கும்னு முடிவு பண்ண”

ராபர்ட் ஆர்வமாய்க் கேட்டான்.

“சுதாகர கார்ல வச்ச கொன்னுட்டு
எப்பிடி எஸ்கேப் ஆனீங்க ப்ரோ?”

“சிம்ப்பிள், லேப் டெக்னீசியன்ஸ்
வந்தாங்க, பேக்ல இருந்து என்
னோட லேப் யுனிஃபார்ம் கோட்ட
எடுத்து மாட்டிட்டு கூட்ட்த்துல நின்
னுட்டேன். அந்த வண்டிலயே ஏறிப்
போய்ட்டேன். மறுநாள்தான் பைக்க
எடுத்தேன்”

ரகுவிற்கு அன்று பார்த்த, சந்தேகித்த
கணம் நிழலாடியது.

“எந்த ஹாஸ்பிட்டல்ல ஐ மீன்
ஹோம்ல இருக்கா ப்ரியா?” ராபர்ட்
தயங்கித் தயங்கி கேட்டான்.

சரவணப் பாண்டியன் லேசான
மகிழ்ச்சியோடு சொன்னான்.

“நீங்க கேட்பீங்கன்னு தெரியும் மிஸ்
டர் ராபர்ட். உங்களப் பத்தி நிறைய
சொல்லி இருக்கா ப்ரியா. நான்
ஒரு வேள தண்டன அனுபவிச்ச
வெளில வந்தேன்னா, வர்றா வரைக்
கும் உங்க ஃப்ரெண்ட் நீங்க பார்த்
துப்பீங்கன்னு எனக்கு நம்பிக்கை
இருக்கு”

“நீங்க வருவீங்க. வர்ற வரைக்கும்
ப்ரியா எங்க வீட்டுப் பொண்ணு” ரகு
வும் ராபர்ட்டும் சேர்ந்தே சொன்னார்
கள்.

*

முற்றும்.